

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno I. usque ad IV.

Luxemburgi, 1740

Anno Secundo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74733)

modi personis & Ministris pro tempore existentibus, ut omnibus & singulis privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, libertatibus, præminentibus, prærogativis, concessionibus, facultatibus, indultis, favoribus, & gratiis, quibus alii prædictarum Ecclesiarum Dignitates obtinentes, Capitula, & Canonici, aliæque Civitates & Dioces., ac eorum Cleri, Incolæ, habitatores, eorumque res & bona fruuntur, possunt, & gaudent, seu uti, frui, potiri & gaudere possunt & poterunt quomodolibet in futurum, etiam quoad habitus delationem, ut præfertur, uti, frui, potiri & gaudere libere & licite possint & valeant, concedimus & indulgemus.

Episcopi nominatio Franciæ Regibus auctoritate.

§. 12. Ac eidem Ludovico, ejusque successoribus Franciæ Regibus, attenta suppressione & extinctione prædictarum Mensarum Abbatialium, & eorum fructuum pro dote d. Episcopatus Divionen. unione Mensæ Episcopali Divionen. prædictæ de consensu dicti Ludovici Regis, ut supra factis, jus nominandi ad dictam Ecclesiam Divionen. quomodocumque & quotiescumque illa Pastoris solatio destituta fuerit, etiam ab hac primæ erectione, juxta formam & dispositionem concordatorum prædictorum, etiam perpetuo reservamus, concedimus, & assignamus.

Clausulæ.

§. 13. Præsentibus quoque nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel quovis alio defectu, etiam ex eo, quod causæ, propter quas præmissa emanarunt, coram Nobis, vel alibi, verificatæ ac approbatæ, ac quicumque in præmissis interesse habent, seu habere prætendunt, ad id vocati, citati & auditi non fuerint, & præmissis non consenserint, aut alio quovis defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus vel controverfiam vocari, ad viam & terminos juris reduci, seu adversus eas quodcumque aliud gratiæ, justitiæ, vel facti remedium impetrari, vel sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus, etiam per Constitutiones Apostolicas, aut Cancellariæ Apostolicæ Regulas, quomodocumque etiam in crastinum assumptionis successorum nostrorum Romanorum Pontificum ad Summi Apostolatus apicem, vel aliis quomodocumque editas, vel sub quibusvis formis emanatas, & imposterum edendas & emanandas, nullatenus comprehendendi; sed semper ab illis exceptas, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum & validissimum statum etiam sub quacumque posteriori data, per pro tempore existentem Episcopum & Dignitates, Capitulum, & Canonicos Divionen. hujusmodi eligenda, restituta, reposita, & plenarie reintegrata, ac de novo concessas: semperque validas & efficaces esse & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; necnon Episcopo, Dignitatibus, Capitulo & Canonicis Divionen. hujusmodi pro tempore existentes perpetuo suffragari.

§. 14. Sicque, & non aliis, per quoscumque Judices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate fungentes, ac honore & præminetia fulgentes, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiti debere; & si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus.

§. 15. Non obstantibus nostris, & Cancellariæ Apostolicæ prædictæ Regulis de gratiis & Indulgentiis ad instar non concedendis, ac de exprimen. vero annuo valore; necnon de jure quæsitio non tollendo, ac de unionibus committendis ad partes vocatis, quorum interest, & Lateranen. Concilii novissime celebrari, uniones perpetuas nisi in casibus a jure permisis fieri

prohiben., ac quibusvis Apostolicis, necnon in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus Conciliis editis vel edendis specialibus vel generalibus Constitutionibus & Ordinationibus, ac Monasterii Sancti Petri Bessucensis, & Ordinis præfatorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis quibusvis Superioribus & personis sub quibusvis tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis: etiam motu proprio & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine præfata: etiam consistorialiter de simili consilio, aut aliis quomodolibet etiam pluries & iteratis vicibus concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habent, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserti forent, præsentibus pro plene & sufficienter expressis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat specialiter & expresse juxta decretum Congregationis rebus Consistorialibus præpositæ, harum serie derogamus contrariis quibuscumque.

§. 16. Præterea quoad jus præcedentiæ dilectorum etiam filiorum Monachorum Sancti Benigni ejusdem Ordinis Sancti Benedicti prædictæ Congregationis Sancti Mauri, post dilectos similiter filios Capitulum dictæ Ecclesiæ Sancti Stephani, in Cathedrali, ut præfertur, erectæ, ullum præjudicium iisdem inferre non intendimus, ac etiam per præsentibus declaramus.

§. 17. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ separationis, dismembrationis, segregationis, divisionis, exemptionis, liberationis, decorationis, erectionis, institutionis, concessionis, attributionis, assignationis, subjectionis, suppressionis, extinctionis, unionis, annexionis, applicationis, approbationis, translationis, incorporationis, impertitionis, indulti, reservationis, decreti, derogationis, intentionis, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigesimo primo Pontificatus Nostræ Anno Primo.

Nonnulla statuuntur pro recta Studiorum methodo in Collegiis Fratrum Minorum Sancti Francisci Conventualium nuncupat.

C L E M E N S P A P A XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

EX injuncto Nobis divinitus Pastoralis sollicitudinis munere, sacrarum, bonarumque literarum studia, præsertim inter Christi fideles divinis obsequiis sub suavi Religionis jugo additos, opportunis rationibus fovemus & promovemus; ac ut debitum virtuti honor rependatur, libenter providemus, sicut ad Omnipotentis Dei gloriam, Religionis decus & incrementum salubriter expedire in Domino arbitramur.

Declaratio, quod ex præcedentiæ Capituli S. Stephani nullum præjudicium Monachis S. Benigni Divionen. inferri intelligatur.

XIII.

Dat. die 21. Julii 1731. Pont. An. II.

Exordium.

1731.
Causa hujus-
ce Constitutio-
nis.

§. 1. Cum itaque sicut dilecti filii, Vincentius de Comitibus Minister Generalis, & Assistentes Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Conventualium nuncupat. Nobis nuper exponi fecerunt, ut in eodem Ordine studiorum progressus, & bonum regimen stabilietur, & Fratres ipsius Ordinis congruis honorum premiis ad illa amplectenda atque prosequenda alacriores & ferventiores reddantur, ipsi Vincentius Minister Generalis, & Assistentes opportune a Nobis provideri, & ut infra, indulgeri summopere desiderant; Nos eorumdem Vincentii Ministri Generalis, & Assistentium votis, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, & illorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis a jure vel ab homine quavis occasione vel causa laeis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, ut nemo, sive Collegialis, aut in Sacra Theologia Magister lectione cursum inchoare possit, nisi prius a praedicto, & pro tempore existenti Ministro Generali, praevio tamen riguroso examine per se ipsum, vel, si aliquo impedimento detentus fuerit, per alium, seu alios ab ipso seligendos, reperiat idoneus, itaut quilibet se novo examini sistens doctrinae suae specimen ac documentum praebet, & Religio in dies conspicuis Lectoribus floreat.

Quod nemo
Lecturae cur-
sum inchoare
possit, nisi
praevio rigo-
roso exami-
ne.

Quod tem-
pore Capit-
Generalis
Lectiones
non intermit-
tantur.

Nullus ex
Student. tem-
pore Qua-
dragesimali
Praedicationi-
bus incumbat.

Eoque tem-
pore semper
aliquis Re-
gens, vel Lec-
tor remaneat
lectiones daturus.

Collegiales
praecedentiam
Patribus de
Domo cedant.

Praesentium
Literarum
firmitas, &
observantia.

§. 2. Praeterea lectiones etiam tempore Capituli Generalis nequaquam intermitteri, sed usque ad Festum S. Bonaventurae, quemadmodum in omnibus aliis temporibus servari solet, prosequi debeant.

§. 3. Nullus ex Studentibus, sive sit Baccalaureus Collegialis, ac Seminariorum Lector, & Conventus Baccalaureus, tempore Quadragesimali, quamvis id per Constitutiones Urbanas ejusdem Ordinis in Cap. V. reg. tit. IV. num. XVI. permittitur sit, Verbum Dei praedicare valeat.

§. 4. Quodque, ut in Studiis generalibus, etiam tempore Quadragesimali hujusmodi, semper lectiones, & solita exercitia scholastica continuentur, remaneat unus Regens, aut Lector Theologiae Moralis, qui docendo & tradendo eadem materias, prout illi docere & tradere tenerentur, Regentium vices suppleat: alternatim permittendo quandoque uni, quandoque alteri, & aliquando etiam praedicto Lectori ejusdem Moralis Theologiae, ut ad praedicandum se transferre possit, & aliquando pariter in aliqua particulari necessitate, relinquendo eidem praedicto, & pro tempore existenti Ministro Generali facultatem dispensandi pro ejus arbitrio & conscientia, cum conditione tamen, ut duo menses, decurrendi in Verbi Dei praedicatione, computari nequeant tempori praefixo pro consequendo gradu & dignitate Paternitatis Provinciae.

§. 5. Utque Collegiales praedicti Ordinis pro Conventuum quiete, & Dei servitio, ubique & in omni casu, praeterquam in actibus Studiorum, Patribus de Domo nuncupatis, non aliter acsi essent simplices Baccalarei, praecedentiam cedant, dicta auctoritate harum serie statuimus & ordinamus.

§. 6. Decernentes eadem praesentes literas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sique in praemissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiti debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 7. Non obstantibus praedictis Urbani, ac quibusvis aliis Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon Decretis Capitulorum Generalium a Sede Apostolica confirmatis, ac dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene & sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

1731.
Obstantium
derogatio.

§. 8. Volumus autem, ut eorumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Ministri Generalis Ordinis hujusmodi subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae, vel Procuratoris Generalis Ordinis praedicti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensa.

Fides Tran-
sumptorum.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 21. Julii 1731. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

Tres Assistentes Germaniae, Galliae, & Poloniae, in Conventu SS. Duodecim Apostolorum de Urbe eorumdem Fratrum Minorum S. Francisci Conventualium nuncupat. eligendi constituuntur pro negotiis illarum Provinciarum explendis.

XLIII.

CLEMENS PAPA XII.

Dat. die 21.
Julii Anno
1731. Pont. II.

Ad perpetuam rei memoriam.

IN supremo Militantis Ecclesiae Solio, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinae Sapientiae atque Clementiae abundantiam constituti, ad ea, quae religionis Virorum Caeteribus, in Ecclesia Dei pie sanctaeque Instituti, uberisque bonorum operum fructus, illo, a quo bona cuncta procedunt, donante, proferre jugiter satagentibus, ut recte salubriterque in via mandatorum Domini dirigantur, conducibilia fore sperantes, libenter intendimus; & Pastoralis officii Nostri partes propensa charitate desuper interponimus, sicut, rerum temporum & personarum qualitate mature perpensa, salubriter in Domino arbitramur.

Exordium.

§. 1. Cum itaque, sicut dilecti filii, Vincentius de Comitibus Minister Generalis, & Assistentes Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Conventualium nuacupatorum, Nobis nuper exponi fecerunt, per Constitutiones Urbanas dicti Ordinis in Cap. 6. reg. tit. 6. expresse statuatur, ut in Conventu SS. Duodecim Apostolorum de Urbe ex quibuscumque tam ultra quam citra Montes Provinciae Patres & Fratres, qui vitae integritate, morum compositione, ac sapientia inter caeteros conspicui sint, collocentur, ipsi Exponentes pro bono ejusdem Ordinis, & Provinciarum hujusmodi tres novos Assistentes generales institui, ac propterea opportune in praemissis a Nobis provideri, & ut infra, indulgeri summopere desiderant.

Ex Confit.
in Conventu
SS. Duode-
cim Apof.
de Urbe mo-
ribus proba-
tiores collo-
candi.

§. 2. Nos eorumdem Vincentii Ministri Generalis, & primordiorum Assistentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, annuere volentes, eosque, & illorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, a jure vel ab homine quavis

Tres Assi-
stentes, ex
Germania
unus, alter
ex
Gallia, ter-
tius ex Polo-
nia concedit-
ur eligendi.

occasione

1731.

1731.

occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodate existunt, ad effectum presentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, auctoritate Apostolica tenore presentium statimus & ordinamus, ut de cetero unus Assistentis Generalis ex Germania, ab una ex Germania juxta ordinem, quo predictae Provinciae in Constitutionibus Urbis descriptae reperiuntur: similiter alter ex Gallia: & tertius ex Poloniae respective Provinciis, eligantur, ita quod quilibet Provincia per turnum de sexennio in sexennium tres Patres constitutos in gradu Definitorum perpetuorum, per exactum lecturarum curriculum acquisito, nominare debeat, ex quibus praedictus & pro tempore existens Minister Generalis, quem magis idoneum judicaverit, eligere teneatur.

Qui singulis Definitorum Gen. Privilegiis perfruatur.

§. 3. Quodque isti novi Assistentes sic electi omnibus privilegiis & prerogativis Definitorum Generalium fruantur & gaudeant, ac omnes alios, qui non sint Definitores Generales praecedere debeant, servata inter ipsos juxta ordinem propriae antianitatis praecedentia; & respectu vero duorum Ordinariorum Assistentium, Socii scilicet, & Secretarii dicti Ordinis, una cum omnibus prerogativis & juribus, quae sive ex Constitutionibus, sive ex consuetudine proveniunt, semper & omnino eisdem reservata censeantur.

P. vero Generalem comitari debeant, quoties ad aliquam ex dictis Provinciis pergat eam visitaturus.

§. 4. Quodque insuper idem, & pro tempore existens Minister Generalis ad visitationem alicujus ex praedictis Provinciis ultra montes existentis, profecturus, praeter duos ordinarios Assistentes Socium & Secretarium, etiam Assistentem Nationalem assumere debeat.

De alimentis illis praestandis, ac Missarum oneribus per eisdem adimplendis.

§. 5. Et denique, quod praedictis tribus Assistentibus, eorumque Laicis seu Conversis, dum Romae morantur, Conventus SS. Duodecim Apostolorum de Urbe alimenta & vestiarii suppeditare teneatur, perinde ac si essent Patres Domus, ita tamen, ut administrationi praedicti Conventus, neque aliis rebus & negotiis, praeterquam illis, quae ad proprias respective Provincias, quorum Assistentes erunt, pertinent, se immiscere nequeant; iidemque tres Assistentes Missas pro adimplendis oneribus ipsius Conventus applicare: & singulae Nationes seu Provinciae cuilibet eorum respective Assistenti, quidquid pro illorum honestiori & magis commoda sustentatione congruum judicaverint, residuos & reliquos sumptus contribuere debeant.

De habitatione ipsis assignanda.

§. 6. Quia tamen juxta quasdam literas fere, Clementis PP. X. Praedecessoris Nostri desuper in simili forma Brevis die 7. Martii 1674. expeditas, quarum totum tenorem pro inserto & expresso haberi volumus, numerus denarius Patrum in memorato Conventu dumtaxat praefixus reperitur; ideo ne augmento praedictorum trium Assistentium habitatio angusta & incommoda aliis reddatur, numerum denarium Patrum hujusmodi ad septem, ita quod secuta vacatione primorum trium locorum, servato inter ipsos Assistentes hoc ordine, scilicet primum locum, quem vacare contigerit, Assistentis Germaniae, secundum Assistentis Galliae, & tertium Assistentis Poloniae obtineant; qui vero actu in supradicto Conventu Patres supranumerarii pro primo loco vacaturo reperiuntur, tunc locum habere debeant, postquam praedicti tres Assistentes admissi fuerint, auctoritate & tenore praedictis reducimus, ac eisdem nunc & pro tempore existentibus Ministro Generali, & Assistentibus Ordinariis Generalibus super quacumque difficultate, quae in horum omnium executione exoriri possit, deliberandi facultatem harum serie concedimus.

Clausula.

§. 7. Decernentes easdem presentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere &

fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiti debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Obstantium derogatio.

§. 8. Non obstantibus praemissis, ac dicti Clementis Praedecessoris super numero denario Fratrum supradicti Conventus, ac Nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ac Provinciarum & Ordinis praedictorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene & sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 21. Julii 1731. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Conceduntur consueta Privilegia nonnullis Sanctissimi D. N. Familiaribus.

XLIV.

C L E M E N S P A P A X I I .

Dat. die 25. Julii 1731. Pontif. II.

Venerabilibus Fratribus Lazaro Pallavicino Thebarum, Cubicali Nostri Praefecto: Antonio Xaverio de Gentilibus Petren. Archiepiscopo, Datarario: ac Thomae Cervioni Episcopo Porphyriae, olim Archiepiscopo Lucan., Sacarii Nostri Praefecto: & dilecto filio Paulo Antonio de Freceobaldi Florentin., Cubiculario Secretario: Familiaribus continuis commensalibus Nostri, salutem & Apostolicam benedictionem.

Circumspecta Romani Pontificis gratiarum dispensatoris providentia &c.

Cetera legi possunt pag. 90. in Constitutione num. XV. huic omnino simili.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 25. Julii 1731. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Confirmatur Decretum Congregationis Episcoporum & Regularium, quo statuitur, ut in Domibus Religiosis Provinciae S. Gregorii in Insulis Philippinis Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia Discalceatorum servetur Clausura &c.

XLV.

C L E M E N S P A P A X I I .

Dat. die 14. Augusti 1731. Pontif. II.

Ad futuram rei memoriam.

Nuper pro parte dilecti filii Josephi a Santanella Congregationis Missionis, & Procuratoris Provinciae Sancti Gregorii in Insulis Philippinis, Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia Discalceatorum nuncupatorum, Congregationi Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium, nomine dilecti etiam filii moderni Ministri Provincialis

Expositio facti.

dictæ Provincie, exposito, quod eadem Provincia, licet plusquam sexaginta religiosis Domibus constet, sacrasque Missiones in Sinarum Regnis sedulo conservet, trecentorum tamen Fratrum Presbyterorum numerum non excederet, nec omnino excedere valebat; cum illius conservatio unice penderet a Fratribus dicti Ordinis, qui zelo Dei & lucri animarum ducti ex Hispania de Superiorum suorum licentia, ac Catholicorum Regum sumptibus, in partes illas remotissimas trajiciunt; indeque fiebat, quod tametsi Domus religiose prædictæ haberent amplas Ecclesias, & curam animarum, necnon conversionis Infidelium, qui in iis regionibus, præsertim montanis & locis sylvestribus, adhuc supersunt, & capaces forent sustentandi integram Fratrum familiam; nihilominus ob deficientiam Religiosorum nonnisi quatuor aut quinque, imo quandoque tres, duo, aut etiam unus dumtaxat ditorum Fratrum, quoties nimirum Missionarii Hispani adventum suum diutius remorantur, vel in mari pereunt, uti non semel accidit, in unaquaque ex domibus Religiosis hujusmodi refidebant, exceptis dumtaxat domibus Mavilensi, ubi integra, & de Dilao, ubi media familia haberi solent; Fratres vero Provincie prædictæ jam inde ab illius institutione ac primordio semper voluerant ac procuraverant, ut in omnibus prædictis Domibus regularis observantia, & alia vitam regularem concernentia, quantum pro numero Fratrum in illis degentium, aliisque rerum circumstantiis fieri possit, custodirentur & retinerentur, non secus ac si essent Conventus formales: Et in eadem expositione subjuncto, quod cum aliquibus in dubium revocaretur, an prædicta regularis Clausura in iisdem Domibus observanda foret: ipsæque Domus privilegiis Conventuum gaudere deberent, idem Josephus pro majori bono dictæ Provincie, ac meliori inibi religiose disciplina conservatione, singulas Domos prædictas, quamvis nonnisi supra expressis Fratrum in eis numerus habeatur, privilegiis Conventuum Ordinis prædicti gaudere, & Clausura regulari hujusmodi, cæterisque oneribus, quæ sufferre possunt, subjacere, concedi ac decerni summo opere desiderabat, emanavit a memorata Congregatione Cardinalium Decretum tenoris, qui sequitur, videlicet --

Dubium Sac. Congr. propositum.

Decretum.

Confirmatur.

Sacra Congregatio Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præposita, ad quam Sanctissimus Dominus Noster Papa supplices preces remisit, attenta relatione Procuratoris Generalis, referente Eminentissimo Domino Cardinali Belluga Ponente, statuit & decrevit, in Domibus religiosis Patrum Minorum Discalceatorum Sancti Petri de Alcantara Provincie Philippinarum S. Gregorii, servandam esse Clausuram, utque gaudeant Privilegiis Conventuum sine præjudicio tamen jurium Episcoporum, Parochorum, & aliorum Regularium, acque Constitutionum Apostolicarum, & particularium Discalceatorum: & quoad accessum Religiosorum præfatarum Domorum ad Capitula Provincialia nihil innovetur, sed solitus & antiquus illius Provincie modus servetur, sub poena nullitatis actorum ac demum in primodiis Insulis Philippinis erigere non possint Patres Excalceati novas Provincias, nisi cum consensu Capituli Generalis. Romæ 20. Julii 1731. Card. Barbérinus. A. Archiepiscopus Petren.

§. 1. Cum autem, sicut d. Josephus Nobis subinde exponi fecit, ipse, Decretum hujusmodi quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summo opere desideret; Nos eundem Josephum specialibus favoribus & gratis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis,

suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes & absolutum fore sententes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, Decretum præinsertum auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robor adjicimus: salva tamen semper in præmissis auctoritate prædictæ Congregationis Cardinalium.

Clausula.

§. 2. Decernentes eadem præsentis literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 3. Non obstantibus Constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenus opus sit, Provincie & Ordinis prædictorum, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indulcis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die 24. Augusti 1731. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Mandatum quoddam Episcopi Montis-Pessulan. cui titulus -- *Ordonnance de Monseigneur de Montpellier contre la deliberation de son Chapitre &c.* -- irritatur, damnatur: addita prohibitione, quominus legi seu retineri possit.

XLVI.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Quamvis jamdiu in animæ nostræ amaritudine intellexerimus, Carolum Joachimum Episcopum Montis-Pessulan., animo, sanæ doctrinæ, ac ecclesiasticæ unitati infensissimo, manifeste refragari Constitutioni re. me. Clementis PP. XI. Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Unigenitus Dei Filius &c.* Anno Incarnationis Dominicæ 1713, sexto Idus Septembris promulgata, imò posthabitis, planeque contemptis auctoritate & judicio Apostolicis tam ejusdem Clementis Prædecessoris, quam illius Successorum se. re. Innocentii XIII., ac Benedicti etiam XIII. Romanorum Pontificum Prædecessorum pariter Nostrorum, qui plura ipsius Caroli Joachimi Episcopi scripta, quibus eandem Constitutionem Apostolicam multifarias incescere ac impetere nitebatur, condigne perstrinxere censura, novis identidem actis, ac scriptis in publicum sparjis, pertinacis suæ inobedientiæ & erroris, in quo misere versatur, luculenta nimis dedisse testimonia: quæ quidem omniâ & singula nobiscum reputantes graviter in corde Nostro improbavimus; Distulimus tamen adversus ea pro pastoralis officii Nostri sollicitudine

Dat. die 27. Augusti 1731. Pontif. II.

Episc. Montis-Pessulan. animus erga Sedem Apostolicam.

solicitudine aliquod palam statuere, ea spe fiduciaque detenti, ut agnita tandem a dicto Carolo Joachimo Episcopo veritate, fractaque animi sui obstinatione, adspirante Domino, possemus, uti Nobis summpere in votis erat, respicientem paternæ dilectionis affectu completi, & cum eo charitatis vinculis rursus conjungi. Verum spem, & patientiam Nostram frustratam elusamque competimus, quemque anxie expectabamus ad unitatem & veritatem reverfurum, magis in pertinacia & errore obduratum experti sumus. Nobis siquidem nuper innotuit, quod cum non ita pridem dilecti filii Capitulum & Canonici, aliæque personæ Ecclesiasticæ Cathedralis Ecclesiæ Montis-Pessulan., Deo corda eorum tangente, in unitatis ac obedientiæ spiritu simul congregati, publico solemnique actu memoratam Constitutionem Apostolicam pure & simpliciter recepissent, ac sese illi submisissent; tantum absuit, ut dictus Carolus Joachimus Episcopus id probaret, suæ accessione ratum haberet, ut edito contra Mandato eumdem actum, ac si Episcopalis Jurisdictionis & obedientiæ sibi debitæ læsus esset, proscribere, nullumque declarare: ac insuper, ne quisquam suorum Subditorum se inconsulto prædictam Constitutionem Apostolicam deinceps recipiat, prohibere incredibili ausu præsumpsit, nesciens oves non teneri sequi Pastorem, dum eas ad prærupta deducere, vel pascua venenata ipsis exhibere molitur. Quapropter, ne lenitas ac longanimitas nostra, cui hucusque pacis studio indulsumus, ab aeterno ac supremo Judice redarguatur, Apostolici Ministerii Nostris partes adimplere volentes, auditis desuper nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, pluriumque in Sacra Theologia Magistrorum, qui rem mature ac diligenter discussissent, sententiis, de eorumdem Cardinalium consilio, præfatum Caroli Joachimi Episcopi Montis-Pessulan., mandatum, cui titulus est - *Ordonnance de Monseigneur de Montpellier contre la deliberation de Son Chapitre &c.* - penitus & omnino nullum, ac irritum, nulliusque prorsus roboris & momenti esse, ac perpetuo fore, Apostolica auctoritate tenore præsentium declaramus; Actum vero, quo Capitulum & Canonici, aliæque personæ Ecclesiasticæ dictæ Cathedralis Ecclesiæ sese memoratæ Constitutioni Apostolicæ submiserunt, ut præfertur, ab eodem Carolo Joachimo Episcopo invalide & inique reprobatum fuisse decernimus. Ad hæc, licet exploratum sit reliqua omnia acta & scripta per ipsum Carolum Joachimum Episcopum, vel ejus nomine adversus prædictam Constitutionem Apostolicam, ac ejus receptionem, præstitamque illi a fidelibus obedientiam, aut aliàs contra Pontificias sanctiones, novissime edita ac evulgata Apostolici itidem censuram judicii promereri, eaque notanda ac perstringenda esse; Nihilominus reservantes Nobis illorum singula damnare, ac debita censura percellere, pro nunc supradictum Mandatum tanquam falsum, temerarium, erroneum, Apostolicis Constitutionibus, Sanctæque Sedi injuriosum, & ad schisma & hæresim tendens; imo aperte Schismaticum, eadem auctoritate harum serie damnamus & reprobamus, ac legi seu retineri prohibemus; illiusque impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem, & usum omnibus Christianis fidelibus, etiam specificæ & individua mentione; & expressione dignis, sub pena excommunicationis per contrahentes, ipso facto absque aliâ declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam præterquam a Nobis & Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolutiois beneficium valeat obtinere, omnino interdiximus. Volentes, & auctoritate præfata præcipientes, ut quicumque Mandatum

hujusmodi penes se habuerint, illud statim ac præsentibus literæ eis innotuerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, tradere atque consignare teneantur; hi vero sibi sic traditum illico flammis aboleri curent. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

§. 1. Ut autem eadem præsentibus literæ ad omnium notitiam facilius perveniant, nec quifquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus etiam, & pari auctoritate decernimus, ut illæ ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis, in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, per aliquem ex Curatoribus Nostris, ut moris est, publicentur, illarumque exempla ibidem affixa relinquantur: & sic publicatæ omnes & singulos, quos concernunt, perinde afficiant, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ & intimatæ fuissent: utque ipsarum præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in judicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quæ eisdem præsentibus haberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 27. Augusti 1731. Pontificatus Nostris Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Confirmantur literæ Urbani Papæ VIII. ac successorum, quibus singulis Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cæterisque Dei verbum prædicantibus, ut saltem bis in anno Populo Sacrorum locorum Hierusalem necessitates exponant, præcipitur.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Salvatoris & Domini Nostris Jesu Christi, qui pro humani generis Redemptione se exinanivit, factus obediens usque ad mortem, vices licet immeriti gerentes in terris, inter multiplices gravissimæque Apostolicæ servitutis curas, in eam præcipue Pastoralis sollicitudinis vigilantia incumbimus, ut tanti & tam salubris ministerii monumenta, quæ in Civitate Hierusalem, & Locis circumvicinis sunt, conserventur, & omni, qua fieri poterit, majori honorificentia recolantur. Cum itaque aliàs fel. rec. Urbano Papæ VIII. Prædecessori nostro, exposito, quod Ecclesiæ, & alia Loca Pia in Civitate Hierusalem, & aliis Locis Terræ Sanctæ existentia, fere diruta erant, & quæ adhuc ibi existebant Monasteria, ære alieno ob impiam Turcarum, Hæreticorum, & Schismaticorum tyrannidem, & pro Sanctæ Fidei Catholice in eis Locis conservatione contracto, admodum gravata reperiebantur, idem Urbanus Prædecessor Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Locorum Ordinariis; necnon omnibus & singulis quorumvis Ordinum, Congregationum, & Institutuum Regularium Generatibus commiserit & mandaverit, ut ad minus duabus vicibus quolibet anno, Adventus & Quadragesimæ temporibus, tam per verbi Dei Prædicatores in suis Sacris Concionibus, quam in actionibus & functionibus publicis, necessitates eorumdem Sacrorum Monumentorum Populo proponi & commendari curarent, & facerent, & aliàs, prout in ipsius Urbani Prædecessoris literis desuper in simili formâ Bre-

Hujusmodi irritationis, ac prohibitionis publicatio.

XLVII.

Dat die 12. Sept. 1731. Pontif. II.

Exordium.

Status Locorum Terræ Sanctæ.

Urbani P.P. Decretum.

Constitutio Unigenitus a Capitulo recepta.

Hoc vero ab Episcopo reprobatum suo quodam Mandato:

Quod irritatur.

Hujusmodi irritationis causa.

A quoquam legi, vel retineri interdicitur.

A Successoribus confirmatum iteratur.

Fides Transumptorum.

Dat. die 14. Sept. Anno D. 1731. Pontif. II.

Exordium.

Causa edita a Bened. XIII. Constituitur.

vis die tertia Februarii 1634. expeditis, quarum tenorem pro expresso haberi volumus, uberius continetur, & sicut pro parte dilecti filii Emanuelis Fernandez del Rio Lectoris Jubilati, Ex-Secretarii Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, & in Romana Curia Commissarii, & Procuratoris Generalis Terræ Sanctæ, Nobis nuper expositum fuit, ipse, quo præfata Urbani Prædecessoris literæ, quæ a rec. mem. Innocentio X., Clemente X., Innocentio XI., Alexandro VIII., Innocentio XII., Clemente XI., Innocentio XIII., & Benedicto XIII. Romanis Pontificibus pariter Prædecessoribus nostris, confirmatæ fuerunt, exactius observentur, illas per Nos etiam confirmari & innovari desideret; Nos eorumdem Sacrorum Monumentorum conservationi & manutioni consulere volentes, præfatas Urbani Prædecessoris literas Apostolica auctoritate tenore præsentium confirmamus pariter & approbamus, illasque innovamus, & observari mandamus. Volumus autem, ut Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi prædicti in relatione status Ecclesiarum suarum, quando visitabunt limina Apostolorum, faciendæ referant, se præfatis Urbani Prædecessoris, & præsentibus nostris literis, paruisse: contrariis non obstantibus quibuscumque.

Volumus insuper, ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die 12. Septembris 1731. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

XLVIII.

Nonnulla declarantur ac statuuntur pro regimine Nationis Germano-Belgicæ, annexarumque Provinciarum Ord. Fr. Minor. Sancti Francisci Reg. Observ., nonnullis præterea sublati, quæ in Benedicti XIII. Constituitur. *Flagitantium preces &c.* leguntur.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolici Regiminis cura Nos monet, ut præcipuam de Religiosis Viris, assiduos labores pro æterna animarum salute procuranda suscipientibus, sollicitudinem habeamus, ne ipsi ab exercitio bonorum operum per animorum dissensiones amoveantur: Quare, si adhibita diligenti consideratione ea, quæ etiam a Decessoribus nostris prodierunt, eorum tranquillitati aliqua ex parte obesse deprehendimus, moderari non dubitamus: aliaque insuper concedimus, quæ in Domino conspicimus convenire.

§. I. Aliàs siquidem fel. rec. Benedictus PP. XIII. Prædecessor noster, animadvertens, quod dilecti filii Fratres Ordinis Sancti Francisci Regularis Observantiæ, Nationis Germano-Belgicæ, passim in tota Germania, Flandria, Hollandia, Anglia, Scotia, & Hibernia existentes, ac Conventus, & Hospitia in hæreticorum regionibus retinentes, magno numero Sacris Missionibus dant operam, proptereaque eorumdem hæreticorum infestationibus frequenter obnoxii, in omnibus, & ad unguem Statutis universi Ordinis prædicti in diversis generalibus Comitibus ejusdem Ordinis conditis, & in commune bo-

num ipsius Ordinis peractis, ac apud omnes Nationes & Provincias receptis, sese conformare a longo tempore impediabantur; ideoque nonnulla alia peculiaritæ, ac pro moribus & consuetudinibus dictæ Nationis commodiora Statuta canonicè confecta, ac per Ministrum Generalem totius Ordinis anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimo tertio, & rursus per unum Romæ anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, & postremo per alterum Toleti anno millesimo sexcentesimo trigesimo tertio, habita, Capitula Generalia dicti Ordinis, favore Fratrum Provinciarum Germaniæ, & Belgii, eisque annexarum solemniter confirmata & approbata, Apostolica auctoritate perpetuo & amplissime confirmavit & approbavit; illaque a tunc existentibus, & deinde futuris Fratribus, omnium, quæ tunc Nationem Germano-Belgicam constituebant, aliarumque Provinciarum, quæ deinceps eidem Nationi canonicè aggregari contingeret, firmiter & inviolabiliter observanda & adimplenda, etiam perpetuo præcepit & mandavit.

§. 2. Et insuper, ut Provinciæ sæpeditæ Nationis, a Præsule benedictæ, perpetua tranquillitate fruerentur, Commissario Generali, Ministris Provincialibus, Custodibus, & Vocalibus dictæ Nationis Germano-Belgicæ pro tempore existentibus, ut ipsi in suis Congregationibus Nationalibus, vel Capitulis Generalibus Ord. congregati, ex tunc in posterum quatuor ex suis Vocalibus, nempe duos ex Germaniæ, & reliquos duos ex Belgii Provinciis, pro munere sui Commissarii Generalis seligere & nominare, illosque pro tempore existenti Ministro Generali Ordinis, qui ex eis unum, & nonnisi servata alternativa inter Germanos & Belgas, facultatibus consuetis, & Commissariis Generalibus Nationalibus, juxta Statuta Nationalia concedendis, illi collatis, in Commissarium Generalem Nationis Germano-Belgicæ instituire omnino deberet, præsentare: dictumque Commissarium Generalem sæpeditæ Nationis, ut præfertur, institutum sui officii, expleto triennio, ad aliud triennium dumtaxat, si eidem Ministro Generali confirmare ita visum fuisset, libere & licite possent & valerent: sicut & ipse Minister Generalis alium Commissarium ex integro, & absque ulla præsentatione instituire, si forte ob bella vel alia impedimenta Vocales præfate Nationis congregari nequirent pro quatuor prædictorum Patrum, ut ipsi aiunt, præsentatione, atque occurrente obitu ejusdem Commissarii Generalis dictæ Nationis, vel eo in Provinciale Ministerium suæ nativæ Provinciæ electo, durante ipsius munere, statim antiquior Pater ex Provincia defuncti Commissarii in Vice-Commissarium Generalem, qui sigilla retinere, & munia omnia Vice-Commissarii Generalis, donec novus Commissarius Generalis, ut præfertur, electus, & ut supra institueretur, exercere valeret: & tandem, ut quicumque laudabiliter per triennium munus Commissarii Generalis dictæ Nationis sustinuisse, Pater, ut vocant, ejusdem Nationis reputaretur & censeretur, & uti talis Privilegiis concessis plene frueretur, dicta auctoritate etiam perpetuo concessit & indulgit: Demum unius & ejusdem Ordinis indivisi, sub unico & eodem capite, eademque Regula, Domino Famulantium unitati etiam exteriori, quantum in Domino poterat, providere, & propterea quascumque dissensiones & discrepationes exteriores, quæ ipse Benedictus Prædecessor non modicum damnus ejusdem interiori unitati, & fraternæ charitati afferre solere putabat, prorsus amovere cupiens, omnes & singulos Fratres d. Ordinis præfate Germano-Belgicæ Nationis, denominatione Recol-

Provincia huic concessus ab eodem Commiss. Generalis.

Ac Vice-Commiss. Generalis.

Huicque Commissario concessa Privilegia.

Toti vero Provincie jul-

ctorum,

1731.

sum. ut reje-
cto Recolle-
ctorum no-
mine, Capu-
tio acuminato &c. ceteris-
que a Fratrum Minorum more
discordibus, Fratrum Regularis Ob-
servantia nuncupationem, & Habitum
sumerent.

torum, & Caputio acuminato, ac Mantellorum ligamentis ligneis sive eburneis, aut aliis ab universo more Fratrum Minorum de Observantia discordibus, quibus antea utebantur, reiectis; ex tunc in posterum perpetuis futuris temporibus, servatis tamen in reliquis dictis Statutis Nationalibus, in denominatione, & habitus delatione ceteris Fratribus d. Ordinis sese omnino conformare præcepit; & non amplius Recollectos, sed Fratres Ord. Sancti Francisci Regularis Observantia nuncupari, & uti tales ab universo Ordine absque alia denominatione censeri debere: Itaut, si Fratres dictæ Nationis denominationem Recollectorum, & Caputium acuminatum, ac Mantellorum ligamenta lignea sive eburnea rejicere, ac Fratrum Regularis Observantia nuncupationem, & habitum, ab universo Ordine gestari solum, assumere detrectarent, illi statim & ipso facto, & absque Judicis ministerio, fruitione literarum per Benedictum Prædecessorem tunc editarum privati; illaque profusa abrogata censeri deberent, auctoritate præfata similiter perpetuo voluit, statuit & declaravit: & pro firmiori suæ voluntatis robore, denominationem Recollectorum, & usum Caputii acuminati, & ligamentorum Mantellorum ligneorum, sive eburneorum, aut aliis ab universo more Fratrum Minorum de Observantia discordium, hujusmodi Motu proprio, deque Apostolicæ potestatis plenitudine perpetuo suppressit & abrogavit: ac aliis, prout in eisdem literis Benedicti Prædecessoris incipientibus - *Flagitantium Preces &c.* - sub datum Romæ apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo vigesimo nono, Kalendis Februarii, Pontificatus sui anno sexto, expeditis, plenius & uberius continetur.

§. 3. Cum autem, sicut accepimus, literæ Benedicti Prædecessoris ea in parte, qua, ut præfertur, dictis Fratribus præfata Nationis Germano-Belgicæ, & ei annexarum Provinciarum, denominationem Recollectorum, & usum Caputii acuminati, & ligamentorum ligneorum sive eburneorum præfatorum, rejicere, & Fratrum Regularis Observantia nuncupationem, & habitum, ab universo Ordine gestari solum, sumere præcipiebatur, utilitatem illam, quam memoratus Benedictus futuram sibi proposuerat; non attulerint; sed potius e converso non modicam perturbationem in præfatis Provinciis, & præcipue in partibus Hollandiæ, aliisque plerumque hæreticorum regionibus, ubi mos denominationis, & usus habitus hujusmodi inolevit, induxerint, & in posterum inducere possint; propterea Nos, qui dum Cardinalatus honore fungebamur, d. Ordinis Protectoris munus per plures annos sustinimus, & ad S. R. E. Regimen; Deo favente, evecti, illud minime dimittendum putavimus, ejusdem Ordinis, quem peculiari dilectione prosequimur, curam præcipuam habere, & interiorem ab universo Ordine animorum unionem, quæ etiam neglectis aliquibus exterioribus signis foveri potest, necnon eorumdem Fratrum dictæ Nationis, ita ut ipsi, ut antea, consuetis Exercitiis, & Missionibus in hæreticorum regionibus incumbere valeant, tranquillitatem servare, ac aliis in præmissis opportune providere cupientes: necnon Commissarium Generalem, Ministros Provinciales, & Custodes dictæ Nationis specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, eosque & eorum quemlibet a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, si quibus quomolibet innodati existant, ad effectum præsentium consequendum tantum, harum serie absolventes & absolutos fore censentes, dictarumque literarum Benedicti Prædecessoris nostri tenores,

etiam veriores, pro plene & sufficienter insertis & expressis habentes, Motu proprio, & ex certa scientia Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, literas ejusdem Benedicti Prædecessoris in ea parte tantum, qua dictis Fratribus ejusdem Germano-Belgicæ, illique annexarum Provinciarum, denominationem Recollectorum, & Caputium acuminatum, & Mantellorum ligamenta lignea sive eburnea, aut aliis ab universo more Fratrum Minorum de Observantia discordia, rejicere: atque in denominatione, & habitus delatione ceteris Fratribus dicti Ordinis sese omnino conformare, & non amplius Recollectos nuncupari præcipitur: eisdemque Fratribus denominationem & ligamenta hujusmodi detrectantibus, literarum hujusmodi, & statim & ipso facto, & absque Judicis ministerio, fruitionis privato, illarumque abrogatio, ut præfertur, statuitur: & denominatio, & Caputium acuminatum, ac ligamenta præfata, ut præfertur, supprimuntur: Apostolica auctoritate præfata perpetuo revocamus, rescindimus & abrogamus. Eisdem Fratres Nationis Germano-Belgicæ, & ei annexarum Provinciarum adversus denominationis, ac habitus delationis hujusmodi suppressionem, per dictum Benedictum Prædecessorem Motu ejus proprio, ut præfertur, factam: ac privationem & fruitionem earumdem literarum in eventum, in quem Fratres ejusdem Nationis denominationem Recollectorum, & Caputii acuminati, ac ligamentorum hujusmodi usum rejicere detrectavissent; per dictum Benedictum Prædecessorem, ut præfertur, infligam & incursum, in pristinum, & in eum, in quo ante præmissa erant, statum: Itaut, velut si denominationis, ac delationis habitus hujusmodi abrogatio minime facta, ac privationis fruitionis præfata incursum unquam infligam fuisse; Recollectorum denominatione, atque Caputio acuminato, ac ligamentis ligneis sive eburneis, ut prius, absque incursum cujusvis pœnæ, uti libere & licite possint & valeant, auctoritate præfata motu simili restituimus, reponimus, & plenarie reintegramus.

§. 4. Ac ad tollendum quamcumque ambiguitatem, & contentionem, quæ super electione Commissarii Generalis tempore procedente exoriri possent; Nos quotiescumque in posterum Minister Generalis dicti Ordinis, facultate sibi, ut præfertur, reservata utens, aliquem Commissarium Generalem dictæ Nationis, sui muneris expleto triennio, ad aliud triennium confirmaverit, per confirmationem hujusmodi, alternativa inter Germanos & Belgas in vim dictarum literarum servanda, nullatenus consumpta & sublata censeatur; sed illa firma & illa subsistat, ita quod sive Germanus sive Belgas in Commissarii munere præfato instituat, ad quem institutio ante confirmationem spectavisset, videlicet, si Commissarius Generalis ex Germanis confirmari contigerit post consumptam confirmationem hujusmodi, unus ex duobus nominatis Belgis in munere Commissarii Generalis institui, & ita e converso, favore Germanorum peragi omnino debeat: Quodque insuper Commissarii Generales pro tempore; qui munere Commissariatus hujusmodi per triennium laudabiliter, ut præfertur, functi fuerint, deinceps Patres Nationis præfata, ac uniuscujusque Provinciæ habeantur, & apud Nationem eandem, & quamlibet etiam respectivè Provinciam, habita ratione ad gradum & antianitatem cujuslibet, etiam in Nationis præfata, & cujuslibet Provinciæ Comitibus; seu Congregationibus; vel Definitoriis respective Nationalibus; Privilegio Paternitatis omnino gaudeant, Apostolica auctoritate præfata similiter perpetuo decernimus & declaramus.

§. 5. De-

1731.

Benedicti Literis hæc in parte revocatis:

A penis per eisdem infligis Fratres dictæ Provinciæ absolvantur.

Declaratio quod per confirmationem Commissarii ad aliud triennium, damnata alternativa non inferatur.

Privilegium Paternitatis Commissarii munere functis conceditur.

Quod cum perturbationem iis in Provinciis adduxerit.

1731.

In cæteris articulis laudatæ Benedicte Literæ confirmantur.

Ac perpetuo observari præcipitur quocumque prætextu remoto.

§. 5. Demum literas præfatas ejusdem Benedicti Prædecessoris, in omnibus & singulis, in quibus præsentibus minime adversantur, eorumque tenores, & in eis contenta quæcumque, autoritate præfata etiam perpetuo confirmamus & approbamus, illisque perpetuæ & inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, omnesque & singulos tam juris quam facti, & solemnitatum, de jure, usu, stylo, consuetudine, aut aliâs quomodolibet requisitarum, & quosvis alios, quantumvis substantiales, defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, in eisdem supplemus.

§. 6. Ac literas ejusdem Benedicti Prædecessoris, in eis tamen, quæ præsentibus minime adversantur, ac in eis literis contenta quæcumque, semper & perpetuo validas & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus in omnibus & per omnia fortiri & obtinere: & a Commissario Generali, Ministris Provincialibus, Custodibus, cæterisque Fratibus sæpeditæ Nationis Germano-Belgicæ, aliisque quibuscumque, etiam Ministro, & Curia Commissario Generalibus, nunc & pro tempore existentibus, aliisque Officialibus dicti Ordinis, & quibuscumque, ad quos nunc quomodolibet pertinet, & in posterum pertinebit, firmiter & inviolabiliter observari debere, & nullo unquam tempore ex quocumque capite vel causa quantumvis legitima & juridica, etiam ex eo, quod Commissarius Generalis, Ministri Provinciales, & Custodes dictæ Nationis, necnon Minister, & Curia Commissarii Generales, & Officiales dicti Ordinis, ac quicumque alii in præmissis interesse habentes, atque illi etiam, qui ex literis prædictis jus sibi forsan acquisitum esse putarent his Nostris non confenserint, neque ad hoc citati, vocati, & auditi unquam fuerint, & causæ, propter quas eadem præsentibus prodierint, adductæ, comprobatæ, & verificatæ non fuerint, de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vel invaliditatis vitio, sive intentionis nostræ, aut quocumque alio quantumvis substantiali, ac specificam & individuum expressionem requirente defectu, notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam vocari, ad viam & terminos juris reduci, vel adversus eas restitutionis in integrum, aliudve juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari: sive etiam motu simili concessio, vel impetratio uti vel juvari unquam posse: Neque easdem præsentibus sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus, etiam per Nos, aut Successores nostros Romanos Pontifices, motu etiam pari, & cum quibusvis clausulis, & decretis faciendis, comprehendi; sed ab illis semper excipi, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum & validissimum statum restitutas, repositas, & plenarie reintegratas, & de novo etiam sub quacumque posteriori data per Commissarium Generalem, Ministros Provinciales, & Custodes, cæterosque Fratres sæpeditæ Nationis pro tempore existentes, quandocumque eligenda, concessas & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere: sicque, & non aliter per quoscumque Judices ordinarios seu delegatos, quavis autoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. dicti Ordinis Protectorem, aliosque Cardinales respectivè pro tempore existentes, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, Sedisque Apostolicæ præfate Nuncios, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi & interpretandi facultate, judicari, defini & interpretari debere: & quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel

ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus.

§. 7. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ac dicti Benedicti Prædecessoris in favorem ejusdem Ordinis concessa, quæ incipit -- *Universalis Ecclesie* -- aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Universalibus, & Generalibus Conciliis editis vel edendis, specialibus vel generalibus consuetudinibus, & Ordinationibus Apostolicis, dictique Ordinis, etiam in Capitulis Generalibus conditis, etiam juramento, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis eidem Ordini, & Nationi præfate, illorumque Superioribus, & personis in contrarium præmissorum quomodolibet etiam pluries concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque tenoribus, specialis & expressa, ac de verbo ad verbum mentio seu quævis alia expressio faciendâ, ad hoc servandâ foret, eorum tenores eisdem præsentibus pro plene expressis habentes, illis aliter in suo robore permanens, latissime ac plenissime, ac specialiter & expresse, hac vice dumtaxat derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Volumus autem eorundem præsentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici, vel Agentis ejusdem Nationis subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ, aut ejusdem Commissarii Nationalis, munitis, eadem pro suis fides in judicio & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ & ostensæ.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum licet hanc paginam Nostræ absolutionis, revocationis, rescissionis, abrogationis, restitutionis, repositionis, reintegrationis, declarationis, confirmationis, approbationis, decreti, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigesimo primo, decimo octavo Kalendas Octobris, Pontificatus Nostræ Anno Secundo.

A. Card. Pro-Datarius.

F. Card. Oliverius.

V I S A

De Curia I. Archiepiscopus Ancyranus,
Lucas Martinectus.

Approbantur Constitutiones pro Seminariis Ecclesiasticorum in Regno Aragoniæ erectis, & alibi erigendis, sub DD. Episcoporum jurisdictione, ad illorum instructionem, qui in muneribus Apostolicis sint exercendi, & Ecclesiasticæ Disciplinae incrementum.

XLIX.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Militantis Ecclesiæ regimini, meritis licet imparibus, per ineffabilem Divinæ Sapientiæ atque Bonitatis abundantiam præfidentes, pia virorum in sortem Domini vocatorum, ac propriæ alienæque saluti laudabiliter incumbentium instituta, quo uberosius in dies bonorum operum fructus aspirante superni favoris auxilio proferre valeant, paterno affectu libenter

prosequi-

Dat. die 6.
Nov. 1731.
Pontif. II.

Proceum.

Instituto Seminariorum de quibus in Rubrica.

Statuta illis data.

Illorum institutionis scopus.

Seminaria haec sub Ordinariorum Obsecratione.

prosequimur; & illis, quæ pro felici eorum directione provide prudenterque constituta ac ordinata esse noscuntur, ut firma semper atque illibata persistant, Apostolici muniminis adiungimus firmitatem.

§. 1. Nuper siquidem pro parte Venerabilium Fratrum Nostrorum, Archiepiscopi Casaraugustani, ac Episcoporum Barbastren., Tirafonen., Albaracinen., & Terulen., Nobis expositum fuit, quod aliàs videlicet ingruentibus in Hispaniarum Regnis non sine ingenti Christianidelium in spiritualibus ac temporalibus damno, & præsertim disciplinæ Ecclesiasticæ detrimento, novissimis bellorum motibus, pravisque exinde in omni fere personarum genere sensim pullulantibus moribus, dilectus filius Franciscus Ferrer, ac quinque alii Presbyteri saculares, divino nomine ducti, hisce malis ac incommodis occurrere, & præfate disciplinæ Ecclesiasticæ instaurationi, spiritualibusque animarum eorumdem fidelium necessitatibus aliqua opportuna ratione prospicere cupientes, in B. M. Virginis de la Bella nuncupat. Civitatis Barbastren. sanctuarium insimul convenerunt, ibique Divino implorato præsidio post maturam considerationem, ac cum consilio & approbatione tunc existentis Episcopi Barbastren., aliorumque infrascriptorum Diocesum Ordinariorum licentia & consensu, ad majorem Dei gloriam, animarumque ejusmodi salutem, & Ecclesiasticæ Disciplinæ præfate instaurationem, unum in Barbastren., aliud in Tirafonen., duo in Casaraugustan. alterum in Albaracinen., unum in Terulen., ac demum alia in aliis Diocesis Seminaria pro nonnullis Presbyteris, seu Clericis secularibus, Operariis nuncupatis, nullo voto adstrictis, sed solo charitatis vinculo conjunctis; qui sub obedientia pro tempore existentis ipsorum Seminariorum Superioris Præfidei nuncupati, ibidem vivere debeant, Ordinaria auctoritate fundari & erigi curarunt, ac pro bono ditorum Seminariorum regimine quædam Statuta, Constitutiones, & Regulas ab iisdem Ordinariis subinde approbata, in omnibus, & singulis Seminariis hujusmodi jam fundatis & erectis, ac deinceps fundandis & erigendis, exacte servanda condiderunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

§. 2. Horum Seminariorum finis est gloria Divina, Domini Nostri Jesu Christi imitatio, & non modo proprium profectum, sed Ecclesiasticorum juvenem & perfectionem, ac proximorum omnium salutem procurare. Proprium profectum oratione, mortificatione, mundi defectu, & Christi Domini in omnibus suis virtutibus imitatione: Ecclesiasticorum juvenem & perfectionem, in Ecclesiasticis etiam & Sacerdotibus instituendis, qui dedicari Apostolicis ministeriis desiderant, & in spiritualibus exercitiis nedum Ordinandis, verum etiam Parochis, & quibusvis Ecclesiasticis ministrandis: Proximorum salutem in eorum confessionibus audiendis, in concionibus, exhortationibus, & frequentibus missionibus habendis. Pro quibus omnibus bene rectoque ordine observandis sequentes Regulæ, ex vita ipsius Christi Domini expressæ, sub cujus magisterio vivunt, & quem imitari profitentur hujusmodi Seminariorum Operarii, perpetuo custodiendæ traduntur.

§. 3. Christus Dominus, quem in oratione pernoctasset, vocavit Discipulos, & elegit duodecim ex ipsis, quos Apostolos nominavit, amoris vinculo ac lege eos congregando sub visibili capite, quod fuit Christus, & post eum Sanctus Petrus ejus Vicarius. Ad ipsius imitationem hæc ordinantur Seminaria ex Sacerdotibus & Ecclesiasticis nullo voto, sed solo charitatis vinculo copulatis, sub obedientia Episcoporum, in quorum Diocesis Semi-

narum erecta sint, adhuc & sui immediati Præfidei.

§. 4. In S. Matthiæ electione totum intervenit Apostolicum collegium, sic in electione Præfidei uniuscujusque Seminarii Sacerdotes omnes, qui per biennium in eo fuerint commorati, & permanentes in eodem vivant, concurrere debeant, & de eorum numero suum Præfidem per suffragia secreta eligant, qui triennii spatio Seminarium regat, & gubernet. Eligendus etiam erit ab iisdem Vice-Præfides, qui in Præfidei absentia vices ejusdem gerat, & si iste defecerit, præeat, tamquam Superior, antiquior Seminarii Sacerdos. Necnon Procurator, qui sedulo, sed sine sollicitudine, necessaria opportuno provideat tempore, ordineque distribuatur, nihil absque Præfidei nutu mutando, nec dando, & quotannis integram Congregationi rationem de omnibus reddendo, quam si præfati DD. Episcopi petierint, ipsis continuo danda sit. Secretarius, qui Seminarii resolutiones in libro ad hoc conficiendo notet, epistolas, aliaque gravia Seminarii negocia scribat. Director Seminariorum, qui in ipsorum conferentiis, & exercitiis præfideat, curamque habeat. Director Sacrarum, qui Seminariorum, domesticorumque juvenum curet, ut quæcumque ad Ecclesiam, Altaria, & Paramenta pertinent, honesta, purissima, rectoque ordine disposita sint, & collocata. Director caeremoniarum & cantus, qui Seminaristas, & alios in cantu, sacrisque Ritibus instruat. Director Tirorum, qui Clericos & laicos ad probationem admissos dirigat, & in omnibus eorum vocationi congruentibus erudiat. Directores Exercitiorum & Missionum, qui extra Seminarium præfideant ceteris Operariis, tamquam Superiores. Corrector, qui juxta charitatis legem errantes corripiat. Minister Infirmorum, qui omnem curam de ipsis habeat, ac de necessariis prompte & charitative provideat, atque solatium omne in corporalibus & spiritualibus ipsis præstet. Et ut omnia supradicta recto dirigantur ordine, ac debitum sortiantur effectum, omnibus in spectantibus ad cujuscumque munia tenebuntur Præfidem consulere, & illi penitus obedire.

§. 5. Ad eosdem Sacerdotes pertinebit nedum admissio Sacerdotum, seu Ecclesiasticorum, qui in Seminario tamquam Operarii persistere desiderant, verum eorum, qui ad tempus in eo erudiri velint, atque etiam admissio Fratrum laicorum, qui ad temporalia ministeria dedicari possint. Quæ omnia tam officia proxime descripta, quam Sacerdotum seu Ecclesiasticorum admissiones, approbari omnino a D. Episcopo, in cujus Diocesi Seminarium sit, debeant. Et pariter, si forte contingat, ut aliquem a Seminario expelli conveniat; itaut nulla a Seminario expulsio fieri valeat, nisi consulto prius D. Episcopo, eoque approbante. Nullusque a Seminario expelli possit, nisi gravibus de causis, incorrigibilitate nimirum, aut scandaloso crimine. Nemo vero ob ægritudinem, etsi ineptus ad munia Seminarii efficiatur, poterit unquam excludi.

§. 6. Operariorum admissioni Christi Domini sectando exemplum fervidæ sunt orationes præmittendæ. Itaque eorum, qui permanentes in Seminaris vivere quærent, vocationis, virtutum, scientiæ, talenti, indolis, zeli salutis animarum, sollicita fiet indagatio. Ut autem hæc qualitates in admittendis necessariæ melius cognoscantur, valde conveniens erit, ut eorum electio, si fieri potest, sit ex his, qui vel in Seminario sint educati, aut in Missionibus cum Operariis versati fuerint. Præfatis ergo prædicti qualitatibus, & Ordine Sacro initiari, seu ad eum proxime dispositi, ad unius anni probatio-

Art. I. 15.

De Præfidei

Vice-Præfidei.

Procuratoris

Secretarii

Ac Directorum electione, eorumque officio.

Totalis Episcopo subordinatio in admittendis, expellendis &c. Operariis, Sacerdotibus &c.

De Alumnis admittendis.

Eorumque tirocinio.

nem,

In Seminario per se-
cretum ad-
mittendi
seminarium.

nem, & si in Seminario vel Operariorum comitatu non se exercuerint, duorum annorum, cum majori parte Sacerdotum suffragantium, & Episcopi approbatione admittendi sunt. Quo tempore respectively finito, calculis albis & nigris ad electionem vel reprobationem devenietur; isque in Seminarium censetur admittitur, cui calculorum alborum major numerus suffragabitur, & D. Episcopi approbatio: quod si tot albi quot nigri reperiantur, admittitur usque ad majorem probationem differatur. Qui autem in aliquo Seminario non perseveraverit, in nullum aliud admittatur, nisi hoc fiat de communi utriusque Seminarii, a quo, & ad quod, consensu, quando ob aliquam rationabilem causam convenire existimetur: consulto tamen & approbante D. Episcopo. Admissio autem eorum Sacerdotum, seu Ecclesiasticorum, qui pro sui ipsorum instructione in Seminario degere ad tempus desiderant, vel in domibus suis viventes in ministeriis instituti Operarios adjuvare, & in iis sese exercere velint, eodem modo per majorem partem Sacerdotum suffragantium fieri debeat, quando prudenti judicio, attentis eorum qualitatibus, scientia, & moribus, profuturi existimantur.

De Officium electione.

§. 7. Electio omnium officiorum erit ad triennium; quo transacto, in ipsis vel in aliis, prout opportunius judicatur, est repetenda. Nullus tamen honorifica munia ambire presumat (quod si quis aliter fecerit, inhabilis maneat) neque sub humilitatis specie recusare contendat, sed aliorum sese subiciens judicio onus humiliter acceptet, non tamquam dominaturus, sed ut charitate, mansuetudine, vigilantia, ceterisque virtutibus, aliis praeceat, & omnia sui muneris fortiter suaviterque disponat & dirigat, & omnium vita dirigi per sequentes Regulas debeat.

De iis, quae pertinent ad communem Seminariorum observantiam.

Matth. XXI.
3.
Luc. XVIII.
1.

§. 8. Quum orationi & ministerio verbi Jesu & Apostoli instantes fuerint, scriptumque sit - *Domus mea Domus orationis vocabitur* - Operarii illud omnino implere contendunt - oportet semper orare, & non deficere - , tum affectuosam Dei praesentiam in ipsis & in aliis promovendo, tum mentali orationi per duas horas in loco destinando congregati vacando, hyemali tempore tam mane quam vespere a quinta usque ad sextam horam: aestate autem a quarta & dimidia usque ad quintam & dimidiam mane, & a quinta usque ad sextam vespere. Oratio quidem matutina finietur cum litanis majoribus; additis orationibus pro Papa, pro Episcopis, & Congregationibus, pro Rege, & pro aliis necessitatibus occurrentibus, ad Praesidis libitum recitandis. Vespertina vero cum litanis, antiphona, versu, & oratione B. M. Virginis. Missionum autem tempore unius saltem horae spatium, quum magis opportunum videbitur, orationi vacabunt, ejusque usum Clericis omnibus efficaciter suadebunt, & ipsi sicut Operarii alios orationem in concionibus edocebunt, & ad illius exercitium hortabuntur: quam etiam in qua libet Parochia tum publice, tum in privatis domibus introduci, augeri, & conservari curabunt, ut sic haec Seminararia vere Domus orationis ab omnibus gentibus vocari queant.

Matth. XV. S.
Jes. XLVIII.
10.

§. 9. Cum vocali oratione mentalis semper jungatur, ne de nobis illud verificetur: *Pompulus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me.* Itaque in Rosario B. M. Virginis (quod in Sacello hora congrua vespertina recitandum quotidie erit cum litanis) ejusdem mysteria consideranda sunt, propriae necessitates B. Virgini exponenda, & magna cum fiducia remedium ab ea petendum. Similiter in

Divino Officio, statutis horis ab unoquoque perfolvendo, attentio ad verum sensum, seu aliquod Christi mysterium, vel ad aliquam aliam veritatem, saluti animae proficuum, studiose adhibenda est, omnia ad Deum praesentem referendo, & semper curando, ut exterior reverentia interiore comitetur. Psalmi paulatim atque cum pausa unoquoque in versiculo perfolvendi erunt, ac tam mentalis oratio quam vocalis flexis genibus (nisi aliqua incidit corporis imbecillitas) implenda: praesens semper in omnibus illud habendo. *Maledictus, qui facit opus Dei fraudulenter.*

Jerem. ibid.

§. 10. Ad exemplum Jesu Christi Domini nostri, cujus opera, verba, & cogitationes, divina cum voluntate conformia semper fuere, omnes in Seminariis commorantes suae conscientiae examini generali & particulari ante prandium & cenam in loco destinando quotidie conveniant: & singillatim unusquisque ante quodlibet opus diligenter exquiret, num ex charitate nascatur, & ejus finis sit gloria Divina. Opere vero completo, defectus, eorumque radices penitus evellere curabunt.

De examine conscientiae bis die qualibet faciend.

§. 11. Christi Domini, qui Nazarethi Synagogam intrans, surrexit legere, exemplum sectantes, omnes hora secunda vespertina per duos quadrantes spirituali incumbant lectioni, & aliquod novi Testamenti semper perlegant caput, ut ita mens illustretur, voluntas moveatur, atque in animo, quidquid ad nostrum aliorumque spirituales profectum Dominus donaverit, infigatur. Spiritualis etiam lectio qualibet in commestione est habenda, ut quum aliter corpus, anima quoque reficiatur, cui debita adhibeatur attentio.

Luc. II. 18.

De Lectione spirituali.

§. 12. Christi Domini silentium adhuc Pilato magnam attulit admirationem. Illum imitando, idem silentium perpetuo in Seminario observabitur, (tempore recreationis dumtaxat excepto, tribus videlicet quadrantibus post prandium, duobusque post cenam, ubi omnes conveniant) extra id tempus, non nisi de speciali aut generali Praesidentis licentia in loco, ad id praefinito, necessitate, charitate, aut urbanitate instante, & quidem voce leni sermones conferentur: quae quidem circumstantiae, ut quis alienum ingrediatur cubiculum, quantum fieri possit, observentur.

De Silentio.

§. 13. Quum Christus Dominus extra tempus suae praedicationis, & quando charitatis officia aliter non postulabant, solitudinem semper quaeserit; Operarii, quando alicui ex suis ministeriis non incumbant, hanc solitudinem omnino curare debeant. Et ut commodius reguletur animi collectio, stricta in Seminario servabitur clausura, ita ut nemo absque expressa Praesidis licentia de domo egrediatur, neque sine necessitate aliqua aut utilitate e cubiculo suo discedat, & de hoc veniam prius a Domino Jesu humiliter deprecando. In sensuum vero, potentiarumque recollectione peculiarem ubique curam omnes habeant, discretionis tamen, modestiae, christianaeque urbanitatis regulas in omnibus custodiendo.

De Solitudine, & clausura servanda.

§. 14. Christi Domini, qui in cena feria quinta, & sequenti in Ara Crucis, atque frequenter se obtulit Aeterno Patri, quoad vixit, exemplum sequendo, omnes Seminarium Sacerdotes exacta praeparatione, reverentia, devotione, & Ecclesiae rituum impletionem, dum legitime impediti non fuerint, hora, cuique a Praeside praescripta, Sacrum quotidie celebrantur, dimidiae horae tempus in celebratione impendendo, tantumdemque temporis in gratiarum actione semper insument, nisi poenitentium multitudo, aliave justa causa gratiarum actionem brevare cogat. Sacrum vero peragentes, ad Eucharistiam sumendam paratis eam semper ministrabunt.

De Missa quotidie a Sacerdotibus celebranda.

De Ritibus
admissis
servandis :Deque Sacra-
mentali Con-
fessione.De Jejunii
ceterisque
ritibus mor-
tificationis.Hæc vero dif-
penfari posse
tempore Mis-
sionum.De interiori
mortificatio-
ne.

Luc. IX. 23.

2. Corinth. IV.
10.De Conferen-
tiis spiritali-
bus.Cæterisque
Seminarii
utilitatem
respicienti-
bus.

§. 15. Ad majorem autem sacrorum Rituum observantiam, Ritus attentè quolibet mense legant, alique aliorum Sacrificiis inserviant, & de defectibus, quos notaverint, ipsos discretè admoneant; sed ut majori cum puritate & gratia ad tantum accedant Sacramentum, charitatis fervorem quotidie in se ipsis accurate studeant promovere, & unaquaque hebdomada ut minimum ter, & singulis diebus, si commode fieri potest, sacramentaliter confiteantur, & frequenter cum Confessario, à Præsule ad id specialiter deputato, Laici semel in hebdomada utroque Sacramento reficiantur.

§. 16. Jesu Christi vita continua mortificatio semper fuit: ad cujus imitationem omnes in Seminario degentes summam curam, in se interne & externe mortificando, ponere continuo debere sciant. Itaque quoad externam mortificationem omnibus feriis sextis & Sabbatis totius anni (feria autem sexta majoris hebdomadæ pane & aqua contenti) jejunabunt: Qualibet feria quarta & sexta, totoque Adventus & Quadragesimæ tempore, feria etiam secunda, post Rosarium in Sacello congregati, carnem flagellis macerabunt, nisi aliquibus in solemnitatibus, aut alia justa de causa id in aliud Præsules commutaverit: de consilio tamen proprii Directoris, congruum erit, alias pro cujusque viribus mortificationes exercere.

§. 17. Tempore vero Missionum Operariorum Directores ministeriorum fatigationes cum ipsorum viribus appendent: & si incompatibiles, aut valde difficiles prædictas mortificationes in se vel in aliis esse repererint, eas, aut aliquam ex iis dispensare cum debito consilio valebunt, ut ita Operarii vires, quas in dispensatis mortificationibus impendere debebant, in proximiorum salutem avidius infundere valeant.

§. 18. Quoad interiorem mortificationem nostrarum omnium passioem, sensum, potentiarumque frenatio, summopere est servanda, eorum operationes & delectationes, nedum illicitas & periculosas, verum etiam & inutiles depellendo, atque rationi, & divinæ voluntati totaliter subjiciendo. Quam necessaria nobis, qui Jesum imitari contendimus, sit ista mortificatio, ipse expressit, dicens: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me*; Et Apostolus, dum ait: *Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes, ut & vita Jesu manifestetur in corporibus nostris*.

§. 19. Jesu, qui cum Doctoribus in Templo, & cum Discipulis sæpe disseruit, exemplum sectando, Operarii primo cujusque hebdomadæ feriato die ab hora secunda & dimidia post meridiem usque ad tertiam & duos quadrantes super materia, octo ante dies assignata a Præsule, tum de morali tum de mystica Theologia conferentias habebunt, ad quas omnes Sacerdotes & Ecclesiastici, tam qui ad tempus in Seminariis pro eorum instructione commorantur, quam qui, in domibus suis viventes, pro eadem instructione Seminaria frequentant, intervenire possint; in omnibus tamen modestia intentioque pura servetur, non disputandi livore, sed scopum veritatis inveniendi, ut verior uniformiorque imbibatur doctrina tam moralis, in Confessionibus audiendis sine relaxatione observanda, quam mystica, in animarum directione omnino secunda tenenda. Singulis pariter in hebdomadis feria sexta ab eadem hora secunda cum dimidia usque ad tertiam soli Operarii congregabuntur, ut inter se de iis omnibus conferant, quæ remedio indigere existiment, ut provideatur, quidquid ad Seminarium regimen utilius appareat, & ad Constitutionum rigidiorum observantiam,

humilitatenique in omnibus fovendam; quod ut utilius obtineri possit, licitum unicuique sit, & præcipue Correctori supra destinato, summa cum modestia, discretione, & claritate aperire in genere lapsus, quos remedio indigere agnoverint. Et Præsides circa omnia, quæ tractata fuerint & exposita, suam brevem hortationem faciet, ut quæ decreta fuerint, accurate serventur. Præfectusque Corrector memor sit sui officii, ut debita cum charitate, discretione, & modestia, tempore opportuno secreto de defectibus, quos observaverit, fratres suos moneat.

§. 20. Christi Domini, qui talari semper tunica incedebat indutus, in itineribus & cubiculis talarem semper deferant vestem, nihil sericum habentem, sed omni ex parte honestam, & Ecclesiæ statutis, & secularibus Sacerdotibus, moderatius viventibus, prorsus conformem. Fratres vero laici breviori utantur indumento.

§. 21. Christum Dominum, qui exemplum temperantiæ semper fuit, quoad fieri possit, imitando, omnes in Seminario viventes temperantiam accurate custodient, ac potum tamquam medelam suo tempore sument, solita qualitate & quantitate contenti, octo videlicet unciarum arietinæ carnis pondo, cum suilla & oleribus juxta temporum varietatem pro meridiana comestione, & sex pro nocturna horis debitis, pro temporum diversitate assignandis. Diebus autem juniorum tria calida in prandium fercula ministrantur, & in hoc aliquid addere seu commutare aliqua de causa, cujusdam puta solemnitatis, aut necessitatis, Præsides valebit: habituali autem ægritudine laborantes, ni imbecillitas obsuerit, jejunii custodiant formam, & vespertinam, ut jejunantes sumant refectiunculam; in quantitate tamen, ciborumque condimento omnino servetur æqualitas. Quamlibet ante comestionem fiat mensæ benedictio, & postea gratiarum actio; confestimque, B. M. Virginis Canticum alternatim dicentes, Ecclesiam petant, in qua genuflexi Antiphonam *Salve Regina* cum versu & oratione Virginis recitantes gratiarum actioni finem imponent, & ad locum recreationis se conferent. Cum infirmis autem Minister, ad eorum assistentiam supra destinatus, tamquam mater cum filiis se gerat, curam ita de illis habendo, ut nedum nihil ex necessariis illis desit, verum etiam nec quidquam, quod ad eorum solatium proficere possit.

§. 22. Christus Dominus, qui Cæli & Terræ habebat imperium, pauperissimam nihilominus vitam duxit; Quem operarii imitando spiritus paupertatem summa procurant diligentia; & licet rerum dominium non amittant, ab administratione tamen, quantum possint, abstineant; quam Seminarium nunquam in se recipiat, nec aliud inquirat, quam illud, quod juxta statutum domus existimatum fuerit, unumquemque contribuere posse. Itaque eam plene suis Procuratoribus committere debebant, & reditus ita distribuere, & expendere curent, ut ex ipsis Ecclesiastici omnes sumere exemplum possint.

§. 23. Jesus Christus Dominus Noster non tantum perfectissime illibatam servavit puritatem, sed ita in omnibus se gessit, ut neque inimicos ejus, qui tot illi falso calumnias imposuere, minimam in eo notam legatur exprobasse. Quem imitatione prosequendo in Seminario commorantes dum ministeria sua exercebant in quibus proximorum salutem incumbere debent, quidquid puritatem obumbrare possit, accurate fugere studebunt; & insuper mulierum quantumvis honestarum consortia vitabunt: sensus & potentias ab hujusmodi objectis enixe cohibebunt: otium tota

De veste Ta-
lari, ejusque
materia.De victu,
ejusque qua-
litate.De paupertate
spiritus.De morum
honestate.

liter fagient: cibi potusque, maxime vini, temperantiam perfecte custodient: ac denique a Domino castitatem enixe deprecabuntur.

1. Philip. 11. 7.
De Obedientia.

§. 24. Jesus, factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis, hujus magnæ virtutis nobis reliquit exemplum, quod omnes his in Seminariis degentes adeo imitari curabunt, ut in omnibus, quantumvis difficilius rebus, voluntatis promptitudine, judicii- que subjectione suis Superioribus, eum in ipsis considerando, magna ubique obediant alacritate.

Romano Pontif. & Conciliorum Decretis.

§. 25. Et primo Pontifici Maximo, universalis Ecclesiæ Pastori, strictissimam profitebuntur obedientiam, & observantiam Apostolicarum Constitutionum & Conciliarium Decretorum, & signanter eorum, quæ a Sacro Concilio Tridentino edita fuerunt ad morum, & Ecclesiasticorum Disciplinæ reformationem. Quæ omnia solerter scire, promovere, & observare curabunt.

Episcopis, Præfidi, Directori &c. præstantia.

§. 26. DD. Episcopis Diocesum, in quibus Seminaria erecta sint uti propriis Prælati & Superioribus reverenter in omnibus obediant, mox Præfidi Seminarii, eoque absente ejusdem Vicegerenti, quibus cum gaudio & perseverantia omnes pariter subjicientur. Iis DD. Episcopis, quorum in Territoriis Operarii laboraverint, in spectantibus ad illorum ovium salutem sicut subditi obsequentur; & unusquisque Directori deputato pro ministeriis, in quibus exercetur, pariter obsecundabit; ac tandem quisque in attinentibus ad suæ animæ profectum, suo penitus Directori, quem habere omnes debent, obediet.

De Mansuetudine.

Matth. 11. 29.

§. 27. Præterquam quod tota Jesu Christi vita, passio, & mors, humilitatis & mansuetudinis est viva & efficax exhortatio, ipse propriis verbis nos docet dicens: *Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde.* Quibus morantes in his Seminariis obtemperando, has suis in cordibus transcribere virtutes solcite studebunt, ut requiem animabus suis inveniant: in injuriis, persecutionibus, contumeliis gaudere semper curabunt, ut sic veri Christi imitatores efficiantur, illud semper memoria retinentes: *Sed & gloriamur in tribulationibus.*

De amore erga Proximos cura que eos ad bonam frugem reducenti.

§. 28. Jesus Christus, ab Incarnatione Divinam intuens, totisque viribus diligens Bonitatem, Divinum propagare honorem decrevit, arcana suæ Divinitatis, atque Humanitatis verbo & exemplo hominibus ostendens, ipsisque infinitos gratiæ thesauros lucrificans, instituentque Sacramenta, ut homines ea bene dispositi recipientes, vitam habeant, & abundantius habeant. Hujus charitatis præclaro exemplo illuminati ac moti Seminariorum Alumni, a se ipsis, rebusque omnibus imperfectam affectionem arcetes, viribus omnibus appetitive & intensive Dominum Deum ob infinitam ejus bonitatem toto prosequenter amore, zeloque Divini amoris & gloriæ accessu, eum in proximis pro viribus propagare studebunt; tum sicut Christus dilexit nos, eos diligendo: tum ad perfectam eorum reformationem, utque omnes convertantur & vivant, verbo & exemplo iis persuadendo: tum ut eandem vitam frequenti ac digna Sacramentorum receptione augeant, & perpetuo conservent: atque ut etiam uberrima & copiosa auxilia a Domino ad hunc finem enixe deprecantur, eos exhortando: tum demum in Seminariis, exercitiis, & ministeriis ita se exercendo, ut omnibus prodesse possint, & ad omnes se extendant, summam in eo curam semper adhibendo, ut omnia a charitate proficiantur, & cuncta fiant pro Dei gloria, illud in cordibus suis jugiter repetendo: *Soli Deo honor &*

gloria; Et illud; *Non nobis Domine, sed nomini tuo da gloriam.*

§. 29. Ut autem Operariorum charitas præmineat, eorumque actiones dirigat, iidemque accendere valeant ignem, quem Christus venit in terram mittere, hoc sese implere, sicut & Sancti Apostoli; curabunt, id a Deo suppliciter & lacrymosè implorando, necnon profunda veneratione, ardentique affectu considerando mutuum & infinitum amorem, quo Tres Divinæ Personæ sese invicem diligunt, pariterque eum amorem, cujus divitias non dignatae sunt in homines effundere, ut tot ac tanta beneficia in eos collata testantur; Quod facientes Operarii, profecto optime cognoscent, qua charitate, quibusve mediis, etsi asperimis, sese in victimam pro proximorum salute tradere debeant; Idque ut in se & in proximis consequantur, devotionem erga Deiparam Virginem Mariam, sub cujus protectione vivimus, nedum in cordibus suis, tamquam certissimum medium ad hoc & omnia bona consequenda, firmam perpetuo habeant; verum etiam eam in proximorum omnium corde inferere semper curabunt.

De mutua charitate.

De Devotione erga Virginem Deiparam.

§. 30. Quod si omnes externos sic diligere debemus, & ut se mutuo diligant, tantam curam adhibere; quid de mutuo inter Operarios amore dicendum erit, verba hunc experimentis non suppetunt. Id tantum proferre liceat, quod omnes ita cor paratum habere debent, ut si aliquis infirmatur, ceteri infirmetur; adeo dicere unusquisque valeat: *Optabam ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis. Non diligamus verbo neque lingua, sed opere & veritate. In hoc cognoscimus charitatem Dei, quoniam ille animam suam pro nobis posuit, & nos debemus pro fratribus animas ponere.*

Roman. IX. 3.

§. 31. Omnes virtutes morales eminebant in Christo Jesu: Quare cum hujusmodi Seminariorum scopus sit ejus imitatio, omnes in iis commorantes magnopere fatagant, illas dicere a Divino Magistro: illas in cordibus suis altissime defigere: illas opportune & utiliter exercere: illas demum perficere & custodire tanquam pretiosas margaritas; ut omnibus virtutibus suffulti & veltiti Operarii benigne aspiantur a Christo Jesu, eoque adjuvante, in proximis verbo & exemplo eandem facilius inferere possint.

De Victimibus Moralibus.

De iis, quæ pertinent ad Ecclesiasticorum Instructionem.

§. 32. Jesus ad Divinam Gloriam propagandam, mundumque convertendum & reformandum, quos Sacerdotio, atque Evangelicæ prædicationi destinavit, ad suam scholam admisit, eos trium annorum spatio doctrina & exemplo illuminans, atque orationis, virtutum & mysteriorum, ad animarum salutem spectantium, praxim efficaciter iidem ostendens, Cæleste hoc exemplum sequens Seminarium, nedum Ecclesiasticos perpetuo in eo commorantes, sed etiam Sacerdotes & Ecclesiasticos ejus Diocesis, in qua situm erit, & si locus adsit, aliarum etiam Diocesum, qui, de D. Episcopi licentia & approbatione, de iis omnibus instrui in ipso velint, quæ in eodem exercentur; si ornati existimantur qualitatibus illis, de quibus supra omnino amplectetur, ac solerter habebit curam, ut in singulis ministeriis mox exprimentis omnes instituantur.

§. 33. Itaque eorum Directori debita incumbet cura nedum de ipsorum profectu spirituali, verum etiam de eorum instructione in iis omnibus ministeriis, Sacerdotum omnium adeo propriis, ut in eis se omnes exercere deberent. Quo ad eorum profectum curabunt, ut

De Directoris officio.

iidem

jidem quolibet die interfint mentali orationi per horam integram mane, & per tantumdem temporis vespere: Sacrae etiam & spirituali lectioni per dimidiam horam: insuper Missae celebrandae vel audiendae, ac B. M. V. Officio parvo (nisi ad majus teneantur) & ejusdem Rosario: necnon duplici conscientiae examini. Quoad eorum instructionem Director parem habebit curam, ut tribus diebus in hebdomada, mane una hora cum dimidia, conferentias de materiis moralibus, eas dirigendo, inter se habeant, quas fieri debeant declaratione unius ex propositionibus ab Ecclesia damnatis: itemque conferentias de materiis mysticis duobus diebus vespere per horam, easque concludent declaratione unius capituli Concilii Tridentini. Poteruntque etiam conferentias de morali & mystica doctrina, tenendis singulis secundis feriis ab Operariis Seminarii, assistere, quibus exercitiis non parum in utraque doctrina instruentur: una etiam die cujuslibet hebdomadae in cantu & caeremoniis per suum ad id destinatum Directorem exercitabuntur.

De Exercitiis spiritualibus diebus festis complendis.

§. 34. Festis autem diebus recensitae conferentiae, atque Officii parvi loco, Divinum Officium omnes in unum collecti persolvent, & Conventuali Missae modulantes assistent: Pœnitentiae, & juxta Directoris consilium, Euchariae Sacramenta, nisi in Sacerdotali gradu sint constituti, recipient & ex ipsis, qui ab eorum Directore fuerint assignati, Christianam in Ecclesia doctrinam explicabit, ad quam simul cum concione, a Directore habenda, & aliquando ab aliquo ex ipsis Sacerdotibus, per duos aut tres quadrantis faciendae, omnes attente assistere debent: jejunia, flagellationes, & silentium, sicut Operarii Seminarii servabunt.

De Seminariorum moribus reddenda Episcopo quotannis ratio.

§. 35. Quae dicta sunt de iis, qui ad tempus in Seminario conviventes instrui desiderant, observari pariter debent ab iis, qui foris in domibus suis viventes admissi sint, ut instrui similiter possint, & proportione servata ab iis, qui jam bene instructi sint, & juvare Operarios in muneribus suis velint. At in fine cujuslibet anni (quod est tempus, quo in Seminario mansionem facere primi solent) de vocatione, progressu, indole, & talento uniuscujusque Seminaristae D. Episcopo fidelis ratio, si ab eo vel ab ipsis petatur, reddenda erit. Et ut praedicta omnia debitum fortiantur effectum, magnopere curabitur, ut Seminaristarum Director & Confessarius sint virtute, scientiis, zelo, & experientia insignes.

Seminaria ad instructionem acceptanda.

Mans. XIX. 14.

§. 36. Christus Jesus, qui adultorum educationi adeo invigilavit, parvulorum immemor non fuit, immo eos ad se venire impediti aegre ferens: *Sinite, inquit, parvulos venire ad me, & ne prohibueritis eos.* Hoc igitur exemplar sectando, sicut & id quod de Seminariis a Sac. Tridentino Concilio stabilitum habemus, si accidat, ut aliquod puerorum Seminaristarum Ecclesiasticum Collegium pro ejus cura, instructione, & eruditione his nostris Seminariis commendetur, illud ordinante Domino Episcopo admittere non recusetur, ut ita omnibus viis exempla sequentes Magistri nostri Jesu, animarum saluti, & Christianae disciplinae, itemque Ecclesiasticae incremento modis omnibus curemus incumbere.

De Exercitiis spiritualibus peragendis.

§. 37. Jesus Christus, antequam incaret suam praedicationem, in desertum se contulit, ibique quadraginta diebus immoratus fuit; adhucque praedicationis tempore frequenter cum Discipulis suis petere solebat solitaria loca; ipsique Discipuli ad Spiritum Sanctum recipiendum, & ad fructuosorem praedicationem decem diebus in caenaculo manserunt. Haec exemplaria sequentes Operarii ad exercitia spiritualia decem dierum ut minimum spatio semel

quotannis, & unius diei singulis mensibus sese recipiant.

§. 38. Spiritualia etiam decem dierum exercitia Seminaristis, de quibus supra, Operarii annuatim ministrabunt, postquam ii Seminarium ingressi erunt, & similiter Ordinandis ante singula Ordinum collationis tempora (in quibus qui ad majores Ordines assumendi sunt in caeremoniis etiam horis commodis excitabuntur) itemque Sacerdotibus tam sine cura quam cum cura animarum, tempore a Domino Episcopo assignando; necnon iis Ecclesiasticis, quos D. Episcopus per particulares epistolas remittet, itaut omnes Dioecesis Sacerdotes quolibet triennio semel saltem spiritualibus interfint exercitiis, prout D. Episcopus disposuerit, juxta ordinem & distributionem ab eo faciendam, eorum, qui anno quolibet exercitari debeant: Ac demum cuilibet cujuscumque status personae extraordinaria poscenti exercitia, etiam pro opportunitate ministrabuntur, & omnes instruentur, ut suis in domibus singulis mensibus unam diem eisdem dedicent exercitiis.

§. 39. In praefatis exercitiis ministrandis illi ex Operariis exercitabuntur, qui ad id specialiter a Domino Episcopo deputati fuerint ex iis, qui a Praeside tanquam aptiores ei proponuntur. Hi octodecim habebunt conciones per unam horam, binas singulis diebus, quarum octo, quia ad instructionem praecipue tendunt, nuncupantur conferentiae, sed omnes decem & octo ad Status Ecclesiastici munia, reformationem, animarum suarum directionem, ac Jesu Christi imitationem spectabunt.

§. 40. Spiritualibus exercitiis vacantes ad generalem praeparantur confessionem, & interim a Missae celebratione, si Sacerdotes sint, sese abstinere, conveniens erit. Orationi per duas saltem horas, lectione praecedente (in iis minime computanda) quarum altera mane, altera vero vespere, uniti assistent: lectioni spirituali per tempus ipsis assignandum vacabunt: & Divinum Officium, ac Rosarium B. M. V. cum Litanis in Ecclesia mediocri voce recitabunt: duplici conscientiae examine quotidie sedulo exercebuntur: Silentium totis decem diebus servabunt, & ad Dei praesentiam maxime attendent: nonnullis praeterea diebus moderatae sient mortificationes, quae omnia cum horarum distributione jam sunt ordinata.

De iis, quae pertinent ad proximorum omnium Salutem.

§. 41. Jesus Christus iter faciebat per Civitates & Castella, praedicans, & evangelizans Regnum Dei, & Duodecim cum illo. Haec vestigia sequentes Operarii, de D. Episcopi licentia aliquot Sacerdotes ex iis, qui in Seminario fuerint educati, vel actu educentur, aut alios aptos, si oportuerit, secum ducentes; omnes populos, Castella, solitariaeque domos Dioecesis in Missionibus peragrabunt. Qui parvis in Oppidis bini manebunt, in majoribus omnes associabuntur; & ex vicinis locis, si opus fuerit, aptiores convocabunt Confessarios, ut ita omnes sani & infirmi majori cum libertate, & animi solatio, generalem confessionem explere valeant.

In vicinis Castellis audienda Generales Confessiones.

§. 42. Christianam doctrinam suis in his Missionibus quotidie explicabunt: Fidei Mysteria, Sacramenta, Missae Sacrificium, Decalogi, & Sanctae Ecclesiae praecipua, ac modum Actus Fidei, Spei, & Charitatis eliciendi, dilucide declarabunt; & ea praecipue, quae ad salutem sunt necessaria necessitate mediis, multoties breviter iterabunt: singulis item diebus Apostolica simplicitate, & facili methodo populis praedicabunt, quae Christus Dominus praedicabat,

Primaque Religionis ac Fidei tradenda rudimenta.

ut peccatores ad penitentiam moveret, ac vitam ipsius, ejusque passionem & mortem in concionibus non semel inculcabant, ac meditationem horum Mysteriorum doctrinaeque Evangelicae praxim enixe persuadebant: Obligationesque parentum erga filios circa eorum educationem, & filiorum erga parentes quoad illorum obedientiam, frequenter declarabant: atque omnia caetera, quae movere ad penitentiam ac mutationem vitae possunt, in suis concionibus, exemplis, & similitudinibus ignito spiritu insinuabant.

Curandaque Ecclesiarum veneratio.

§. 43. Et quia de eo ab ipso Christo Domino satis edocti sumus, quod maxime offenditur ex neglecto in suis Templis Divini Numinis cultu, ut ostendit, quando de Templo ementes & vendentes eiecit; quam nostris temporibus experiamur, quot irreverentis multo majoribus Ecclesiae, ubi ipsismet Christum Dominum praesentem habemus, afficiantur: Operarii unum diem in qualibet Missionem assignant ad ponderandum, quantum Deus ex hoc laeditur, & mala, quae populus inde obveniunt, & quanto majora timere jure debent, nisi emendentur.

Matth. X. 22. De modo claudendi Missiones.

§. 44. Et quoniam praecipuus Missionum fructus in perseverantia consistit, dicente Domino: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit*: Missionem suam concludunt ad hanc perseverantiam fideles exhortando, quam ut consequi a Deo possint, frequentiam Sacramentorum, Deiparae Virginis devotionem, S. Joseph, S. Michaelis Archangeli, Angeli Custodis, & aliorum Sanctorum, & etiam Animarum purgantium, tanquam tutissimum medium ad eam consequendam, efficaciter persuadebant; necnon quotidianam Missae Sacrificio assiduitatem debitam cum devotione. Alias etiam regulas quotidie observandas illis ministrabant: Pro Indulgentiis enim consequendis, illis etiam, quas ignorant, & quae operibus, seu orationibus, in quibus se exercent, sunt annexae, ne ipsas ex ignorantia vel negligentia amittant, populis persuadebant, ut mane saltem singulis diebus generalem intentionem concipiant eas omnes lucrandi, quamquam ignotae illis sint; & etiam opera, quibus annexae sunt, applicandi juxta intentionem Romanorum Pontificum, vel Episcoporum, qui eas concesserunt, quam intentionem si quotidie repetant, eas consequentur: Similiter ne pauperes perdant, ut communiter accidit, meritum laborum suorum, tam eorum, quos ratione paupertatis, vel alio ex titulo, seu occasione patiuntur, quam eorum, quos pro alimentis quaerendis in terrae cultura, in officiis & exercitiis continuo sustinent, illos de eo instruent, ut singulis diebus multoties, vel saltem mane, ea omnia cum cunctis suis operibus Deo pro ejus amore & gloria, & pro satisfactione suorum peccatorum offerant: Idemque consilium dare fidelibus omnibus in cunctis sermonibus non praetermittant, illud Apostoli repetendo: *Sive ergo manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite; & illud: Omnia vestra in charitate fiant.*

1. Corinth. X. 31. XVI. 14.

De audiendis Sacramentalibus Confessionibus &c.

§. 45. Ab ortu diei usque ad meridiem (dempto tempore, ad Missae Sacrificium, & quatuor minorum horarum divini Officii recitationem necessario) Sacramentalibus pro viribus confessiones excipient, penitentes veluti Dei imagines, Jesu Christi sanguine redemptos, respicientes, & ad generalem confessionem, peccatorumque radices aperiendas leniter & charitative disponent, & juvabunt, & praeter satisfactorias penitentias, pro penitentium captu, & necessitate, medicinales etiam adhibebunt; & in oratione mentali eos, quos paratos invenerint, etiam instruent, maximeque eam omni-

bus commendabunt; & debitum modum vocalis exercendae, ne fructum ejus perdant, edocebunt: unicuique pro suo captu & statu recte in posterum vivendi formam tradent: an in Christiana Doctrina sint bene instructi pro qualitate confitentium semper explorabunt, & ob ejus imperiam alicuius causam in dispositione absolutionem differant.

§. 46. Populorum discordias conciliare, litesque componere, vel ad arbitros Judices reducere sedulo studebunt; at ex Operariis nemo fiat litium arbiter, Christi verborum memor: *Quis me constituit Judicem inter vos?* Praeterea scholam Christi, nempe Congregationem (ex qua uberes fructus ab iis colliguntur, qui eam frequentant) in populosis locis, ubi nondum fundata fuerit, fundari curabunt: & Parochias persuadebunt, ut qualibet in Parochia Rosarium B. M. V. recitandum stabiliant, & si fieri possit pro qualitate locorum, oratio mentalis per horae dimidium fiat. Si quae autem sint Parochiae, in quibus doctrinae Christianae, & S. Evangelii declarationem juxta Sac. Conc. Trident. decreta omitti forte invenerint, charitative & discrete Parochum admoveant, ut tanti muneris non sit immemor. Rectores quoque, & Primarios populorum accurate, sed summa cum discretionem & dexteritate, hortabuntur, ut scandalis ab origine extingendis invigilent, bonisque operibus stabilitis perficiendis ipsimet populo praere studeant.

Luc. XII. 14.

De aliis plis operibus.

§. 47. Operarii unoquoque in Oppido tanto temporis spatio consistent, quantum ad oppidanorum instructionem, confessiones audient, & omnia necessaria expendenda necessaria esse cognoverint: & Communionem generali peracta, semotaque omni visitatione, praeterquam infirmorum, alio se conferent. Nihil temporale praeter necessarium ad communem frugalemque vitam, etiam si sponte oblatum, accipient; nec precibus acquiescentes ultra necessarium tempus in Oppido commorentur, memores Christum simili occasione respondisse: *Aliis civitatibus oportet me evangelizare Regnum Dei, quia ideo missus sum.*

De mora in Oppidis.

Luc. IV. 46.

§. 48. Jesus Christus Judaeam & ejus finitima primum lustravit verbo & exemplo; sed quum ejus charitas ad omnes extenderetur, dixit Apostolis: *Euntes in Mundum universum, predicare Evangelium omni Creature.* Quare ii Mundum peragrantes fundaverunt Ecclesias, suoque in illis Rectores constituerunt, quorum adjutorio regiones fecundari, & in viam salutis aeternae dirigi melius possent. Sacris igitur his vestigiis inherentes Operarii primum fecundare studebant exercitiis, Missionibus, Clericorumque formatione & directione propriae Dioecesis & Territoria finitima; sed sine eorum praedictio de D. Episcopi licentia alias quoque Dioeceses, praesertim si a DD. Episcopis sint vocati, perlustrabant, spiritualia decem dierum exercitia ministrando omnibus Sacerdotibus cum cura & sine cura animarum in qualibet regione aliquo in Conventu, seu Sacello, vel in alio ipsius Territorii loco, ab ipsis DD. Episcopis assignando, ad quem suos convocaverint Sacerdotes: finitisque decem Exercitiorum diebus, in loco, ab eisdem describendo, Missionem incipient, & prosequuntur, nisi ab eadem incipi DD. Episcopis melius visum fuerit, servatis semper omnibus, quae supra dicta sunt, ut ita transeant de regione in regionem.

De Exercitiis, & Missionibus etiam in aliis Dioecibus. Matth. XV. 15.

De novis Foundationibus.

§. 49. Ut autem omnia supradicta magis propagentur, si nova Seminaria stabiliantur, per quae Dei gloria, Disciplina Ecclesiastica, & animarum profectus amplificetur, id apprimè animadvertetur juvante Domino, ut in unumquodque Seminarium competens Operariorum numerus admittatur. Itaque de D. Episcopi licentia ad

Constitutio-
nes hejumo-
di continen-
tur.

novas Seminariorum fundaciones, si ab aliis DD. Episcopis requirantur, tot mittendi erunt, quot fuerint necessarii, dummodo in proprio Seminario sufficiens Operariorum numerus remaneat; quam ratio, charitas, zelusque animarum exigant, ut Seminarium omnia, quamvis inter se quoad gubernium separata, sibi invicem auxilientur, quod possint ad Dioceses omnes extendi. Fundatores autem, ad novum Seminarium transeuntes, hujus Regulas, & munia ad praxim redigere curabunt; & exinde quodcumque necessitas postulerit, vel opportunitas sese obtulerit, vel proprii Superioris præceptum accesserit, ad suum Seminarium tamquam ad propriam domum redeant, necesse erit.

Alia munia
per Opera-
rios obeanda.

§. 50. Ut autem plura in unum colligantur, Operariorum munus erit, ad omnia sua vocationi consentanea, a D. Episcopo ordinanda, charitatem extendere; cujusmodi sunt: Clericos correctione indigentes ad Seminarium missos benigne & fraterne suscipere ac dirigere; ad subveniendum alicujus Populi seu familiae necessitati speciali solerter accurrere; tempore visitationis Diocesis D. Episcopum sociare, vel ei præire docendo, prædicando, & confessiones audiendo.

Quod hæ
Constitutio-
nes obligent
citra ullum
peccatum.

§. 51. Cæterum, tametsi in his Constitutionibus totum dictionum Seminariorum institutum, ejusque declaratio & observantia concludatur, eaque omnia a Seminaris omnibus sub iisdem regulis fundatis summopere optetur adimpleri; tamen quia multa in iis continentur, quæ non omnia in omnibus æque fieri poterunt, præsertim in principio alicujus fundacionis, quando tot non adsunt Operarii, quot sunt necessarii ad ea penitus exequenda: & quia etiam nonnulla in iis continentur, quæ initio ardua videri possunt; idcirco adimendi causa animi anxietates, ac peccandi pericula, declaratur, quod hæ constitutiones obligant citra ullum peccatum. Præsertim vero maximam adhibeat curam, ut quæcumque per Operarios, qui in Seminario sunt, exerceri possunt, adamussim observentur; qui etiam tenentur contravenientes corrigere; & contumaces ad Seminarium deferre.

§. 52. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, experientia docuerit, præfata Statuta, Constitutiones, & Regulas, ad promovendum Divinam gloriam, Christi imitationem, disciplinamque Ecclesiasticam hujusmodi, & spiritualem animarum progressum maxime juvare; eaque ratione ab Episcopis, in quorum Diocesis supradicta Seminarium instituta reperiuntur, approbata jam fuerint, ut præfertur; quia vero salubri eorumdem Seminariorum directioni, & in eis pro tempore degentium paci & tranquillitati; necnon præmissorum firmitati subsistentiæ, & exactiori observantiæ plurimum conferre possent, si illa Apostolica confirmationis nostræ munimine roborarentur, ac ab omnibus & singulis in eisdem Seminaris tam fundatis & erectis, quam deinceps fundandis & erigendis, nunc & pro tempore degentibus; inviolabiliter observari debere, per Nos decerneretur; Nobis propterea dicti Exponentes humiliter supplicati fecerunt, ut in præmissis opportune providere, & ut infra, indulgere benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur piis eorumdem Exponentium votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes; eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodate existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum; harum serie absolventes, & absolutas fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati,

de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, qui votum dilecti Filii Nostrum Ludovici ipsius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Belluga nuncupati, ad hoc negotium examinandum ab eisdem Cardinalibus deputati, votum perpenderunt, consilio, præsertim Statuta, Constitutiones, & Regulas auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; ac omnes & singulos juris & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus: salva tamen in præmissis auctoritate memoratæ Congregationis Cardinalium.

Chausse.

§. 53. Decernentes, easdem præsentibus literas, ac præsertim Statuta, Constitutiones, & Regulas semper firma, valida, & efficacia existere & fore; suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicati & definiti debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 54. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; necnon, quatenus opus sit, quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 55. Volumus autem, ut earundem præsentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsi adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 6. Novembris 1731. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Pro D. Card. Oliverio
L. Arch. Thebarum.

Tres Eremitæ Ordinis Fratrum Servorum B. M. V. pro tempore existentium Provinciæ Romanæ Provincialium jurisdictioni subjiciuntur, etiam quoad Visitacionem per eosdem Provinciales in dictis Eremitis annis singulis peragendam.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Petrus Maria Pieri, Prior Generalis Ordinis Fratrum Servorum Beatæ Mariæ Virginis, quod ipse occasione, qua per sexennium munere Prioris Generalis dicti Ordinis perfunctus est; & adhuc de præsentibus fungitur, longæva experientia comperit, nihil esse utilius, ac magis proficuum ad promovendam observantiam &

Dat. die 14.
Januarii An.
Dom. 1732.
Pont. II.

Quam utile
Regulæ disci-
plinæ sit, ut
Conventus
singuli a Su-
perioribus
sæpius invi-
santur.

Ex Constit. Ordinis FF. Servorum B. M. hujusmodi Visitationem a Priore Generali semel saltem in sexennio, si quibus annis a Prioribus Provincialibus faciendam.

In tribus tamen Eremitis Ordinis ejusdem peracta cum noadum fuerit.

(Quae sunt Eremiti, de quibus quatuor.)

Priori Provinciali Provinciarum subiacentium, a quo singulis annis debeant visitari.

Clausula.

disciplinam Regularem, quam si Superiores erga subditorum Regularium mores, eorumque vitæ rationem, ac in ordine ad instruendam utiliter rectam œconomiam rerum familiarium, ac bonorum administrationem assiduam adhibeant diligentiam, Domusque Regulares frequenter visitent, juxta præscriptum Constitutionum ipsius Ordinis, per quas sub Cap. 32. de Visitationibus expresse demandatur pro tempore existentibus Prioribus Generalibus, ut una vice saltem in sexennio eorum regiminis singulos totius Ordinis Conventus: Prioribus vero Provincialibus quolibet anno singulos Conventus earum respective Provinciarum visitare debeant; a qua quidem salubri sanctione licet non eximantur etiam Eremitæ ejusdem Ordinis, qui de illius corpore existunt, imo eidem obnoxii esse noscantur, ex quo in eorum peculiaribus Statutis sub Cap. 58. demptis in illis specialiter ordinatis, expresse præcipitur, ut reliquæ omnes ejusmodi Ordinis Constitutiones inviolabiliter observentur: excepta tamen Eremitæ Montis Senarii, quæ adinstar aliorum Conventuum quolibet anno a Priore Provinciali Etruriæ, & quolibet sexennio a Priore Generali hæcenus visitari consuevit; in aliis vero tribus Eremitis visitatio nunquam peracta fuit, in quibus proinde minus forsitan viget observantia, œconomicumque gubernium utilius constabiliari posset.

§. 1. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, dictus Petrus Maria Generalis dictam visitationem in prædictis tribus Eremitis, scilicet Eremitæ Sancti Georgii in Lunigiana a prædicto Priore Provinciali Etruriæ, & in Eremitis Beate Mariæ Virginis Loci Ciboriæ, ac Sancti Bonaventuræ Monterani a Priore Provinciali Provincia Romanæ faciendam eodem prorsus modo, qui in Eremitæ Montis Senarii, etiam in judicando, servari solet, inducere summopere desideret; idque propria autoritate statuere minime audeat, quamvis in vim prædictarum Constitutionum ea se uti posse existimet, veritus, ne prætextu inobservantia & contraria consuetudinis Eremitæ prædictorum Locorum visitationi, & jurisdictioni sese subicere renuant; Nobis propterea dictus Petrus Maria Prior Generalis humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Petrum Mariam Priorem Generalem specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, ut deinceps tres Eremitæ prædictæ, scilicet Sancti Georgii in Lunigiana Etruriæ, & Beate Mariæ Virginis Loci Ciboriæ ac Sancti Bonaventuræ Monterani, pro tempore existentium Romanæ Provinciae respective Priorum Provincialium jurisdictioni subijci, & ab eisdem singulis annis visitari omnino debeant; itaut iidem Provinciales eandem habeant & exercent jurisdictionem, etiam in judicando, quam habet & exercet prædictus Provincialis in Eremitæ Montis Senarii hujusmodi, auctoritate Apostolica tenore præsentium decernimus & mandamus.

§. 2. Decernentes pariter, præsentibus literis semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quâncumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordina-

rios & delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 3. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis & Eremitarum prædictorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 14. Januarii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Nonnullæ Ordinationes pro restituendo antiquo cultu in Monasterio Sac. Specus prope Sublacum Congregationis Cassinensis Ordinis S. Benedicti.

Præter quamplurima Privilegia Monasterio huic a Summis Pontificibus concessa, quæ referre longum una esset, atque inutile Innoc. XI. anno 1676. Nov. 17. statuit ad Abbatem Commendatarium Sublacensem pertinere approbare Confessarios pro E. Sacri Specus: Clemens autem XI. anno 1701. 22. Novemb. ad eum peregrinantibus plenariam Indulgentiam concessit.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

IN Suprema Principis Apostolorum Sede, meritis licet imparibus, divina dispositione constituti, ad ea, per quæ Sanctorum in Cælis regnantium cultus in terris promoveatur, ac in dies augetur, juxta creditum Nobis desuper Apostolicæ servitutis officium libenter intendimus, & piis Christifidelium, præsertim divinis obsequiis sub suavi Religionis jugo mancipatorum, id exoptantium, votis favorabiliter annuimus, prout in Domino conspicimus salubriter expedire. Nuper siquidem pro parte dilectorum filiorum Præfidis Generalis, ac totius Congregationis Cassinensis Ordinis Sancti Benedicti, Nobis expositum fuit, quod statim ac ex hac mortali vita ad immarcescibilem gloriam feliciter transit Divus Benedictus, Parens & Author tam præclari ac antiquissimi Monastici Ordinis, qui a suo nomine Benedictinus dicitur, unde, ut notum est, prodierunt tot Pontifices Maximi, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, Episcopi, alique vitæ sanctimonia, singulari pietate, ac doctrina incliti Viri, qui Ecclesiam Catholicam mirifice illustrarunt, Orthodoxamque Religionem multipliciter propagarunt, magno in honore ac veneratione a Christifidelibus haberi cepit Sacer Specus, ubi idem Sanctus Benedictus in aspero Monte sub præcipiti rupe prope Sublacum plures annos solitarius delituit, ac prima Ordinis a se instituti fundamenta jecit. Unde in eo loco extructum fuit Monasterium Monachorum dicti Ordinis sub denominatione

LI.

Dat. die 7. Febr. 1732. Pont. An. II.

Proœmium.

Sacri Specus Sublacensis decora.

Sacri

Monasterii
hujus histo-
ria.

Sacri Specus, ac Congregationis Specuensis, in quod exemplo gestorum ab ipso Sancto Benedicto, dum inter homines versabatur, duodecim Monachi cucullati cum eis inservientibus primum introducti sunt; licetque subinde ejusmodi Monasterium ob bella, incendia, barbarorum incurSIONES, aliaque ingruentes calamitates funditus eversum, ac tametsi multoties instauratum, ac vicissim dirutum fuisset, nihilominus illo rursus aedificato Anno MCC. Romanus, tunc temporis Abbas Monasterii Sanctae Scholasticae Sublacen. ejusdem Ordinis, mandavit, ut in dicto Monasterio Sacri Specus continuo resideret unus Praepositus sive Prior Clausstralis cum suis Monachis juxta praescriptum Regulae ipsius Sancti Benedicti, iisque per Monasterium Sanctae Scholasticae, non longe inde distitum; necessaria alimenta subministrarentur, ac aegroti deferrentur, illic curandi. Sed quia successu temporis dicti duodecim Monachi forsitan sustentari nequibant, quondam Landus, praedicti Monasterii Sanctae Scholasticae itidem Abbas, jussu recolenda memoriae Gregorii Papae IX. Praedecessoris Nostri, qui devotionis causa Sacrum Specum inviserat, ordinavit, sex ibidem Monachos juxta Deo famulari debere, quibus diversas possessiones pro eorum subsistentia concessit; Sexque Monachi hujusmodi in praefato Monasterio Sacri Specus resederunt usque ad Annum MCCCXX. cum tunc Bartholomaeus Abbas videns concursum hospitum peregrinorum, aliorumque piorum fidelium, qui Sacrum eum Locum assidue visitatum ibant, vestigiis, ac Regulae ejusdem Sancti Benedicti insistenti, denuo decrevit, ut in praedicto Monasterio Sacri Specus duodecim Monachi sub regimine hujus Prioris Clausstralis degerent, pro quorum alimonia, ultra varia bona jam a suis Antecessoribus donata, annuos ipsius Monasterii redditus adauxit. Idipsum quoque disposuerunt felices recordationis Alexander IV., & Gregorius X. Romani Pontifices Praedecessores Nostri, qui ratas haberent omnes donationes dicto Monasterio Sacri Specus antea factas; mandantes, quod iam semper foret unus Prior cum duodecim Monachis, ac duobus Oblatis seu Conversis, quodque Abbas Monasterii Sanctae Scholasticae, qui praefati Monasterii Sacri Specus Superior remanebat, sumptus panis & vini tam iis, quam hospitibus adventantibus dietim suppeditaret. Quae omnia sic ordinata postmodum Anno MCCCLXXV. similis recordationis Gregorius XI. Praedecessor quoque Noster Apostolica auctoritate approbavit & confirmavit. Increbescente autem exinde fervore Monachorum, qui certatim Sacrum Specum inhabitare cupiebant, usque ab Anno MCCCLXXI. Franciscus Abbas supra dicti Monasterii Sanctae Scholasticae, pio eorum desiderio satisfacere volens, quasdam in locis eidem Sacro Specui vicinis construxit Aedes ad instar Heremorum, quas incolebant Monachi, qui solitudinem & arctiorem vitam ducere auebant; ita ut cum parvis memoriae Pius Papa II. Praedecessor etiam Noster Anno MCCCCLXI. ad Sacrum Specum devenisset, viginti Monachos ibi degentes, ut plurimum senes, viribus tamen valentes ac vegetos, etsi austeriorem vivendi rationem retinerent, non sine peculiari animi sui oblatione, ac speciali aedificatione invenerit. Quae quidem laudabilis disciplina a tempore pia memoriae Gregorii Papae IV. Praedecessoris quoque Nostri in dicto Monasterio Sacri Specus duravit usque ad Annum MDXIV. quo idem Monasterium Sanctae Scholasticae ipsi Congregationi Cassinensi aggregatum fuit; abinde vero, vel istius Monasterii Abbatum incuria, vel quia illud commendari cepit, antiquus ille mos ac cultus tantopere commendatus, ac tot decretis Pontificiis munitus, sensim exolevit; dictum-

que Monasterium Sacri Specus prope desertum jacuit, utpote in quo diu unicus, ac novissime duo Monachi dumtaxat aderant, quamvis populi, ac praesertim peregrinorum non deesset frequentia, donec felices itidem recordationis Clemens Papa XI. Praedecessor Noster pro sua in Deum pietate, & erga Sacrum Locum, quem pluries ante suam assumptionem ad Summi Apostolus apicem personaliter visitaverat, devotione, omnibus & singulis Christifidelibus ad Ecclesiam ejusdem Sacri Specus peregrinantibus, vereque poenitentibus, & confessis, ac Sacra Communionem refectis, illam visitantibus, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, semel in anno per unumquemque lucrificandam, concessit; ac successive ab Officio Poenitentiarum Apostolicarum attributa fuit duobus Monachis ibidem commorantibus facultas absolventi dictos fideles a peccatis, censuris, & poenis reservatis, qua Poenitentiarum Basilicae Sancti Petri de Urbe, & Sacrae Domus Lauretanae ex concessione Apostolica potiuntur: unde factum est, ut populi devotio ac concursus in eum Locum nova in dies suscipere incrementa. Porro dilectus filius modernus Abbas Regularis praedicti Monasterii Sanctae Scholasticae, loco vetustae, quae difficilis, ac praerupta erat, novam faciliorem viam aperuit, qua fideles eundem Sacrum Specum ascendere possint; adeo ut ad instaurandum totaliter opus; universo Ordini Sancti Benedicti operatissimum, nihil aliud nunc superfit, quam augere numerum Monachorum, qui inibi residentes Divina Officia ad tramites Regulae dicti Ordinis celebrare, Spiritualibusque peregrinorum, aliorumque adventantium, necessitatibus subvenire valeant, quod duo soli Monachi ibi de praesenti existentes praestare nequeunt, minusque pristinam venerationem, qua Sacer ille Locus tot retro saeculis eximie floruit, restituere possunt.

§. 1. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, bonae memoriae Aegidius Columna, dum vixit, Monachus expresse professus dicti Monasterii Sanctae Scholasticae, ac Patriarcha Hierosolymitanus, ipsi Monasterio Sacri Specus assignaverit quoddam Capitale octo millium scutorum monetae, in tot annuis perpetuis ac redimibilibus Censibus investendum, ut in eo alerentur quatuor alii Monachi praeter illos duos, qui a praefato Monasterio Sanctae Scholasticae deputari consueverunt, cum uno Priore regimini: ita quod idem Monasterium Sanctae Scholasticae, illiusque Abbas semper retinerent superioritatem in ipso Monasterio Sacri Specus, quodque hoc Monasterium alterius Sanctae Scholasticae membrum, ac pertinentia perpetuo foret, & praedicta Congregatio Cassinensis in futurum duos Priores, unum scilicet pro quolibet ex dictis Monasteriis deputare deberet; licetque Aegidii Patriarchae dispositio effectum suum sortita non fuerit, nihilominus Venerabilis Frater Nicolaus Maria Tedeschi Archiepiscopus Appamiarum, Monachus aliam expresse professus praedictae Congregationis Cassinensis, insigni liberalitate non ita pridem applicaverit eidem Monasterio Sacri Specus aliud Capitale conspicuum quatuordecim millium scutorum paris monetae, in tot similibus Censibus ei a praefata Congregatione Cassinensi debitis consistens, ex quibus annuus fructus trecentorum sexaginta scutorum dictae monetae retrahitur ea lege, ut in ejusmodi Monasterio quatuor alii Monachi ultra duos supra dictos, necnon alius Conversus seu Oblatus praeter binos, qui a praefato Monasterio Sanctae Scholasticae jam ibidem sustentantur; & unus Famulus cum alia Mula alerentur; Ac insuper dilectus Filius Josephus Maria Petrucci, Abbas Titularis Congregationis praedictae, in commodum & utilitatem Sacristiae

Clemens XI. ad Ecclesiam S. Specus Visitantibus Indulgentiam concessit.

Donationes ei factae.

Privilegia ei collata, & a Romano Pontificibus confirmata.

Eremi ibidem constructi.

1732.

1732.

eiusdem Monasterii Sacri Specus cedere, ac pervenire intendat post sui obitum, dño Oliveta, totidemque Domo, quæ Tybure possidet: ac quædam argenta, quæ habet, provenientia ex sua Familia, & donatione sibi a quondam Canonico Petrucci Fratre suo Germano facta, ad effectum de illis disponendi in usus pios, ultra centum scuta similia, quæ sunt in pecunia numerata, in emptionem Censuum huiusmodi, vel bonorum stabilium eroganda, juxta declarationem per ipsum Josephum Mariam desuper confectam, quæ penes dilectum etiam Filium Procuratorem Generalem dictæ Congregationis extat, in Archivio eiusdem Congregationis, quod in Collegio S. Calixti de Urbe habetur, asserendam; cupiantque propterea dicti Exponentes, ex præmissis statui præfati Monasterii Sacri Specus opportune a Nobis provideri, & aliàs, ut infra, indulgeri.

§. 2. Nos piis eorundem Exponentium votis, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, ac singulares eorum personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes: necnon Nicolai Mariæ Archiepiscopi dispositionis, & Josephi Mariæ declarationis enarratorum tenores, & alia quæcumque, etiam specialem ac individuum mentionem & expressionem requirentia, præsentibus pro plene & sufficienter specificatis ac insertis habentes, supplicationibus dictorum Exponentium nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Auctoritate Apostolica tenore præsentium præcipimus & mandamus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus Monasterium Sanctæ Scholasticæ præter & ultra duos Monachos cucullatos, duosque Oblatos seu Conversos, ac unum Famulum cum Equo, seu Mula, quos ad usum Monasterii Sacri Specus ad præsens sustentat, duos alios Monachos ejusmodi in ipso Monasterio Sacri Specus retineat: ita quod in posterum quatuor Monachos cucullatos, duos Oblatos seu Conversos, Famulum cum equo vel mula propriis sumptibus alere, ac continuo retinere teneatur; qui quatuor Monachi cum aliis itidem quatuor ex bonis per memoratum Nicolaum Mariam Archiepiscopum applicatis, ut præfatur, numerum constituent octo Monachorum, e quibus unus sit Prior a dicta Congregatione Cassinen. semper eligendus, qui tamen Cellerarium per Superiores, ut moris est, approbandum, pro administratione proventuum ejusdem Monasterii Sacri Specus deputare valeat; Prior vero, ac omnes Monachi, ac universa Familia huiusmodi Abbatis dicti Monasterii Sanctæ Scholasticæ pro tempore existenti in omnibus & per omnia subsint: atque idem Monasterium Sacri Specus membrum ac pertinentia ipsius Monasterii Sanctæ Scholasticæ sicuti prius remaneat, dictumque Sanctæ Scholasticæ Monasterium pro sustentatione præfatorum quatuor Monachorum, Conversorum, & Famuli cum equo sive mula, summam quingentorum quadraginta quinque scutorum monetæ itidem Romanæ quotannis in duabus solutionibus aequalibus contribuere teneatur, ultra expensas pro mantentione ac reparacione tectorum, & ædificiorum dicti Monasterii Sacri Specus faciendas, cum facultate tamen in diminutionem ac excomputationem præfate summæ annuæ sic contribuendæ, subministrandi totum panem, vinum, & oleum ne-

cessaria pro alimonia Monachorum, Conversorum, & aliarum personarum, quæ in eodem Monasterio Sacri Specus pro tempore degent; idque ut facilius ejusmodi contributionem facere ac ferre possit. Ad hæc declarationem, a prædicto Josepho Maria, sicut præmittitur, editam, harum serie approbamus & confirmamus; illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: mandantes proinde, ut Olivera, Domus, Censur, vel Bona stabilia, & argenta suprascripta, post illius decessum uniantur, ac incorporentur redditibus ejusdem Monasterii Sacri Specus in beneficium ac utilitatem illius Sacristiæ juxta ipsius Josephi Mariæ voluntatem ac declarationem. Præterea, ut felici prosperoque dicti Monasterii Sacri Specus regimini ac gubernio, spiritalique consolationi & necessitatibus illuc accedentium prospectum ac consultum sit, ea, quæ sequuntur, statuenda, ordinanda, & discernenda duximus. I. Videlicet, quod Monasterium Sacri Specus subiaceat curæ & directioni Procuratoris Generalis pro tempore existentis Congregationis Cassinensis, eidem modo & forma, quibus subjacent Collegium & Collegiales Urbis ipsius Congregationis, qui tamen constituti in Monasterio Sancti Pauli prope & extra mœnia Urbis præfate totali illius Abbatis pro tempore jurisdictioni subiecti sint, nihilominus quoad destinationem, mutationem, ac recursus Collegialium cuncta dirigitur a dicto Abbate simul cum eodem Procuratore Generali; itaut in futurum in assignandis, retinendis, mutandis, ac regendis Prior, Monachis, ac Oblatis, seu Conversis Monasterii Sacri Specus jus ac omnimoda directio ad Abbatem Monasterii Sanctæ Scholasticæ una cum ipso Procuratore Generali perpetuo pertineant. II. Ne Monasterium Sacri Specus crebris Monachorum mutationibus, aut viaticis gravetur, neque idem Monasterium, neque illud Sanctæ Scholasticæ ulla viatica Monachis, e Monasterio Sacri Specus discedentibus, præbere teneantur. III. Prior & Cellerarius Monasterii Sacri Specus rationes accepti & impensi Decanis, singulis mensibus, Abbati vero Monasterii Sanctæ Scholasticæ, semel quolibet anno, ad formam Statutorum Congregationis Cassinensis reddere debeant. IV. Prior Monasterii Sacri Specus Cellerarium nominare, & Capitulo Generali juxta morem Congregationis Cassinensis præsentare possit. V. Monachi, ac Oblati seu Conversi, in Monasterio Sacri Specus degentes, ubi ægotaverint, ibidem curari valeant; Priorque eis de Medico, Chirurgo, ac pharmacis necessariis provideat; sed si pro majori commoditate, utque melius curentur, in Monasterium Sanctæ Scholasticæ transferri maluerint, Abbas illos recipiat, adnotando omnes expensas pro eorum curatione factas, quæ ex annua contributione ab eodem Monasterio, ut suprascriptum est, præstanda, subducantur. VI. Quatuor & præfatis octo Monachis, quando major Populi frequentia, & duo saltem, quando minor fuerit concursus, hebdomatim per turnum in Confessionali Sede remaneant ad excipiendas Confessiones Peregrinorum, aliorumque Fidelium illuc confluentium, adeout omnes octo Monachi ad hoc obligati sint, alternis ac divisis inter eos hebdomadis, quarum distributio a Priore pendeat; & quod dicti Peregrini ac Fideles a peccatis, pœnis, & censuris reservatis absolvi possint, ipsis Monachis (ad audiendas Confessiones cæteroque legitime approbatis) eadem facultates quoad absolutionem huiusmodi impartitur, quibus gaudent Penitentiarum dictarum Basilicæ Sancti Petri, & Sanctæ

De numero Monachorum ibidem alendorum.

De Priore.

Monast. hoc Monasterii S. Scholasticæ membrum.

Monast. Sacri Specus directio: Procur. Gener. Cassinen. sub. jaccat.

Monachis viatica dare non tenentur.

Prior & Cellerarius quibus ratione reddere debeant.

De ægotis curandis.

De audiendis Confessionibus, & Confessionarium facultatibus.

Domus

De Choro.

De legatis
piis.Prima deputatio
Monachorum in
Monasterio a
Præfide Congreg.
facienda.

Clausula.

Domus Lauretanæ, quæque duobus Monachis in eodem Monasterio Sacri Specus ad præsens demorantibus ab Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ aliâs, ut præfatur, attributæ fuerunt. VII. Quatuor, aut respectivè sex Monachi diebus, quibus deficiente Populi concursu ab obligatione remanendi in Confessionali Sede liberi reperientur, quotidie Choro intersint, divinaque peragant Officia, quemadmodum servatur in Monasterio Sanctæ Scholasticæ. VIII. Monachi Choro interessentes incendant processionaliter ad Sacrum Specum, canentes Hymnum : *Laudibus Civis*, cum Antiphona & Oratione Sancti Benedicti; postquam recitaverint primam Horam mane, & Completorium Vespere, sicuti fit in Monte Alverniæ a Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia Reformatorum nuncupatorum, in laudem ac memoriam ejusdem Sancti Francisci eorum Institutoris : deinde cantent Antiphonam : *Si iniquitates*, cum Psalmo : *De profundis &c.*, & Oratione, quamdiu prædictus Nicolaus Maria Archiepiscopus vixerit, *Fidelium Deus omnium conditor &c.* ipso autem vita functo, altera : *Deus, qui inter Apostolicos Sacerdotes*, in ipsius Animæ suffragium ; Unusquisque insuper ex quatuor Monachis, qui ex bonis per eundem Nicolaum Mariam Archiepiscopum applicatis alentur, duas qualibet hebdomada Missas ad Altare Sancti Gregorii, in supradicta Ecclesia situm, secundum suam intentionem celebret. IX. Prima tamen deputatio Prioris, qui eodem tempore de novo talis creandus erit, ac Monachorum in Monasterium Sacri Specus collocandorum, facienda sit a memorato Præfide Congregationis Cassinensis cum consilio ipsius Procuratoris Generalis ; firmis de cætero superius dispositis, quoad successivam eorum deputationem ac mutationem, quæ ad Abbatem Monasterii Sanctæ Scholasticæ, & Procuratorem Generalem hujusmodi pertineat, excepto Priore, utpote juxta usum & statuta dictæ Congregationis Cassinensis eligendo.

§. 3. Decernentes, easdem præfatas literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac omnibus & singulis, ad quos spectat & pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter observari ; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sacræ Romanæ Ecclesiæ præfate Cardinales, etiam de Lateræ Legatos, aliosve quoslibet quacumque præminencia & potestate fungentes & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiti debere ; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Quo circa dilecto Filio Nostro Petro Marcellino ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbytero Cardinali Corradino nuncupato, moderno, ac pro tempore existentem dictæ Congregationis Cassinensis apud Sedem Apostolicam Protectori, auctoritate & tenore præfatis committimus & mandamus, ut præfatas nostras Literas, ac in eis disposita & contenta quæcumque, executioni demandari, ac omnino observari curet & faciat.

§. 4. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis ; necnon, quatenus opus sit, Ordinis, Congregationis, ac Monasteriorum prædictorum, & quibusvis aliis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, & consuetudinibus etiam im-

memorabilibus, privilegiis quoque, indulciis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus ; cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 7. Februarii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

Revocantur diversæ Facultates, a Romanis Pontificibus per eorum vivæ vocis oraculum, vel rescripta, concessæ.

LII.

C L E M E N S P A P A X I I .

Ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex, gregis Domini curæ, sibi divinitus commissa, more seduli Pastoris jugiter advigilans, nonnulla, quæ a Prædecessoribus suis concessa rescuntur, justis interdum suadentibus causis, quibus præsertim Ecclesiasticæ disciplinæ conservationi, animarum Christianorum salutem, ac recto rerum ordini consulitur, pro Apostolici muneris sui sollicitudine moderatur, revocat, & immutat, sicuti omnibus debitæ considerationis trutina perpensis conspicit in Domino salubriter expedire.

Dat. die 12.
Febr. 1732.
Pontif. An.
11.

Exordium.

§. 1. Itaque de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, ac etiam Motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia & singula infra scripta indulta, facultates, & gratias, quæ tam ad supplicationem partium, quam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, vivæ eorum vocis oraculo, vel per rescripta propria illorum, aut de eorum mandato cujusvis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præfate Cardinalis, alteriusve ipsorum Prædecessorum, vel Sedis Apostolicæ Officialis & Ministri, manu signata, quibuscumque utriusque sexus personis Sæcularibus & Regularibus cujuslibet status, gradus, conditionis, præminentiæ, ac dignitatis sive Ecclesiasticæ ; sive temporalis existentibus ; etiam si de iis specialis ac individua mentio, & expressio necessario facienda foret ; Communitatibus quoque, Universitatibus, Capitulis, Collegiis, Confraternitatibus, Conventibus, & Monasteriis cujusvis Ordinis, Congregationis, Militiæ, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, ac Instituti, & Societatis, etiam Jesu, tam Mendicantium quam non Mendicantium ; exemptorum & non exemptorum ; ac quovis tandem privilegio susceptorum ; nullis prorsus exceptis, quandocumque & qualitercumque concessæ fuerunt, tenore præsentium re-

Revocatio
Indultorum.

vocamus,

Quæ sint indulta.
Audiendi Confessiones inconfulto Ordinario.

Absolvendi a casibus refervatis.

Eximendi a Denunciacionibus.

Urendi facultatibus specialibus.

Relaxandi juramenta.

Dispensandi Vota.

Dispensandi super irregularitate.

Vel impedimento ad Matrimonium.

Convalidandi titulos Beneficiorum.

Celebrandi Missam in portatili &c.

Dispensandi a recitatione Officii.

vocamus, cassamus, tollimus, abrogamus, irritamus, & annullamus, viribusque & effectu penitus & omnino vacuumus: ac revocata, cassata, sublata, abrogata, irrita, & annullata, viribusque & effectu vacua esse, ac perpetuo fore, neque de cætero cuiquam suffragari posse, vel debere, decernimus & declaramus.

§. 2. Indulta autem, Facultates, & Gratiæ hujusmodi sunt, quæ sequuntur; videlicet:

I. Excipiendi Confessiones sive Sæcularium sive Regularium etiam Monialium, aut aliarum quarumvis personarum, in Conventibus, Monasteriis, seu Conservatoriis degentium, absque expressa Ordinariorum ac Superiorum illorum, ad quos pertinet, facultate; necnon eligendi sibi Confessarium, ab iis respective non approbatum.

II. Absolvendi quoscumque sive Sæculares sive Regulares utriusque sexus a peccatis, pœnis, & censuris, in literis die Cœnæ Domini quotannis legi & publicari consuetis, vel aliâ Sedi Apostolicæ, Locorumve Ordinariis, aut Superioribus Regularibus quoquomodo reservatis: prout quoque eligendi Confessarium etiam ex legitime ad audiendas Confessiones approbatis, qui a peccatis, pœnis, ac censuris sic reservatis absolvat.

III. Eximendi seu absolvendi quemlibet ab obligatione denunciandi in casibus, quibus denunciatio juxta præscriptum Constitutionum Apostolicarum, seu aliâs, fieri debet.

IV. Urendi quibuscumque facultatibus, etiam generaliter concessis, quoad altercumque dictæ Sedi vel etiam ipsi Romano Pontifici reservata: sive per eos Majori, vel minoribus Pœnitentiariis attributis, durante Jubilæo, vel Missio-nium, Exercitiorum Spiritualium, Quadragesimæ, Adventus, aut alio quovis anni tempore; sicuti etiam urendi facultatibus, quæ ab Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ aliquando impertiri solent.

V. Relaxandi juramenta qualibet, etiam si de nullo cujusquam agatur damno seu præjudicio.

VI. Dispensandi sive commutandi Vota quæcumque, licet simplicia dumtaxat, ac juramento minime confirmata.

VII. Dispensandi cum quibusvis personis Sæcularibus pariter vel Regularibus super qualibet irregularitate, & inhabilitate quomodocumque ex delicto, vel defectu, etiam prorsus occultis, proveniente, tam pro exercendis susceptis, quam pro suscipiendis quibusvis Ordinibus, ac retinendis & assequendis quibuscumque Beneficiis Ecclesiasticis.

VIII. Dispensandi super quocumque impedimento, quantumvis occulto, Matrimonium dirimente, sive agatur de Matrimonio contrahendo, sive de convalidando jam contracto.

IX. Convalidandi titulos Beneficiorum Ecclesiasticorum simoniace, vel ex alio quovis capite invalide obtentorum: ac condonandi fructus qualitercumque indebite perceptos: aut componendi super iisdem fructibus.

X. Celebrandi Missam, itineris, aliave occasione, in quocumque loco super Altari portatili, sive extra tempus ab Ecclesia definitum: vel non servandi omnia & singula ab ipsa Ecclesia præcepta & ordinata circa celebrationem Missæ, & administrationem Sanctissimi Eucharistia Sacramenti.

XI. Officium divinum absque legitima causa non recitandi, illudve commutandi in alias preces, vel opera pia, sive recitandi unum Officium pro alio, aut extra tempus ab Ecclesia statutum: vel super præmissis cum aliis dispensandi.

XII. Indulta quæcumque, a Regularibus utriusque itidem sexus obtenta, votum paupertatis quomodolibet lædentia, aut Regulari observantiæ, Apostolicis Constitutionibus, pro-

priique Ordinis seu Instituti Statutis contraria vel adversantia.

XIII. Facultas Regularibus alloquendi Moniales, etiam consanguineas, aliasque personas intra Clausuram degentes, absque peculiari Superiorum, ad quos quomodocumque spectat, licentia.

XIV. Indulta, Facultates & Gratiæ mox relata, eorumve aliqua in toto vel in parte, indefinite vel ad tempus, & in casu particulari, seu alio quovis modo aliis communicandi.

§. 3. Quæ quidem omnia & singula, etiam si sub quibuslibet aliis quantumvis amplis verborum formis & tenoribus concessa, & impetrata fuerint, quoad utrumque forum, ac generaliter, sive res sit de casu occulto, sive de publico, revocata & abrogata esse, ac intelligi & censerì debere, statuimus.

§. 4. Districte propterea prohibemus, ne quisquam deinceps indultis, facultatibus, & gratiis, sic per Nos revocatis & abrogatis, ullatenus uti audeat seu præsumat, sub pœna excommunicationis, ac privationis Officiorum, Dignitatum, & quorumvis Beneficiorum obtentorum, vocis activæ & passivæ; necnon inhabilitatis ad audiendas confessiones, & ad Officia, Dignitates, & Beneficia hujusmodi in futurum obtinenda, ipso facto absque ulla alia declaratione per transgressores respective incurrenda; a qua non nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, præterquam quoad excommunicationem præsertam in mortis articulo constituti, absolutionis, dispensationis, seu rehabilitationis beneficium valeant obtinere.

§. 5. Noverint insuper Pœnitentes, & alii Fideles, absolutiones, dispensationes, relaxationes, commutationes, convalidationes, compositiones, & alia ejusmodi, si quæ in posterum contra hanc nostram prohibitionem obtinuerint, nulla fore, nulliusque roboris ac momenti.

§. 6. Cæterum per præsentem non intendimus revocare supradicta indulta, facultates, gratias, quæ per quasvis literas Apostolicas, etiam in simili forma Brevis expeditas, vel rescriptas, a Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præfate Cardinalium, aut Romanæ Curia Prælatorum, aliisve Almæ Urbis Congregationibus edita, & ab eisdem Prædecessoribus approbata; necnon per dictum Officium Pœnitentiariæ Apostolicæ quomodocumque concessa fuerint, seu emanaverint: quæ salva ac firma remanere volumus.

§. 7. Decernentes, eisdem præsentem literas, & in eis contenta, etiam ex eo, quod prædicti, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætententes, ad ea vocati, & auditii non fuerint, de subreptionis vel obreptionis vitio, aut intentionis nostræ, seu alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, in controversiam vocari, aut adversus illas quodcumque juris, gratiæ, vel facti remedium intentari vel impetrari nullatenus posse; sed ipsas præsentem literas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, in omnibus & per omnia inviolabiliter observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, dictæque Sedis Nuncios, & alios quoslibet quavis præminencia & potestate fungentes & functuros, sublata eis & eorum cui-libet aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate, judicari & definiti debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Pœnæ contra istem cense-ntes Indultis.

Quæ Indulta valida censeri debeant.

Clausula.

CLEMENS PAPA XII.

Universis Christianis presentes literas inspecturis salutem & Apostolicam benedictionem.

Dat. die 29.
Febr. 1732.
Pontif. Au. II.

Procciumi.

§. 8. Non obstantibus præmissis, ac quibusvis Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; necnon, quatenus opus sit, quavislibet Ecclesiarum, Ordinum, Congregationum, Militiarum etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, Institutorum, Societatum, etiam Jesu, Communitatum, Universitarum, Capitulum, Collegiorum, Confraternitatum, Conventuum, & Monasteriorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere vel in specie, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac Consistorialiter, & aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & approbatis, ac pluries, & quantiscumque vicibus innovatis.

§. 9. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil peius omisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur & infererentur, presentibus pro plene & sufficienter expressis & insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse, ac plenissime & amplissime derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Constitutio
hujusce
publicatio.

§. 10. Ut autem eadem presentes literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, seu earum exempla, ad valvas Ecclesie Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curieque generalis in Monte Citorio, & Acie Campi Floræ de Urbe præfata, ut moris est, affigi, & publicari; sicque publicatas & affixas omnes & singulos, quos illæ concernunt, perinde actare & afficere, ac si unicuique eorum nominatim & personaliter intimatæ fuissent; Utque ipsarum literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique adhibeatur, quæ eisdem presentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 12. Februarii 1732. Pontificatus nostri anno Secundo;

F. Card. Oliverius.

Sublimi Principis Apostolorum Sede, in qua posuit Nos Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, veluti e specula, mentis nostræ aciem quaquaversum intendentibus, tristior in dies, semperque luctuosior sese Nobis offert Christianæ Reipublicæ facies; ubique enim terror: ubique malorum impendentium formido: undique percutimur: undique amaritudinibus replemur. Visitavit profectò Nos Dominus, sicut impetus aquarum multarum inundantium & emissarum super Terram: potavit Nos vino compunctionis: ascendit fumus in ira Dei, & ignis a facie ejus exarsit: commota est, & contremuit terra, fundamenta montium conturbata sunt, & commota sunt, quoniam iratus est eis. Quæ nobiscum animo reputantes, si unquam, certe nunc onerosam curarum Pontificiarum molem experimur, gravemque Domini manum sentimus; unde crebra ex imo corde suspiria, ac uberes ex oculis lachrymas fundere cogimur; nec prætermittimus opportunum ab eo, qui altissimum posuit refugium suum, adversus tot mala remedium querere, eumque assidue deprecari, ne obliviscatur misereri Deus, aut, contineat in ira sua misericordias suas; sed longe efficacius promptiusque id assequi, ac exaudiri speramus, si ad privatas nostras publicæ quoque Fidelium preces ac obsecrationes adjungantur; potens post enim Oratio Ecclesie supplicantis ad Dominum, qui pius est, & misericors, & propitiatur invocantibus eum in veritate. Hoc itaque acceptabili Quadragesimæ tempore, quod sicut Nos ad impensius orandum, ita Dei clementiam ad liberalius indulgendum invitæ, adeamus cum fiducia ad Tronum gratiæ; ac ne exprobari Nobis audiamus Propheticum illud: *Percussisti eos, & non doluerunt: attrivisti eos, & venerunt accipere disciplinam;* sciendam corda nostra, & expiatis per veram penitentiam peccatis, celestem iracundiam placare, ausisque par juniorum labores, ac elemosynarum largitiones viribus orationis, Divinam opem in presentibus Ecclesie ac Reipublicæ urgentissimis necessitatibus imploremus, ut benignissimus Dominus & Deus noster, cordium contritorum holocausta in odorem suavitatis accipiens, brachio suo excelso, quo dominatur preestati maris, & motum fluctuum ejus mitigat, ostendat potentiam suam, exorras sedet tempestates, statuat procellas in auram, ac nos, nostrasque curas, ac spem, quam in ejus ineffabili bonitate reposuimus, optatæ cumulet lætitiæ tranquillitatis. Hæc autem ut ferventiori spiritus ardore, uberiorique fructu peragantur, ex prisco Romanæ Ecclesie omnium Matris & Magistræ more, celestium munerum thesauros, quorum dispensationem fidei nostræ commisit Divina dignatio, aperire, & larga manu erogare decrevimus. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia; ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, universis & singulis utriusque sexus Christianis in Alma Urbe nostra degentibus, qui Sancti Joannis in Laterano, ejusdem Principis Apostolorum, & Sanctæ Mariæ Majoris Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam intra decursum proximæ, quæ erit prima Quadragesimæ, vel immediate subsequenti hebdomadæ, usque ad Dominicam sequentem inclusive, saltim semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium devote, ut supra, Deum oraverint: ac quarta, & sexta feria, ac

Jerem. V. 3.

Quæ requirantur ad Indulgentiarum hujusmodi acquisitionem in Urbe;

LIII.

Jubilæum pro Christianis Almæ Urbis, Italiæ, & Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus in presentibus Ecclesie necessitatibus.

Sabbato

In universa Italia, & Insulis adjacentibus.

Pro Navigantibus, iter agentibus, & in Claustris degentibus.

Cæterisque legitime impeditis.

De Confessorio eligendo:

Ejusque facultatibus.

Sabbato alterius ex præfatis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Dominica die immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam elemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint: Cæteris vero in universa Italia, & Insulis illi adjacentibus, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum, vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officiales, vel alios, ut præfertur, faciendæ decursarum, saltem semel visitaverint, ibique, ut supra, oraverint, ac quarta, & sexta feria, ac Sabbato alterius ex hebdomadis hujusmodi jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam Sanctissima Communione refectioni fuerint, & pauperibus aliquam elemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam & remissionem, sicut in Anno Jubilæi visitantibus certas Ecclesias intra & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur. Navigantes vero, & iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, superscriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum domicili, eandem Indulgentiam consequi possint, & valeant: Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in Claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis quam Ecclesiasticis, Sæcularibus vel Regularibus, etiam in carcere aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessorius ex jam approbatis a Locorum Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quæ ipsi penitentes efficere poterunt, pariter concedimus & indulgemus. Insuper præfatis omnibus & singulis Christianis utriusque sexus tam Laicis quam Ecclesiasticis, Sæcularibus & Regularibus cujusvis Ordinis, Congregationis, & Instituti, tam in Urbe quam in universa Italia, & insulis ei adjacentibus prædictis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus, & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessorium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis, & Instituti Regularem, ex approbatis, ut præmittitur, a Locorum Ordinariis, qui eos ab excommunicationis, suspensionis, & aliis ecclesiasticis sententiis, & censuris, a jure vel ab homine quavis causa latis seu inflatis: necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus & enormibus, etiam Locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cænæ Domini legi solitis, contentis, & aliis per quasunque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientie & hac vice tantum absolvere & liberare valeant: & insuper vota quæcumque (Religionis & castitatis exceptis) in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis & eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus penitentia salutari, aliisque ejusdem Confessorii arbitrio injungendis. Quapropter tenore præsentium in virtute Sanctæ obedientiæ districte præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Prælati, ac quibuscumque Ordinariis Civitatum, & Diocesium, Oppidorum, & Terrarum, & Locorum Italiae, & Insularum ei adjacentium hujusmodi, eorumque Vicariis & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam animarum exercent, ut cum præsentium literarum transumpta aut exempla, etiam impressa, acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione vel impedimento per suas Ecclesias, & Dioceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, & Loca publicent & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent. Non intendimus autem per præfatos super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate seu inhabilitate quoquo modo contracta, dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientie; neque etiam easdem præfatos iis, quæ a Nobis, & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælo seu Judice Ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententiis & censuris incidisse, declarati vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse aut debere.

§. 1. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolventi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existenti reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant: necnon Regula nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, eidem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter nominatim & expresse ad effectum præmissorum derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 2. Ut autem præfatos nostræ literæ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut earundem præsentium transumptis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 29. Februarii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

De Indulgentiæ hujusmodi publicatione.

Casus, qui reservantur.

Claustris.

LIV.

Concessio Indulgentiæ, sicut in anno Jubilæi, pro degentibus in Regno Hiberniæ, Deoque precantibus pro Regni ejusdem spiritualibus necessitatibus.

CLEMENS PAPA XII.

*Ad futuram rei memoriam.*Dat. die 15.
Martii 1732.
Pontif. II.Rei Catholi-
cæ in Regno
Hiberniæ pe-
nitentiæ.Indulgentia-
rum concessio
ea præ-
stantibus,
que hic sta-
tuuntur.Pro Navi-
gantibus, iter
agentibus, in
Claustris de-
gentibus, ac
legitime im-
peditis.

Inter gravissimas Pastoralis Officii nostri curas, quibus assidue urgemur, illa animum nostrum acrius vehementiusque angit sollicitudo, quam de afflictis ac summe turbatis in Regno Hiberniæ Catholicorum rebus, quinimo de ipsa Catholica Fide extremum ibidem in discrimen adducta, corde jugiter versamus. Hinc a Patre misericordiarum supplici devotaque humilitate postulare minime negleximus, ut tam graviter vexatos in illis partibus veræ Religionis cultores: inter præsentium ærummarum sensum, & metum futurarum misere gementes, optata tranquillitate consolari, eisque interea imperterritam in avita Fide, cujus Hiberna Natio tenacissima semper fuit, constantiam elargiri dignetur. Idipsum ut & Fideles ejusdem Regni, quos calamitates hujusmodi propius tangunt, deposita per veram penitentiam sarcina peccatorum, auctisque per eleemosynas, atque jejunia viribus orationis, flagrantissimo cordis affectu faciant, eos omnes & singulos paterne adhortandos & monendos, eorumque pietatem erogatis Ecclesiæ thesauris, quorum dispensationem Nobis credit Deus, incitantem atque fovendam esse censuimus. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus licet indignis contulit; Universis & singulis utriusque sexus Christianidelibus, in prædicto Hiberniæ Regno, aliisque omnibus & singulis illius Provinciis, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis Locorum, vel eorum Vicariis seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus, per eos, qui ibi curam animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas; vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam spatio duarum hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios seu Officiales, vel alios, ut præmittitur, faciendæ, decursurarum, saltem semel visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium pro præmissis necessitatibus devote Deum oraverint: ac quarta, & sexta feriis, ac Sabato alterius ex hebdomadis hujusmodi jejunaverint, & peccata sua confessi in die Dominica immediate sequenti, vel alia die intra eandem hebdomadam sanctissima Communione refectioni fuerint, & pauperibus aliquam eleemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilæi visitantibus certas Ecclesias intra & extra Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur: Navigantes vero, & iter agentes, ut cum primum ad sua sese domicilia receperint, superscriptis peractis, & visitata Ecclesia Cathedrali, vel Majore aut Parochiali loci eorum domicilii, eandem Indulgentiam consequi possint & valeant: Regularibus autem personis utriusque sexus etiam in Claustris perpetuo degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis quam Ecclesiasticis, Sæcularibus vel Regularibus, etiam in carcere aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate seu alio quocumque

impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequiverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis a Locorum Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia pietatis opera commutare, vel in aliud proximum tempus prorogare possit, eaque injungere, quæ ipsi penitentes efficere poterunt, pariter concedimus & indulgemus. Insuper omnibus & singulis Christianidelibus utriusque sexus tam Laicis quam Ecclesiasticis, Sæcularibus, vel Regularibus cujusvis Ordinis, Congreg., & Instituti, in memoratis Regno & Provinciis, ut præfertur, degentibus, licentiam concedimus, & facultatem, ut sibi ad hunc effectum eligere possint quemcumque Presbyterum Confessarium tam Sæcularem, quam cujusvis Ordinis & Instituti Regularem, ex approbatis, ut præmittitur, a Locorum Ordinariis, qui eos ab omnibus excommunicationis, suspensionis, & aliis ecclesiasticis sententiis, & censuris, a jure vel ab homine quavis causa latis seu inflictis, necnon ab omnibus peccatis, excessibus, criminibus, & delictis quantumvis gravibus & enormibus, etiam Locorum Ordinariis, sive Nobis, & Sedi Apostolicæ, etiam in literis die Cœnæ Domini legi solitis, contentis, & aliis per quascunque nostras, aut Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, quarum tenores præsentibus haberi volumus pro expressis, quomodocumque reservatis, in foro conscientiæ & hac vice tantum absolvi & liberare valeant. Et insuper vota quæcumque (Religionis & castitatis) exceptis in alia pia & salutaria opera commutare, injuncta tamen eis & eorum cuilibet in supradictis omnibus casibus penitentia salutari, aliisque ejusdem Confessarii arbitrio injungendis. Quapropter tenore præsentium in virtute sanctæ obedientiæ districtè præcipimus atque mandamus omnibus & quibuscumque Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Prælatibus: ac quibuscumque Ordinariis Locorum, in præfatis Regno & Provinciis existentibus, eorumque Vicariis & Officialibus, vel iis deficientibus, illis, qui curam animarum exercent, ut, cum præsentium literarum transumpta aut exempla, etiam impressa, acceperint, illa statim absque ulla mora, retardatione vel impedimento per suas Ecclesias, & Dioceses, Provincias, Civitates, Oppida, Terras, Loca publicent, & publicari faciant, Ecclesiamque seu Ecclesias visitandas designent. Non intendimus autem per præfatos super aliqua irregularitate publica vel occulta, nota, defectu, incapacitate, seu inhabilitate quoquo modo contracta, dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, & in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientiæ: neque etiam eandem præfatos iis, qui a Nobis & Apostolica Sede, vel ab aliquo Prælato, seu Judice ecclesiastico excommunicati, suspensi, interdicti, seu alias in sententiis & censuras incidisse, declarati vel publice denunciati fuerint, nisi intra tempus dictarum duarum hebdomadarum satisfecerint, aut cum partibus concordaverint, ullo modo suffragari posse aut debere.

§. 1. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, præsertim, quibus facultas absolviendi in certis tunc expressis casibus ita Romano Pontifici pro tempore existentibus reservatur, ut nec etiam similes vel dissimiles Indulgentiarum & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, cuiquam suffragari queant; necnon Regula nostra de non concedendis Indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum Regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate

De Confessario eligendo.

Ejusque facultatibus.

Mandatum super publicatione Indulgentiarum hujusmodi.

Claustris.

alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis & innovatis, Quibus omnibus & singulis, etiam si de illis eorumque rotis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter nominatim & expresse ad effectum præmissorum derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 2. Ut autem præsentibus nostræ, quæ ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus, ut eorumdem præsentium transumptis vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, ubique Locorum & Gentium eadem profus fides habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 15. Martii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.
F. Cardinalis Oliverius.

L.V.

Literæ nonnullæ Apostolicæ, Ordinibus Regularibus & Mendicantibus a piæ me. Benedicti XIII. concessæ, prævia moderatione, ad terminos Juris communis, Concilii Tridentini, & Constitutionum Apostolicarum reducuntur.

Dat. die 30. Martii 1732. Pontif. II.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Romanus Pontifex, quem cælestis Pater familias Vineæ suæ custodiendæ præposuit, diu noctuque Operarios, impigre in ea laborantes, circumspicit, congruam immo amplam mercedem eis largiturus, ut Vineæ, probis Agricolis hoc pacto ad eam alacrius excolendam incumbentibus, uberiori proventu fructificare possit.

Ex concessio- nibus Benedi- cti Præde- cessoris mul- ta exortæ li- tes.

§. 1. Sane felicitis recordationis Prædecessor Noster Benedictus Papa XIII. strenuus Ordinum Regularium & Mendicantium cohortes, hanc Domini Vienam atque agrum Ecclesiæ, indefinenter colere conspiciatus, ac paterno erga eos animo effectus, quo etiam Nos ipsi utique afficimur, plura eis privilegia concessit, ratus ea pari voluntate universim excipienda; quod tamen secus evenisse, Nos ad Supremi Sacerdotii apicem, disponente Domino, evecti, agre intelleximus; inde nimirum præter omnem expectationem nostram variis litibus & controversiis exortis, ac nisi opportune occurratur, fortasse impropter exorturis. Quare nonnullis ex hujusmodi literis & Constitutionibus Apostolicis mature perpenfis, ad sedandos rumores propterea excitatos, mutuaque & vere christianam inter Episcopos & Regulares familias, ac etiam Sæculares Ordines & Sodalitates, publicaque Universitates, benevolentiam & pacem ubique in Ecclesia servandam, de consilio nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostræ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in hanc sententiam devenimus, ut subsequentibus Literis & Constitutionibus Apostolicis, eodem Pontifice Benedicto Sedente, vulgatis, moderationem aliquam auctoritate Nostra adhibendam esse decerneremus, Literæ vero

A nonnullis S.R.E. Cardinalibus Sanctissimo N.D. consultum, ut hujusmodi concessiones moderaretur.

ipsæ, & Constitutiones, Ordinibus Regularibus pridem concessæ, hæc sunt.

Editæ 4. Idus Decembris Anno Domini 1725., quæ incipiunt: *Paterna*.

Aliæ 19. Kal. Junias Anni 1726., quæ incipiunt: *Ratio Apostolici ministerii*.

Aliæ 3. Nonas Julias ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Singularis devotio*.

Aliæ 8. Augusti ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Exponi Nobis nuper fecerunt*.

Aliæ Kal. Septembris ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Vita, & morum integritas*.

Aliæ Kalendis Januarii Anni 1727., quæ incipiunt: *Libenter*.

Aliæ 5. Nonas Martias ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Loca Sancta*.

Aliæ Kal. Aprilis ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Ex quo Sedes*.

Aliæ 5. Nonas Aprilis ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Summe decet*.

Aliæ 7. Kal. Junias ejusdem Anni, quæ incipiunt: *Preiosus*, unâ cum declarationibus sub die 28. Septembris 1728. ab eodem Pontifice factis super quibusdam dubiis circa intelligentiam rerum in ipsa Constitutione contentarum exortis.

Aliæ 21. Martii Anni 1729., quæ incipiunt: *Exponi Nobis fecit*.

Aliæ demum 7. Kal. Aprilis ejusdem Anni 1729., quæ incipiunt: *In Sede*.

§. 2. Quamvis autem hæc omnia & singula ex ejusdem re. me. Benedicti pia & laudabili erga Regularium familias voluntate profecta fuerint, quos ipse ob eorum zelum de salute animarum, religionis fervorem, doctrinam, & regularis disciplina observantiam, magna ac vere paterna dilectione prosequabatur, Nosque ipsi æque prosequimur, concessæ, extensa, decreta, confirmata, & declarata fuerint; Nos tamen, qui post varias altercationes & difficultates de iisdem Literis & Constitutionibus excitatas, optatam Sanctæ Dei Ecclesiæ tranquillitatem præ oculis habemus, volentes, ut universis dominici gregis Pastoribus, ac præsertim Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, in partem sollicitudinis Nostræ vocatis, liberum jurium suorum, quæ Summi Dei gloriam, & animarum salutem respiciunt, in illorum Diocæsis exercitium fervetur: quæque illud quomodocumque impedire & ledere fortasse possunt, pro virili nostra penitus amovere cupientes, quemadmodum aliâs Romani Pontifices Antecessores Nostri sæpius egerunt; Nos quoque ad præservandum iisdem Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, ac quibuscumque aliis Ordinibus, ac catibus Ecclesiasticis & Sæcularibus, suorum jurium exercitium & possessionem, amovendamque quarumcumque dissentionum & litium occasionem, ex concessa Nobis divinitus Apostolicæ potestatis plenitudine, eorumdem Antecessorum Nostrorum Pontificum Romanorum vestigiis inhaerentes, statuimus & decernimus, de omnibus & singulis prædictis Literis & Constitutionibus, quæ ab eodem Antecessore Nostro Benedicto prodierunt: necnon de omnibus privilegiis, gratiis, favoribus, indultis, exemptionibus, facultatibus, & declarationibus in iisdem contentis, eam deinceps decisionem ac judicium, etiam in foro conscientie, habendum, quod sive ex Jure communi, sive ex Concilio Tridentino, sive ex Decretis & Constitutionibus Apostolicis, sive aliâs legitime habebatur, antequam eadem literæ & declarationes ab eodem Benedicto concessæ fuissent, perinde scilicet ac si illæ non emanassent; ad quam dispositionem, ejusque pristinum statum ac terminum, omnia superius enunciata, omnino reducimus, & reducta esse volumus, itaut impropter supradicti Ordines Regulares earundem Literarum & Constitutionum usu,

commodo,

Quæ sint Constitutiones, de quibus questio.

Quibus rationibus motus sit Prædecessor Benedictus hæc emittendi Constitutiones.

Episcopalem vero jurisdictionem cum frangat.

Ad terminos juris reducuntur, quasi emanatæ non fuerint.

Et quæ eorum vigore acta sunt, irritantur, si huic adveniantur reductioni.

commodo, & effectu penitus carere debere intelligantur.

§. 3. Hinc ad præmissorum effectum pro nullis & infectis haberi volumus omnia Decreta irritantia, prohibitiones, declarationes, mandata, & quæcumque in Literis & Constitutionibus prædictis quomodolibet apposta, atque alia eorundem occasione facta, huic reductioni, decreto, & voluntati Nostræ quomodocumque adversantia, quibuscumque ea essent concepta formulis, ac præservationibus, declarationibus, modificationibus, restrictionibus, explicationibus, derogationibus derogatoriis, aliisque validissimis, efficacissimis, & inviolabilibus clausulis, præsertim quod semper in data cuicumque Constitutioni illarum revocatoria, imposterum edenda, posteriores censeantur; etiam motu proprio, & potestatis pari plenitudine, ac ex certa scientia, etiam consistorialiter, etiam pro conservatione status Regularis, etiam in vim contractus & stipulationis inter Sedem Apostolicam & Ordines prædictos inita, quam ad hujusmodi effectum rescindimus, & ex nunc rescissam, nulliusque roboris & momenti esse volumus, & decernimus.

Lites vero hinc exortas, & adhuc pendentes eodem modo decidendas decernitur.

§. 4. Ideoque omnes dissensiones, altercationes, & lites coram quibuscumque Judicibus ordinariis, extraordinariis, & commissariis, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditoribus, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, necnon quæcumque eorundem Cardinalium Congregatione, prædictarum Literarum & Constitutionum occasione jam motas, nedum decisas aut finitas, vel etiam, quæ jam decisa essent, si modo tractum habeant successivum, easque rursus imposterum excitari contingat, juxta Juris communis, Concilii Tridentini, Decretorum & Constitutionum Apostolicarum, ac præsentem hanc Nostram dispositionem, nec aliter, decidendas esse præcipimus.

Futura vero dubia, & difficultates ad Apostolicam Sedem deferenda.

§. 5. Futura vero dubia & difficultates, ubicumque & quomodocumque oriuntur, ad Nos & Sedem Apostolicam, ad quam Pontificiarum Constitutionum, atque ecclesiasticarum Sanctionum interpretatio pertinet, referenda esse decernimus.

Clausula.

§. 6. Itaque omnia & singula hæcenus memorata: necnon præsentia, etiam ex eo, quod causa, ob quas emanaverint, comprobata, expressa, & verificata, aut in præmissis interesse habentes, vel habere prætendentes, ad hoc vocati, citati, & auditi non fuerint, neque eisdem consenserint: vel aliis ex quocumque capite, prætextu, colore, ingenio, vel causa, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, sive alio quovis defectu, notari, & impugnari, argui, infringi, retractari, in jus vel controversiam vocari, ad terminos juris reduci, aut contra eas quodvis gratiæ vel justitiæ remedium impetrari, seu concedi nullatenus posse; sed eas, ac omnia & singula in eis contenta, semper & perpetuo valida, firma, & efficacia esse & fore; suorumque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac ab omnibus & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quomodolibet spectabit, inviolabiliter observari, omnino statuimus; sicque, & non aliis, per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, dictaque Sedis Nuncios, quavis auctoritate & facultate fungentes, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, definiendi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari, & defini, & interpretari debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel

ignoranter contigerit attentari, decernimus, & declaratum esse volumus.

§. 7. Non obstantibus præmissis, necnon Nostræ & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, necnon omnibus & singulis prædicti Benedicti decessoris, ac declarationibus super dubiis, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; necnon omnium & singulorum Ordinum prædictorum, ac eorum cuilibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, etiam mare magnum, vel aliis quomodolibet nuncupatis, literisque Apostolicis sub quibuscumque tenoribus & formis, cum quibuscumque etiam derogationibus derogatoriis, aliisque efficacioribus & infolius clausulis, ac irritantibus, aliisque decretis in genere vel in specie, etiam Motu proprio, & consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & pluries innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quavis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum omnium & singulorum tenores iisdem præsentibus pro plene & sufficienter expressis, & ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, latissime & plenissime hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque quomodolibet contrariis quibuscumque.

§. 8. Volumus autem, ut eadem præsentia in Valvis Basilicarum Sancti Joannis in Laterano, & Principis Apostolorum de Urbe, ac in acie Campitorum, ut moris est, affixæ, quocumque illæ respiciunt, ardeant & afficiant, perinde ac si unicuique coram & personaliter intimata fuissent, ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostri statuti, decreti, voluntatis, moderationis, & reductionis infringere, vel ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigésimo secundo, 3. Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

A. Card. Datarius.

F. Card. Oliverius.

Visa de Curia I. Archiep. Ancyranus,
D. Stivanus,

Reg. in Secret. Brevium.

Confirmantur Regulæ & Constitutiones Congregationis Montis Libani Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis S. Antonii Abbatis.

LVI.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolatus officium, quod inscrutabilis Divinæ Sapientiæ atque Bonitatis altitudo humi-

Dat. die 31.
Martii 1732.
Pont. An. II.

Exordium.

Institutum horum Monachorum a Clemente XI. in Urbem avocatum.

Ejus historia.

Monachi Syri Montis Libani in Ecclesia SS. Petri, & Marcellini constituti.

Petita Regularum a tota Congregatione observandarum confirmatio.

litati Nostræ, meritis licet & viribus longè impari, committere dignata est, salubriter exequi, adjuvante Domino, jugiter satagentes, Monasticos Ordines ac Cætus, in Ecclesia Dei pie sancteque institutos, ac prisca celeberrimaque sanctitatis & religiositatis laude fulgentes, in salutari eorum vivendi norma, regularique observantia confovere atque conservare omni studio connitimur; ac proinde ea, quæ pro felici prosperoque illorum regimine & gubernio provide prudenterque facta ac ordinata esse noscuntur, ut serventur exactius, & perenni soliditate persistant, Apostolici muniminis patrocinio libenter, cum a Nobis petitur, corroboramus, sicut ad Omnipotentis Dei gloriam, Religionis piorumque Operum incrementum, & animarum salutem in Domino expedire arbitramur.

§. 1. Aliàs siquidem se. re. Clemens PP. XI. Prædecessor Noster antiquissimum Monachorum Orientalium Institutum a Divo Antonio Abbate fundatum, ac ab ejus Discipulis in Ægypto, Syria, aliisque Orientis regionibus propagatum, summo semper in honore a Sanctis Patribus, Generalibusque Conciliis habitum, ac perpetuis laudibus celebratum, prope Ecclesiam Sanctorum Petri & Marcellini de Urbe, evocatis ad hoc e Syria ejusdem Instituti Monachis Syris Maronitis, stabiliendum curavit; & quia Monastici illius Ordinis diversa sunt apud ipsos Maronitas Cænobia, nec una eademque in omnibus viget gubernii ratio, utpote quorum aliqua a se invicem non pendent, sed unumquodque Monasterium a proprio ita regitur Abbate, ut nulla inter ejusmodi Abbates mutua connectio aliquave subjectio intercedat: alia vero in Congregationem redacta, ac sub directione unius Abbatis Generalis, qui tamquam Caput præest omnibus ipsius Congregationis Monasteriis, inferiores etiam Abbates habentibus, constituta reperiuntur; duplexque in Syria dictorum Monachorum extat Congregatio: altera antiquior ac frequentior, quæ in Monasterio Sancti Elisæi initium sumpsit, ac Montis Libani dicitur: altera recentior, & ad prioris imitationem formata, quæ a Cænobio, ubi capit, Sancti Isaïæ nomen trahit, Venerabiles Fratres S. R. E. Cardinales, negotiis Propagandæ Fidei præpositi, probe considerantes ac perspicentes, in Monasterio apud eandem Ecclesiam SS. Petri & Marcellini subinde extracto vix haberi posse Monachos idoneos & sufficientes ex Cænobiis Syriæ, quæ privato ac singulari jure reguntur, decreverunt, illos ex dicta Congregatione Montis Libani accersendos fore, quippe qui strictiorem profitentes observantiam, ea Chori, studiorum, literarum, sacrarumque Missionum munia, quæ a memorato Clemente Prædecessore præscripta fuerunt, præ cæteris exactius adimplere possunt.

§. 2. Cum autem, sicut dilectus filius Michael Edenenis, Abbas Generalis ejusdem Congregationis Montis Libani, Nobis nuper exponi fecit, tametsi Congregatio & Ordo hujusmodi suas habeant Regulas & Constitutiones, per Orientis Monasteria sanctissime custoditas, neque unquam a Sede Apostolica improbatas, quinimo peculiari studio commendatas; nihilominus, ut majori firmitate fulciantur, & a calumniis atque obreftationibus sæpe adversus eas confictis ac sparsis vindicentur: utque aliæ Nationes, quæ per Orientem sive a Fide Catholica sive a disciplina Monastica desciverunt, exemplum ac normam vivendi exinde sumere valeant, Capitulum Generale prædictæ Congregationis Montis Libani ipsum Michaellem Abbatem Generalem ad Romanam Curiam destinaverit atque ablegaverit, ut totius dictæ Congregationis nomine, Regularum & Constitutionum ejusdem Congregationis approbationem

& confirmationem ab hac S. Sede impetrare procuraret; Nos Regulas & Constitutiones prædictas Nobis exhibitas, quæ ex arabico idioma re in latinum diligentè verba fuerunt, dilectis filiis Nostris Nicolao Spinulæ, eorumdem Monachorum Congregationis Montis Libani apud Nos & Sedem prædictam Proteftori, ac Vincentio ipsius S. R. E. Cardinalibus Petra nuncupatis, Congregationis supradictorum Venerabilium Fratrum Nostrorum, negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Præfecto, expendendas commisitimus, qui mandatis Nostris prompto obsequio morem gerentes, illas mature diligenterque examinarunt, cumque nihil in eis reperirent, quod Orthodoxæ Fidei, bonis moribus, pietati, exactæque Instituti Monastici observantiæ adverfetur, Regulas ac Constitutiones præfatas unanimiter probarunt atque laudarunt, easque in unum volumen redigi curarunt tenoris, qui sequitur, videlicet:

Constitutiones Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis Sancti Antonii Abbatis Congregationis Montis Libani.

P A R S P R I M A.

C A P. I.

De Obedientia.

1. Debet Monachus Abbatem suum Christi loco citra omnem disceptationem habere;
2. Eidemque in omnibus, peccato excepto, obedire;
3. Et illum honore & amore tum interno tum externo prosequi;
4. Nihilque eo inconsulto statueri;
5. Neque de illius circa Fratres regimine subtiliter investigare;
6. Omnem propriam conversationem, seu bonam seu minus rectam, illi plane patefacere;
7. Nullas expositiones sive tractatus habere aut scribere, neque concionari aut docere, nisi ipso consulto atque annuente;
8. Nec epistolam mittere aut accipere, quam illi non antea exhibuerit;
9. Nec illo inconsulto depositum aut pignus suscipere;
10. Neque mutuum quidpiam dare aut accipere, neque elemosynam erogare aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen juris solemnitatibus, & accepta a legitimo Superiore facultate.

C A P. II.

De Castitate.

1. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere;
2. Atque a Fœminarum etiam sibi affinium colloquio & consuetudine abstinere;
3. Omnes item omnino Fœminas ab ingressu sui Monasterii prohibere;
4. Neque cum puero simul habitare. Si quos tamen docere contigerit, extra Monasterii claustra docendi erunt.
5. Omnes denique occasiones Castitati noxias amputare atque amovere.

C A P. III.

De Paupertate.

1. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere;
2. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare;
3. Neque suo cordi aut corpori jungere quidpiam ex bonis parentum aut consanguineorum; necessitate autem cogente, sibi id præstari intelligat, non consanguinitatis jure, sed non fecus atque cæteris externis.

CAP.

Illarum examen duobus S. R. E. Card. demandatum.

C A P. IV.

De Humilitate.

1. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contra aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere;
2. Omnes actus & mores suos externos ad abjectionem & humilitatem componere, & Fratribus ubique deferre;
3. Fratrem item prævenire verbo: Parce mihi, si rei, quæ agitur, natura istud exigat.

C A P. V.

De Fraternali Charitate.

1. Monachum oportet quamdiligentissime ea omnia procurare, quæ ad communem concordiam & pacem cum reliquis Fratribus conducere intellexerit.
2. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo & opere exhibere Fratribus, non modo superioribus, sed etiam æqualibus, atque inferioribus, & præcipue illis, qui sibi ista præstare detrectant.
3. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet aut vituperet, neve sibi verbum gestive excidat, ex quo audientibus mæstitia aut suspicio quævis oriatur.
4. Satagat præterea, cor habere mundum a quavis appetitione superioris fortis, ne inde livor & invidia subrepat, vitium maxime detestandum, & charitati exitiale.

C A P. VI.

De Patientia.

1. Monachus debet verbo & opere se ad patientiam comparatæ perfectæ mortificationis studio.
2. Subortâ autem tentatione, æstu iracundiæ agitari perturbative se non sinat; sed longanimitate & silentio omnem sedare perturbationem studet.
3. Tentationibus, atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere assuescat.

C A P. VII.

De Habitu Monachorum.

1. Monachus debet Habitum nigrum habere.
2. Superiorem vestem laneam, interiorem vero lineam, aut bombicinam adhibeat.
3. Zona nigra stricta se cingat; Tyrones vero fune ex pilis caprarum contexta.
4. Zonam non solvat; nec monasticum Cucullum deponat, aut aliam vestem, cubiturus, nisi quæ Zonæ subesse non solet.
5. In habitu, calceamentis, lecto, & stragulis paupertas servetur.

C A P. VIII.

De Mora in Cella.

1. Monachus sine causa Cellam deserere non debet;
2. Neque secum in illa habitare quempiam permittere;
3. Neque Fratris Cellam citra ipsius annutum ingredi.
4. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in Cella præsentem Janua pateat, neque occludatur, donec ille abierit.
5. Monachi Cella ita clausa maneat, ut communi, qua reliquæ Fratrum Cellæ, clave referari valeat.
6. Cellæ munditiam & ordinem curet;

C A P. IX.

De Iter agentibus.

1. Monachus non debet sine Socio extra Claustra abire; Quapropter ante suum e Monasterio egressum comitem ab Abbate petat.

2. Nullum iter suscipiat, nisi de licentia Abbatis.

3. De Monasterio non exeat, nisi tempore ab Abbate constituto.

4. Sine literis Abbatis sui de altero in alterum Monasterium non pergat.

5. Quodcumque Monasterium intraverit, ejus loci Abbati usque ad suum inde discessum omnino pareat.

6. Neve equo aut quovis jumento, nisi Abbate annuente, utatur.

7. Sique fieri potest, jumento contentus esto.

C A P. X.

De Mensa.

1. Mensa Monachi cibo obvio & parabili instruatur.

2. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium scilicet & cœnam, contentus sit; si quid amplius sumere necesse fuerit, Abbatem consulat.

3. Carnibus abstineat, nec illis nisi ægritudinis causa, vel si fas esto, idque de licentia Abbatis.

4. Hominem sæcularem ad mensam intra Monasterii Claustra non adhibeat.

5. Ad mensam sine Abbatis licentia non sedeat supra Seniores.

6. Mensæ affidens neminem salutet.

7. Post refectorem fas esto tantisper animi relaxare vel in solitario secessu, vel unâ cum Fratribus.

C A P. XI.

De opere manuum.

1. Monachus oportet operi seu mentali seu corporali vacare, præsertim si firma corporis valetudine utitur.

2. Opus autem Fratribus utile esto.

3. Illud vero, nisi de licentia Abbatis, non capiat; Sique res ipsa postulat, etiam officinæ, in qua est operaturus, Præfectum consulat, ejusque annutum petat.

C A P. XII.

De Silentio.

1. Monachus debet Silentium discrete observare;

2. Idque tribus præcipue temporibus: a Completorio nimirum ad Tertiam diei sequentis: præterea in Ecclesia, atque ad mensam; Et si quid dicendum fuerit, submissa voce dicatur.

C A P. XIII.

De Oratione mentali.

1. Monachus mane & vespere Orationi mentali ad semihoram vel horam vacabit; idque fiat vel post absolutas Vocales preces, vel ante, ad Abbatis nutum.

2. Oraturus; vel cum aliis Fratribus in Ecclesia conveniat, vel solus in Cella maneat.

3. Hujusmodi autem orandi genus non suscipiant, qui laboriosis ministeriis addicuntur, nisi de licentia Abbatis.

C A P. XIV.

De Oratione vocali.

1. Monachus Septem Orandi tempora observet juxta Monasterii consuetudinem: Primum, vespertinum Officium sub occasum: Deinde, Completorium ante cubitum: Tertio, Officium mediæ noctis sub horam propriam: Quarto Officium matutinum simul cum hora tertia: Postremo, Officium Sextæ simul, & Nonæ.

2. Antecendendæ sunt Completorio Litanie Deprecæ, quibus succedit conscientie examen ad octavam horæ; quod etiam mane fieri debet post Tertiam.

3. Feria quarta & sexta singuli in Cellas suas secedant sub vesperam post conscientia examen: & Psalmum quinquagesimum manibus in Crucis figuram extensis recitent quinquies.

4. Penitenciales genuflexiones, quas *Metaneas* vocamus, ad Laudes singuli peragant.

C A P. XV.

De Confessione Sacramentali.

1. Monachus peccata sua Sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet. Si autem alteri Sacerdoti, Abbatem consulat:

2. Idque semel quavis hebdomada saltem praestet.

3. Sub ingressum in Religionem generali Confessione peccata sua apud Sacerdotem ab Ordinario approbatum deponat; nec recipiatur, nisi exhibita attestacione, quod confessionem Sacramentalem emisit.

C A P. XVI.

De Sanctorum Mysteriorum Communione.

1. Monachus debet opere & desiderio perpetuo paratum se praebere ad perceptionem Sanctorum Sacramentorum;

2. Eorumque communionem frequentare, eaque suscipere diebus Dominicis, & Festis de precepto.

3. Si qua in eadem hebdomada plura concurrant Festa, propter Sacramenti reverentiam juxta Abbatis consilium in quibusdam a Communionem abstineat.

4. Monachus vero Sacerdos Sacrum non omitat unquam, nisi causa ab Abbate probata.

C A P. XVII.

De Modestia.

1. Monachus e Cella egressurus proprium habitum induat, neque sine eo a quopiam se conspicere permittat;

2. Memineritque inclinare Caput Abbatibus, & Sacerdotibus Senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus, juxta traditionem & ordinem atque morem Fratrum.

3. Fratri manum omnino non admoveat, nisi salutacionis causa peregre abeunti, aut de longinquo redeunti, & in causa aegritudinis necessitate cogente.

4. Abiturus, aut Cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus aut pulsaturus modestiae atque silentii memor esto.

5. Charitatem hilaritatemque cum timore Dei conjunctam in familiari cum Fratribus colloquio praeferat.

6. In summa intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiae gravitatisque leges esse servandas.

C A P. XVIII.

De Aegritis.

1. Monachus Deo gratias agere debet in statu aegritudinis magis, quam in statu valetudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari.

2. Inconsulto Abbate corpus affligere aut vixare non debet.

3. Aegritudinem praesentens Abbatem moneat.

4. Pharmaca & remedia Abbate inconsulto non adhibeat.

P A R S S E C U N D A.

C A P. I.

De Novitiis.

1. Liceat Abbati in suo Monasterio Novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio Congregationis Monachorum.

2. Novitius non probetur, nisi in Monasterio, in quo plures Monachi degunt, qui & monasticam

Novitiorum probatio:

Regulam observant, & statutis temporibus Canonicas preces, caeterosque ecclesiasticos Ritus peragunt.

3. Habitent Novitii in loco a caeteris separato; & curabit Abbas Generalis, ut pro Novitiatu designetur Monasterium determinatum, & in eo locus separatus.

4. Novitiatus ad biennium producatur, neque quispiam ante expletum hoc spatium ad Habitum admittatur, nisi ex causa a Congregatione Hegumenorum probata: idque non ante expletum annum. Si vero Novitius expleto biennio ad hoc minus idoneus reperiat, omnino dimittendus est.

5. Novitius ante expletum aetatis annum sex-tumdecimum non suscipiatur; neque major sit quadragesimo quinto. Pertinet autem ad Congregationem Hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit, illum Ordini profuturum, sive in defectu aetatis sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quatuordecim.

6. Novitium Primò oportet esse christianis Parentibus natum, atque orthodoxum. Quare si ipse, aut alteruter ejusdem Parentum, Christianus non est, aut Christianam Fidem negavit, vel Neophytus ad illam accessit, aut a Catholica Fide ad sectam haereticorum transit, absque licentia Congregationis Generalis a nemine suscipiatur. Qui vero haereticis aut schismaticis parentibus natus est, ab Abbate Monasterii suscipiendus non est, nisi de licentia Abbatis Generalis.

Secundò, si excommunicatus, interdictus, suspensusve ab exercitio sui Ordinis fuerit, ante absolutionem atque benedictionem proprii Episcopi non recipiatur.

Tertiò, non recipiatur Novitius publice suspectus, vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium Fidei orthodoxae, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto; neque notorie infamis, nisi certa sinceræ penitentiae signa antea ostenderit, & obtinuerit absolutionem aut dispensationem a legitimo Superiore, prout de jure.

Quartò, nec recipiatur alieno aere obstructus, neque reddendis de administratione rei alienae rationibus obnoxius, neque Judicis sententia exilio multatus, nisi Creditoribus, & Magistratibus satisfecerit.

Quintò, nec conjugio ligatus, nisi de consensu conjugis, & facta coram Episcopo separatione.

Sextò, nec in ecclesiastica Dignitate constitutus, cui cura animarum annexa sit, nisi in manu sui Praelati illam abdicaverit.

Septimò, nec notus, neque alio vitio laborans, irregularitatem inducente, & processum ad Sacros Ordines impediante, nisi obtenta ab habente facultatem absolutione seu dispensatione.

Octavò, nec aeger corpore, nec morbo cuiusvis obnoxius, nec insanus, aut mentis minus compos suae; Sed corpore sanus & integer sit, & interno externove vitio careat, quo ab Ordinibus suscipiendis, aut exhibendo Fratribus ministerio impediatur.

Nonò, nec qui in alio Monasterio aut Ordine professionem emisit, nisi petita a proprio Praelato venia, & nostra generali Congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis Monasteria Superiorum permisso tradiderint, si Congregationem nostram optaverint, ad annum dumtaxat sunt probandi; quo peracto, rogatis Congregationis Monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur, locum vero post Monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero Novitius in alio Monasterio aut Ordine fuerit, non recipiatur, nisi de licentia Abbatis Generalis.

7. Abbas Monasterii, antequam Novitium ad-

mittat;

Habitatio:

Tempus Ti-

rocini.

Aetas admit-

tendorum:

Conditiones.

1732.

1732.

Poenæ contra non admittendos recipientes.

De Examine.

Ceterisque præmittendis.

Admissionis dies notanda.

Nihil ab admittendis recipiendum.

Novitiorum vestes servandæ usque ad diem professionis.

mittat, exploret circa omnia prædicta, & examen fiat in Congregatione Monachorum. Si Abbas Novitium post præmissum examen admiserit, deinde vitium in eoprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e Monasterio dimittat. Si vero prædictum examen neglexerit, ab Abbate Generali graviter erit puniendus. Qui autem Novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex prædictis obstare, ex gradu suo excidat, qui id ausus fuerit, sine mora; nec ad ullum deinceps in Religione gradum idoneus dignusve censeatur ipse, & omnes Monachi, qui in Congregatione unâ cum illo interfuerint ad triennium: quo expleto a Congregatione Hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero, cum in modum receptus; si nec dum professionem emisit, Monasterio expellatur; si autem professus fuerit, res ad Congregationem Hegumenorum devoluta censeatur, quæ cum Reverendissimo Domino Patriarcha, aut legitimo Superiore, causam definit.

8. Debet insuper Abbas de Novitii ætate, indole, scientia, valetudine, causa vocationis ad statum religiosum, & cæteris hujusmodi, cognoscere; idque fiat in Congregatione Monachorum.

9. Postquam ergo Abbas cum Monachorum Congregatione admissionem Novitii probavit, tum vero locum a Fratribus separatim illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitum mutationem maneat, atque interea Regulas Ordinis, statuta, & consuetudines examinet. Et primum quidem Novitium generalem peccatorum Confessionem apud Sacerdotem ad excipiendas secularium confessiones ab Episcopo approbatum obeat, atque Sacram Communionem percipiat. Postea, convocatis Monachis, sive Maturino sive Vespertino tempore Abbas Novitium induat Tyronum Habitum juxta Ritus Syriacum.

10. In quolibet Monasterio habeatur liber, in quo Abbas describat nomen Novitii, cognomen, patriam, diem, mensem, & annum, quo Habitum Novitii susceperit. Similiter in codice adnotetur dies, in quo professus est, monasticum Habitum suscipiendo. Et prædictus liber in Archivo Monasterii reponatur.

11. Tyrociniû annus supputandus erit a die, quo Habitum Novitii induerit, Et prior tempore prior sit in gradu. At Sacerdos eum, qui Sacerdos non est, præcedit, & Diaconus non Diaconum.

12. Non liceat Abbati, neque aliis, exigere aut accipere a Novitiis quidquam pro ipsorum receptione ad probationem; sed nec pretium vestis, ad probationem necessaria. Si vero Novitius sponte quidpiam Monasterio obtulerit, id porro palam & in publico conventu fiat, cedatque in communem Monasterii usum.

13. Novitiorum vestes resque omnes certo in loco reponantur, postquam in codicem singula relata fuerint, ipso Novitio presente unâ cum Fratribus. Nec ulli liceat, inconsulto domino, quidpiam ex illis sibi usurpare, aut Monasterio applicare. Sed nec ipse Novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut aliter eorum usum cedere absque Abbatis consensu. Si Novitius ad sæculum redierit, res suas auferre non prohibetur; illas tamen repetere non poterit, quas sponte, & expresse Monasterio donaverit; aut si professio secuta fuerit.

14. Novitius ante professionem quovis etiam brevissimo temporis spatio potest de rebus & bonis suis pro arbitrio disponere: Post factam vero professionem nullum illi remanet in ea dominium: nec item Abbati; sed illud ad Ordinem statim transire censeatur.

15. Currente probationis tempore, ter de Novitio Fratrum suffragia rogentur: & Primum quidem expleto Tyrociniû anno; Iterum vero post decimum octavum mensem: Postremo post vigesimum quartum, hoc est elapso probationis biennio. Si in postrema Congregatione fuerit approbatus; Habitum suscipiat, quavis in geminis prioribus Congregationibus reprobatu fuisse; & e contrario; si in tertia reprobatu fuerit, dimittatur, nec priorum duarum Congregationum ulla ratio habenda erit. Qui per annum dumtaxat, ut supra, probatur, de eo Monachorum suffragia rogentur post sextum, nonum, & duodecimum mensem. Qui per annum cum dimidio, post duodecimum, decimum quintum, & decimum octavum mensem.

16. Suffragiis Monachorum approbatus censeatur, qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione & pro reprobatione, iterum rogentur: Sique adhuc paria fuerint, reprobatu censeatur.

17. Si forte Novitius Tyrociniû tempore in grave crimen publicum & manifestum prolapsus fuerit, re prius cum Congregatione Monachorum communicata, Abbas illum sine mora ejiciat; ita tamen, ut ejus famæ apud sæculares, quoad fieri poterit, consulatur.

18. Novitius postquam ad suscipiendum Habitum in tertia Congregatione approbatus fuerit, Abbas illi Habitum susceptionem ad triduum differat; quo intervallo jubeat, eundem de statu suo deliberare: utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad sæculum redire. Si evoluto triduo Novitius statuerit religiosam professionem emittere, & Monachus fieri, ad Ecclesiam adducatur, Fratrum cætu deducente, atque coram Abbate ad Altaris latus assidente genua flectat, duobus saltem Monachis professis presentibus; Et Abbas de ipsius proposito ac mente illum interroget: Sique habitum petierit, induatur juxta Ritus Syriacum, postquam pronunciarit hanc votorum formulam.

Ego N. N. promitto ac voveo Deo omnipotenti, & Reverendissimo Abbati Generali N. N. ejusque successoribus, Obedientiam, Castitatem, & Paupertatem voluntariam usque ad mortem, juxta Regulam & Constitutiones Congregationis nostræ Monasticæ. Item promitto ac voveo; me nullam Dignitatem quaesitum sive in nostra Congregatione sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum, nisi ad id me coegerit imperium Superioris mei, cui teneor obedire.

19. Si Novitius ordinem deseruerit, atque ad sæculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu Congregationis Monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente Congregatione Hegumenorum; Sique horum permisso receptus, sponte sua, aut a Congregatione Monachorum dimissus fuerit, numquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis ejus anni a die reditus supputentur, nec prioris tyrociniû ulla ratio habeatur.

20. Si Novitius a proposito resierit, & ad sæculum fuerit reversus, atque ibi ad Sacros Ordines eundem promoveri contigerit, sine Congregationis Generalis permisso recipiendus non est.

21. Nec Abbas nec Congregatio Monachorum suffragia ferre potest pro admissione Novitii ad professionem absque Abbatis Generalis consensu vel expresse vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet; & nisi expresse & nominatim negaverit, dare consensum, censendus est.

Durante probationis tempore ter Fratrum suffragia de eo admittendo necne roganda.

Tyrociniû tempore in manifestum crimen lapsus ejiciendus.

Forma Juramenti ante susceptionem Habitum emittendi.

Ante emittendam Professionem Abbatis Generalis consensus requirendus.

Novitii ad
nullum Ec-
clesiasticum
Ordinem ad-
mittendi.

22. Cum tempus probationis Novitius expleverit, & professus fuerit, Abbas ad Generalem Abbatem de eodem referat.

23. Non permittenda est Novitio promotio ad illum Ordinem Ecclesiasticum, neque Abbati liceat eundem ad Sacram Ordinationem offerre. Qui Novitium ad Sacros Ordines provehi concesserit, a gradu suo excidat, & Novitius ad Habitum susceptionem inhabilis censeatur.

24. Novitius cum Monachis professis suffragium non ferat: neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur; neque ullam Dignitatem in Ordine habeat, dum probatur; sed ministeriis tantum Monasterii addici potest. Probationis quoque tempore Novitius a Monasterio, in quo ad Tyrocinium admittus fuerit, ad aliud Monasterium non transferatur sine justa causa, nec sine consilio Congregationis Monasterii, ubi moratur, & Congregationis Monasterii, quo transferendus est, & ex permissione Abbatis Generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro ejus admissione eorum Monachorum suffragia rogentur, ubi moratur.

25. Novitius habitum gerat ab habitu Monachorum professorum diversum; nec ante professionem habitum illorum induat.

De frequen-
tia Sacra-
mentorum,

26. Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ Novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet; neque a Divinorum Mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio Patris Spiritualis, ab Abbate eidem assignati. Et si quidem Sacerdos fuerit, a Sacra Oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi ex causa, & consulto Abbate.

27. Si contingat Novitium Clericum Missæ inservire cum altero superioris gradus & loci, sive Professus ille sit, sive Novitius, Epitrachelion, hoc est Clericalem Stulam non induat, nisi Clericus ille, qui loco graduque superior est, illud pariter induerit.

De silentio.

28. Novitium decet, silentium tenere presentibus Abbate atque Magistro; neque loqui nisi interpellatur, aut ex justa legitimaque causa; neque cum Saculari, nisi Abbate & Magistro annuentibus, & alio Monacho presente.

De reveren-
tia Seniori-
bus.

29. Novitius Mensæ non assideat, nisi iussus ab Abbate, aut a Seniore inter Fratres; Si contingat ipso sedente præterire Abbatem aut Sacerdotem, statim assurgat, & junctis in crucis modum supra pectus manibus submissa cervice, oculisque in terram defixis, perstet, donec ille pertransierit. Pari submissione reverentiaque se gerat, Abbate aut alio Sacerdote ipsum alloquente; nec, nisi iussus, assideat.

30. Novitius ab Abbate aut a Magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem; nec, nisi iussus, pro se verba faciat, aut sibi objecta refellat: nec nisi illo jubente assurgat.

C A P. II.

De Magistro Novitiorum.

1. Magister Novitiorum intelligat, rem esse magni momenti sibi commissam; quandoquidem ex prima Novitiorum institutione pender majori ex parte eorumdem profectus, & spes nostri Ordinis. Curet igitur, ut in dies per studium propriæ perfectionis instrumentum aptius ad eos juvandos reddatur.

2. Amabilem se præstet, & vitæ integritate, ac discretionem ita se gerat, ut omnes Novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, & ab eo consolationem & auxilium in omnibus sperent.

3. In Domo probationis, Monasterio conjuncta, vel in Monasterio ipso (nam locum Novi-

tiorum separatim esse magis expediret). Refectorium quidem sit commune, sed Mensæ aliqua Novitiis designentur post omnes Professos.

4. Magister Novitiorum privatas tantum penitentias suis Novitiis imponere poterit, publicas vero non nisi consulto Abbate.

5. Habeat hic idem Magister Novitiorum potestatem ordinariam a Prælatiis absolvendi a casibus reservatis Novitios suos; nisi Abbati hæc facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda: Sed statutis anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem Confessarius Novitiis offerendus est.

6. Magistrum Novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut receptiones, quæ in spirituali vita accidunt; intelligat; Novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere judicabit, quique sint orthodoxi, & ab Ecclesia Catholica non reprobati. Semihoræ verò spatio eodem docebit Orationem mentalem & vocalem, Doctrinam Christianam; & Regulas atque Statuta nostri Ordinis, præsertim qua ratione accedere debeant ad Sacramenta Confessionis & Eucharistiæ, & quomodo horis Canonicis, & Sacræ Liturgiæ interesse eos conveniat; qui autem literas nesciunt, illos statutas preces recitare docebit.

7. Abbatis est, unum ex Sacerdotibus Monasterii, qui sit præ cæteris morum probitate & doctrina commendatus, Magistrum Novitiorum designare. Hunc autem, si negligentem in Novitiis instituendis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpæ puniat; idque coram Professis, non coram Novitiis fiat. Eum vero ab officio remove non poterit, nisi Congregatione Monachorum consultata.

C A P. III.

De Professis.

1. Postquam Novitius professionem emisit, aliquamdiu, Abbatis arbitrio, sive in ministerio Fratrum, sive in studiis literarum exerceatur, ut appareat, an ad Clericorum ordinem promovendus sit, an vero in Laicorum catu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante Novitiatum ad statum Clericorum, sive Laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur; & solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suæ signa, ab Abbate, consulto Monachorum Congregatione, ad clericatum, sive ad statum laicorum designantur. Hac tamen in conscientia ipsius Abbatis oneratur, ut nimirum & rationem idoneitatis uniuscujusque habeat, & Monasterii necessitatibus de conveniente numero Sacerdotum, Clericorum, & Laicorum consulat.

2. Antequam vero Professus ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia & cura Vicarii Abbatis, & quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel cum Novitiis, vel cum aliis Monachis, nisi cum paribus & æqualibus suis, aut cum iis, qui in eodem ministerio, aut studiis iisdem versantur.

3. Quamquam autem quis ab Abbate ad statum Clericorum deputatus sit, & Ordinem etiam aliquem Ecclesiasticum acceperit; intelligat tamen ad ulteriorem gradum sibi aditum nequam patere, nisi illum bonis moribus, & comparata ex studiis scientia promeruerit. Abbatis igitur, & Congregationis Monachorum arbitrio relinquitur, ut ipsum ab ulteriore Ordine accipiendi ad tempus, vel etiam perpetuo, arceant; idque potissimum de Ordinibus infra Diaconatum intelligendum est; nam qui servatis

Facultates
Magistri No-
vitiiorum.

Monachi
non nisi post
emissam Pro-
fessionem ad
statum Cleri-
corum vel
Laicorum
admittendi.

servandis

servandis ad Diaconatum promotus est, is a Sacerdotio accipiendi, nisi urgentissima de causa, nequaquam removeatur.

4. Pari ratione, qui diu in ministerio Laicorum deservit, si idoneus postea reperit fuerit, potest ab Abbate & Monachorum Congregatione ad Ordines etiam majores promoveri; dummodo tamen, postquam ab Abbate ad ministerium laicale additus est, nec literas didicerit, nec libros legerit, nisi ipso consulto.

C A P . I V .

De Clericis Studentibus, & Magistris.

1. Nemo ad Ordinem ecclesiasticum promoveatur, nisi ætate a Sacris Conciliis præscripta, aut dispensatione a legitimo Superiore obtenta, & de licentia Congregationis Monachorum, atque Abbatis, qui ordinandum cum literis testimonialibus ad Episcopum loci, aut ad Reverendissimum D. Patriarcham mittere debet, tenoris sequentis.

Reverendissime & Religiosissime Domine N. Episcopo Civitatis N., aut Beatissime Patriarcha Noster Domine N.

Nos Abbas, & Monachi Ordinis Sancti Antonii Congregationis Montis Libani Monasterii N. testamur reverendum P. N. Monachum profectum nostri Ordinis in legitima ætate constitutum, vel dispensationem ætatis hic annexam habentem, & sufficienti doctrina bonisque moribus præditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse, qui Ordinem N. a Reverendissima Dominatione tua, vel a Beatitudine tua, accipiat. Quamobrem has ei Literas patentes dedimus, sigillo Monasterii nostri munitas, & subscriptione nostri Abbatis firmatas, die N. mense N. anno N. Loco & sigilli -- N. Abbas Monasterii N.

2. In libro Monasterii adnotabitur nomen Ordinati, & Episcopi Ordinantis, & dies, mensis, & annus.

3. Si quis ex Professis permiserit, se ordinari absque licentia Abbatis & Congregationis Monachorum, negotium ejus ad Abbatem Generalem deferatur, qui illum ab exercitio Ordinis suspendat, aliique pœnis plectat, salva indulgentia, quam ei Reverendissimus D. Patriarcha concesserit.

4. In quolibet Monasterio Clericis ab Abbate Magister deputetur, qui eos doceat; & ipsi literas diligenter excolant, quarum ope Choro deservire valeant, & Sacerdotii onera digne ferre, ejusque munera pro dignitate exequi.

5. In qualibet Provincia, si fieri potest, unum ex Monasteriis frequentioribus ab Abbate Generali ad excolenda studia designetur, in quo præter Magistrum Grammaticæ sint etiam alii duo Magistri, alter Dialecticæ & Philosophiæ, & alter Theologiæ; vel saltem unus Magister post peractum Grammaticæ Dialecticæ & Philosophiæ curriculum, Sacram Theologiam exponat, & Dogmaticam præferat, atque Moralem, juxta methodum ab eodem Abbate Generali præscribendam. Præterea constituantur Præfectus Studiorum, cujus cura esse debet, ut tum a Scholaribus tum ab horum Magistris statutus ordo & regula Studiorum servetur; idemque præerit omnibus actibus literariis, & examinationibus Scholarium; Etsi autem Abbatem Generalem spectat, tam Præfectum Studiorum, quam Magistros prædictos deputare; in mortis tamen, aut infirmitatis alicujus eorum casu Congregatio Monachorum unâ cum Abbate illius Monasterii alium in ejus locum subrogare poterit, donec Abbas Generalis consulatur; cuius erit spatium etiam annorum assignare, quo

Grammaticæ, Philosophiæ, & Sacræ Theologiæ Studium perficiatur; distributionem quoque temporis tam matutini quam pomeridiana, & vacationes per hebdomadas, & annum; ita tamen, ut neque horarum Canonicarum, & Sacræ Liturgiæ tempora, aliaque Monastica exercitia, a communi Regula & Constitutionibus præscripta, perturbentur; neque vires Studentium aut Magistrorum opprimantur.

6. Quolibet mense Disputatio publica fiat, & bis in anno examen. Diebus autem Dominicis habeantur collationes vel de Sacra Scriptura, vel de casibus conscientiæ, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus schismaticos, hæreticos, & infideles juxta directionem Præfecti Studiorum.

7. Præter Syriacam & Arabicam linguam, quas necessario callere debent, curabunt etiam discere Hebraicam, Græcam, & Latinam, ut Sacras Scripturas, & Patres, Doctoresque legere, atque interpretari valeant.

8. Omnia ad Studium necessaria subsidia ab Abbate Studentibus procurentur. Studentes vero curent: Primo, ut animi puritatem, & rectam in Studiis intentionem habeant: Secundo, ut fervor Studiorum non extingatur aut minuat amorem solidarum virtutum: Tertio, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant Magistros, quos Abbas destinabit: Quarto, ut horas Studio, tam communi quam privato attributas, diligenter observent: Quinto, ut si Magistros Studiorum causa convenire debent; horam certam ab Abbate destinatam habeant, extra quam illorum Cellas sine peculiari facultate non adeant.

9. In nostra Congregatione nullus gradus aut prærogativa Magistris, aliisve debetur, sed solum Abbati Generali. Hegumeniis, & Abbatibus Provinciarum, atque Monasteriorum, donec in ea dignitate fuerint, postea Sacerdotibus professis juxta tempus professionis, deinde Clericis item Professis, ac postremo Laicis. Abbas tamen Generalis curabit, pro laborum & meritorum ratione tam Magistros quam alios quoscumque Sacerdotes Monachos remunerari eos, vel Monasteriis præficiendo, vel ab oneribus, quæ junioribus imponi solent, eximendo.

10. Nemo ex Monachis librum aliquem, aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto Abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex Magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire, aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab Abbate Generali, & Episcopo, aut Reverendissimo Domino Patriarcha probatum fuerit.

C A P . V .

De Sacerdotibus.

1. Quæ de Disciplina religiosa & Instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea Sacerdotes pro ratione sui gradus sibi præcipue dicta existiment, & observent.

2. Divinum Officium nitantur attente, devote, & opportuno tempore recitare, & ad Chorum cum cæteris convenire statutis horis: ceremonias sacre Liturgiæ, aliarumque ecclesiasticarum Functionum accurate discant & observent, sintque hac in re uniformes; Patriarchalem sibi Ecclesiam tamquam normam proponentes: Cantus etiam ecclesiasticos calleant. Sic demum in Liturgia, divinisque Officiis celebrandis pronuntiationem, cantum, & quamcumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum ædificationi, quam propriæ devotioni serviant.

Tenor Testimonialium pro Promovendis.

Nemo ordinandus inconsulto Abbate.

In qualibet Provincia designandum Monasterium ad excolenda studia.

Studium linguarum Sacrarum.

Magistris vero nullam prærogativam concedi.

Nihil scribendum, vel publicandum inconsulto Abbate.

Animarum cura non accipienda.

3. Curam animarum nemo ex nostris suscipiat: neque in iis, quae Parochorum aut Episcoporum juris sunt, se immisceat. Si quando autem ab Episcopo aut Reverendissimo Domino Patriarcha iussus fuerit Abbas Monasterii, ut ipse vel aliquis Monachorum in Monasterio aut in vicinis sive remotis locis Populum doceat, vel Confessiones audiat, aut alia quaecumque Sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet.

De audiendis Sæcularium Confessionibus.

4. Nemo ad Confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab Abbate deputatus, qui simul intelligat, quam facultatem ad hoc munus habeat. Sæcularium vero confessiones nemo audiat, nisi obtenta Episcopi licentia. Perfectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum Reverendissimo Domino Patriarchæ & Episcopo, tum Abbati Generali.

5. In casibus conscientiæ, iisque præsertim, qui ad censuras, restitutiones, & casus reservatos pertinent, se se diligenter exercent, earumque rerum compendia, & brevem interrogandi methodum, & contra singulorum peccatorum species remedia salutaria, ex sacris præsertim Canonibus comparare studeant, collationesque de prædictis inter se diebus festis habeant.

6. Confessarii ita audiant Pœnitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si locus non erit huiusmodi, ut tabula Confessarium a Pœnitente dividat, manu interposita in faciem propriam, & Pœnitentem, qui ad latus genua flectere debet, id præstabit. In audiendis vero foeminarum confessionibus severos potius, quam familiares se exhibeant, ita tamen, ut paterna quædam & spiritualis gravitas in eis eluceat. Nemini autem petere ut accipere quidquam liceat, sive ab iis, quorum Confessiones audiverit, sive ab aliis, quod in pauperes distribuatur, vel alteri satisfactionis nomine restituatur, inscio & inconsulto Abbate.

De ministrando infirmis.

7. Qui vocantur ad eos juvandos, qui morbi vicini sunt, ea in promptu habeant, quæ eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem nequem sermonem de loco sepulturae in cæmeterio Monasterii eligendo, aut de hereditate, vel elemosyna Monachis relinquenda infirmo injiciant.

8. Nemo ex nostris ad ullam Archipresbyteri, Periodæ, aut Chorepiscopi dignitatem se promoveri sinat; sed sacro Presbyteratus Ordine contenti sint omnes, etiam Abbates. Si vero Reverendissimus Dominus Patriarcha voluerit, Abbates eam benedictionem recipere poterunt.

C A P. VI.

De Monachis Laicis.

1. Intelligant omnes, primarium vocationis Monasticæ finem esse inservire Divinæ Majestati, & propriam salutem procurare, illudque ministerium obire, quod ex obedientia sibi commissum fuerit. Contenti ergo sint statu Laicali, ad quem ipse Abbas & Monachorum Congregatio destinaverit; & in præscripto sibi ministerio vitam omnem exigant, ut sibi persuadeant se in ea re obsequium præstare Creatori, ob cujus amorem schema monasticum induerunt.

De precibus a Laicis dictis.

2. Qui Syriace legere & canere norunt, divina Officia in Choro stans horis cum cæteris persolvant. Qui vero Arabice tantum, Horas diurnas & nocturnas ad usum Laicorum compositas legant. Qui autem legere nesciunt, certum precum vel psalmodiarum numerum, ab Abbate sibi præscriptum, ad singulas horas memoriter recitare discant. Qua in re ministerii uniuscujusque ratio habebitur; ac præsertim eorum, qui in laboriosis exercitationibus occupantur, qui

que qui vel prima luce Monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vesperam regredi nequeunt; his enim horarum loco certas preces Abbas constituet privatim recitandas; omnes tamen, qui legitima causa impediti non sunt, quotidie divinæ Liturgiæ interfint.

3. Postquam sui officii ministeriis satisfecerint, si quid vacui temporis superfuerit, id totum in alias exercitationes spirituales, aut corporales impendant; ejusque rei causa Abbatem adibunt, ut ipsius voluntatem exquirant.

4. Curent peculiari studio erga omnes Clericos, & præcipue in sacris Ordinibus existentes, respectum humilitatemque exhibere: idque multo magis erga sacerdotalem Ordinem; sciantque, quod etiamsi profesti sint, in sacris tamen Functionibus cedere debent Clericis, etiam Novitiis, ecclesiastico habitu indutis.

5. Quia tamen PP. nostri statu Laicali, vel minoribus Ordinibus, aut Diaconatu tantum contenti, Deo servisse, Fratribusque præfuisse noscuntur; ideo Monachos Laicos vel Clericos aut Diaconos scientia sufficienti præditos, & regimini idoneos, non omnino ab officiis, etiam insignibus, excludimus; sed posse tam ab Abbate generali & Congregatione Hegumenorum, quam ab Abbate & Congregatione Monachorum, atque etiam a Congregatione generali, eligi in Hegumenos, Oeconomos, Procuratores, & Consultores, & ad alias similes Dignitates promoveri, declaramus: hac tamen salva conditione, ut nunquam in Abbatem generalem, aut Abbatem Provinciam, sive Monasterii, qui Sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit Hegumenus, intelligat sibi primum post Sacerdotes locum convenire extra Congregationes; in Congregationibus vero post Hegumenos Sacerdotes, & ante omnes alios, etiam Sacerdotes.

Laici ad omnes dignitates præterquam Abbatibus eligibiles.

6. Caveant Monachi Laici, nequid sibi capiant, aut aliis dent, commodent, mittant, aut quidquam hujusmodi faciant absque expressa licentia Abbatis, aut ejus, qui operi præest.

7. Librum nullum retinere aut legere iis licet, sine Abbatis licentia, cujus prudentiæ erit, eos illis legendos assignare, qui magis ad spirituale ipsorum profectum expedire videbuntur.

C A P. VII.

De Ordine domestico, & de Honestate extra Monasterium servanda.

1. In unoquoque Monasterio distributio horarum in tabella describatur, & in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horæ Chori, id est Vesperarum, Completorii, Nocturni, Matutini cum Tertia, & Sexta, atque Nona: Item horæ Liturgiarum privatarum & solemnium: Item horæ prandii & cœnæ: Denique hora operis manuum sive ministeriorum, aut studii, & hora, qua Fratres cubitum eunt, usque ad signum, quo excitantur.

De horarum distributione.

2. Ab Abbate constituatur Monachus, sive Vicarius, sive alius quicumque, cujus officium erit, tempore, orationi & reliquis exercitiis assignato, observare, num omnes iis vacent: Item observare omnia, quæ ad honestatem & decentiam externam pertinent, Ecclesiam & Monasterium in locis publicis perlustrando; & si quid inconveniens deprehenderit, ad Abbatem referat.

Vicarii munia.

3. Ad mensam habeatur lectio; Silentium autem nunquam ab Abbate dispensetur. Si quem vero extraneum Ecclesiasticum aut Sæcularem contigerit ad Monasterium divertere, ipse Abbas solus, vel adhibito aliquo alio Monacho, pro illius Viri dignitate poterit simul cum illo cibum sumere: idque, si fieri poterit, extra Refectorium: alioquin vel ante vel postquam Monachi in Refectorio cibum sumpserint.

In Refectorio semper servandum Silentium.

4. Cum

4. Cum Monachus de Monasterio exire non debeat nisi socio adhibito, quem sibi Abbas assignaverit, advertat Abbas, ut sic socios accommodet, ne sociis graves sint aut molesti, neque nimis familiares aut suspecti.

5. Nisi necessitas coegerit, (quæ tamen ab Abbate erit cognoscenda & probanda) Monachi ad ministeria, sive ad studium intra Monasterium additi, de Monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, & cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis; idque ita ab Abbate per turnum distribuatur, ut & disciplina Regularis in Monasterio nihil detrimenti capiat, & omnibus per hebdomadam Monachis facultas exeundi e Monasterio æqualiter detur. Diebus autem Dominicis, & Festis majoribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius Divinis Officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a Divinis Officiis vacuum est.

6. E Monasterio egressi, honestatem & modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora, & Ecclesias minus frequentes adeant; personas, vias, ædes, officinas suspectas aut infames devitent: cum secularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta Monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a Monastica disciplina relaxentur: multoque magis a feminarum colloquio abstineant, neque eas invitant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate aut cum spe magni profectus spiritualis, & consulto expresse Abbate.

7. Non permittat Abbas, ut Monachi manscula offerant Magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocumque modo ambiant: præsertim si deprehenderit eos hac via ad ecclesiasticam Dignitatem vel in Religione gradum prorepere. Si quem vero hujus ambitus reum invenerit, graviter puniat, & ad Abbatem Generalem deferat. Idem de Abbate dicendum, si præter consuetas & necessarias Magnatum visitationes, munerumque oblationes, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse Magnatum amicitias plus æquo captare deprehensus fuerit.

CAP. VIII.

De Fundatione Monasteriorum, & receptione Hospitum, deque vitanda Monachorum vagatione.

1. Nullum Monasterium, nisi accedente consensu & benedictione Episcopi, & Reverendissimi Domini Patriarchæ, & de licentia Abbatis Generalis, atque Hegumenorum, nobis a Fundatoribus aut Patronis oblatum accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero Abbas sive propria, sive Congregationis etiam Monachorum auctoritate id fecerit, pœnæ gravioris culpæ subiaceat in Religione, si licentia tantum Abbatis Generalis & Hegumenorum defuerit; & puniatur etiam ab Episcopo, & a Reverendissimo Domino Patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit: omnesque Monachi, Abbati consentientes, eidem pœnæ subjaceant; & actus Monastici ibidem facti, ut Novitiorum admisso, ac professio, irriti & inanes declarantur.

2. Illud vero solum Monasterium fundare vel accipere, ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, & sufficiens Monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus Monasterio legatis, vel ex terrâ fundo, de quo ex labore manuum vivere possint.

3. Omne Monasterium, quod Monachi nostræ Congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem fit clausum, ut mulieribus cujuscumque dignitatis aut ordinis nulla ratione pateat.

4. Extra ipsius Monasterii Clausuram, vel in loco intra Monasterium ad id destinato, Hospitium erigatur, in quo Hospites ad nos divertentes accipi possint: Et mulieres quidem in loco valde remoto ac prorsus separato a viris & a Monasterio. Neque Abbas, neque Congregatio Monachorum potest alicui, vel Ecclesiastico vel Sæculari Cellam in ipso Monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in Hospitio locus omnino defuerit, aut personæ accipiendæ minime convenierit, ut cum Episcopus aut Reverendissimus Dominus Patriarcha ad nos divertit.

5. Nulli Abbati aut Oeconomo licebit, Monasterium ære alieno gravare absque inevitabili necessitate; nec vendere aut commutare vel quovis modo alienare possessiones, fundos aut annuos census, Monasterio donatos aut acquisitos, sub pœna depositionis ab officio, & inhabilitationis tam Abbatis, quam Oeconomi, & Monachorum, si assensum ad hoc præbuerint, nisi obtenta prius facultate ab iis, ad quos spectat, & consensu Abbatis Generalis.

6. Pecuniæ exactæ de redditibus Monasterii, aut a Benefactoribus Monasterio donatæ, non retineantur in manu cujusquam, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit penes Abbatem, altera penes Oeconomum. Item Instrumenta fundorum Monasterii, vel rerum donatarum, aut Testamentorum clausulæ, aut alia quæcumque documenta, ad res temporales Monasterii spectantia, in publica forma redacta, in Arca vel in Archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra.

7. Quæcumque Monacho Professo donantur, sive ex hæreditate proveniunt, tam mobilia, quam immobilia, omnia Monasterio statim & sine dilatione applicentur; usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia Abbatis: ita tamen, ut ex eo usu paupertas religiosa non lædatur, neque murmuratio aut æmulatio in cæteris Fratribus oriatur.

8. Inventarium bonorum tam mobilium quam immobilium in omnibus Monasteriis, fideliter & accurate descriptum, in Archivio conservetur, & unum illius exemplar ad Abbatem Generalem mittatur. Item habeatur Inventarium onerum sive obligationum erga Fundatores & Benefactores tam vivos quam defunctos, quibus Abbas satisfieri diligenter curet.

9. Monasteria nostra ita sint invicem conjuncta, ut Monachi possint, Abbatis Generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, & ubicumque is voluerit, ad tempus vel perpetuo collocari. Ejus tamen prudentiæ erit, ut non temere Monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis Monachorum & Monasteriorum, & consultis prius, si fieri poterit, aut expedire judicaverit, Abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum Monachorum ac Monasteriorum certiores facere. Bona vero mobilia aut immobilia unius Monasterii ad alterum nequaquam transferantur; maxime si a fundatoribus ea fuerint certo loco assignata; Sed quæ Monachorum labore, vel ex hæreditate Consanguineorum, aut donatione Amicorum, cuiquam eorum facta, ad Monasterii redditus accesserint, iis poterit Abbas Generalis necessitatibus Monasteriorum indigentium prudenter subvenire: sic tamen, ut Abbas occasionem inde non arripiant Monasteria sua negligenter administrandi.

10. Si Abbas experimento compererit, quemquam suorum Monachorum vel cæli inclementiam ferre non posse, vel alia quæcumque de causa Communitati expedire, ut inde discedat, & ad aliud Monasterium proficiatur; de consilio Congregationis Monachorum Abbatem Generalem admoneat, qui illum pro sua prudentia ad aliud Monasterium migrare jubebit. Si vero in longinqua regione fuerint, ita ut Abbas

Generalis

De Hospitiis & Hospitiis.

De ære alieno non accipiendi, Monaster. reb. non alienandis &c.

De redditibus, fundorum Instrument. &c.

Res Monachis quolibet modo provenientes Monasterio applicantur.

De translatione Monachorum.

Contra ambientes.

Monasteria non recipienda sine expresso Episcopi, & Patriarchæ consensu.

Introitus in Monasteria mulieribus interdicendus.

Generalis consuli tempore opportuno requirerit, tunc Abbas de consensu Congregationis Monachorum mittere poterit Monachum cum literis ad Abbatem Generalem, qui illum in quodcumque voluerit Monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit Monachus, omnia, quæ ad iter necessaria erunt, magna charitatis significatione subministrantur ab eo Monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum & utilitatem alterius Monasterii mittitur, illius sumptibus & expensis mittetur. Caveant tamen frequentes Monachorum translationes, ne Monasteriis oneri sint, nec illas sine necessitate fieri permittant.

Nullus in Monasteria recipiendus nisi scriptam Abbatis licentiam profertur.

11. Quemadmodum nulli Monachorum licet decedere de Monasterio, in quo per Abbatem Generalem collocatus est; ita nulli Abbatum fas erit, advenientem Monachum recipere, nisi licentia proprii Abbatis, aut Abbatis Generalis in scriptis obtenta; alioquin, tam qui recipit, quam qui recipitur, penam Monachorum vagorum subeant arbitrio Abbatis Generalis. Si quis vero Monachus a proprio Abbate, vel a Fratribus ejus Monasterii, in quo versatur, se injuriam aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque Abbatem Generalem adire; non idcirco ei licebit, inconsulto eodem Abbate Generali, aut saltem Abbate & Congregatione Monachorum sui Monasterii annuente, e Monasterio proficisci; sed debet ad ipsum Abbatem Generalem scribere, & licentiam ab illo primum obtinere: aliàs ab eodem Abbate Generali tamquam vagus puniatur.

De non vando extra propriam Provinciam.

12. Nullus, etiam si Abbas fuerit, possit ire extra suam Provinciam quocumque titulo vel prætextu, neque ad parentes, consanguineos, vel affines: neque ullam peregrinationem, etiam sacram, suscipere, absque speciali Abbatis Generalis: neque ex uno Monasterio ad aliud se transferre, etiam pro rebus proprii Monasterii, absque consensu Congregationis Monachorum; nisi Monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud, & redire ad proprium Monasterium valeat. Si quis Abbas huic Constitutioni contraverit, ab Abbate Generali puniatur. Cæteri vero Monachi non Abbates, qui sine licentia Abbatum suorum de uno Monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in Monasterio includantur arbitrio Abbatis, qui jejunium insuper illis ad tempus præscribat.

De non quaestuando.

13. Nulli tam Monachorum quam Abbatum licebit ostium, aut per Pagos, sive per Ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens fuerit aliquid petendum ab aliqua persona, id fiat religiose & modeste per Monachos ab Abbate designatos. Si vero per Pagos vel Civitates propter gravem Monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat, nisi ex licentia ab Episcopo, & Reverendissimo Domino Patriarca in scriptis habenda.

C A P. IX.

De subjectione erga Prælatos.

1. Cum noster Ordo in medio Nationum hæreticarum & infidelium versetur, atque ab universalis Ecclesiæ Capite, marium terrarumque spatiis disjunctus sit, diligentissime curent Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Monasteriorum atque Provinciarum, eorumque Vicarii, ne aut ex locorum distantia, aut proximarum gentium consuetudine charitas atque devotio Monachorum erga Sanctam Petri Apostolorum Principis Cathedram & Romanos Pontifices, quoquo modo refrigescat; quin sedulo satagent, ut omnes Monachi intelligant, obedientiam & obsequium erga Sedem Apostolicam

Romanam esse velut nostræ Religionis fundamentum & characterem, quo a cæteris Orientis nationibus Syri Maronitæ se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc Majorum nostrorum depositum custodire summo opere nitantur & omni ope contendunt, ut tum verbo, tum opere tales se esse palam & publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui, & beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquam immemores sunt. Et quoniam Divino mandato jubemur, proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum Patrum, ac præsertim Monachorum S. Maronis, qui pro Catholica Religione strenue decertarunt, vestigiis inhaerendo, occasiones captare ad Orthodoxæ Fidei propagationem, & ad profectum Nationum ab Ecclesia Catholica disidentium, inter quas versantur; neve earumdem desperent aut negligent conversionem, sed cum omni charitate & patientia, Divino adjutorio freti, procurare illam opportune importune, arguendo, increpando, obsecrando nitantur.

Patriarche Antiocheno.

2. Honorent quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam, & Reverendissimum Dominum Patriarcham, toti Nationi, Ordinique nostro ab eadem Romana Ecclesia præpositum; cui, tamquam Patri, peculiari affectu & devotione addicti sint, ejusque Decretis & Constitutionibus omnibus, quæ Fidei Catholicæ, aut Romanis Pontificibus non adverfantur, pareant & obtemperent. Nomen quoque ejus post Romanum Pontificem tam in Sacra Liturgia quam in divinis Officiis de more commemorent. In rebus dubiis & gravibus, quæ Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam Congregatio Generalis fiat, ejus benedictio ab Abbate Generali petatur; postquam facta est, electi Abbas Generalis & Hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi. Si opera nostra in rebus ecclesiasticis aut temporalibus, ad Sedem Patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso aut reliquis Prælatibus dissidium habeat; neque in rebus, ad ejus, sive Prælatorum auctoritatem pertinentibus, se immisceant, sed meminerint, se illius & Prælatorum, in quorum Diecepsibus versantur, obsequiosissimos filios esse. Si quis huic Regulæ quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur.

Et Episcopo loci.

3. Post Reverendissimum Dominum Patriarcham Episcopo loci debitum honorem & obsequium deferant, ejus quoque nomen in sacris Diptychis recitentur. Sacramenta exteris non administrent, neque conciones ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut ullum Ministerium sacrum publicum obeant ad populum, sine expressa ejus licentia.

4. Episcopos, Chorepiscopos, Archipresbyteros, & Parochos, omnesque tam Reverendissimi Domini Patriarchæ, quam Episcopi Ordinarii ecclesiasticos Ministros, quo par est, honore prosequantur. In eorum Officiis sese ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum sæcularibus, vel erga sæculares exercent, nisi jussu Episcopi, & beneplacito Parochorum, curam animarum perpetuam Monachi ne gerant, neque etiam ad tempus in Civitatibus sine licentia Reverendissimi Domini Patriarchæ & Episcopi Ordinarii: in pagis vero, ac præsertim in locis Monasterio contiguis, possunt, si Episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam vel defectum Parochorum, Sacramenta necessaria administrando, concionando, & catecheses faciendo.

5. Quomodo autem Monachi cum Principibus & Potestatibus sæculi se gerere debeant monet Apostolus, inquit: *Omnis anima potestati-*

bus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam, nec tantum bonis & modestis, sed etiam disculis. Reddere autem jubemur omnibus debita: cui tributum, tributum: cui vesticigal, vesticigal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem. Si quis igitur Principum secularium contigerit ad nostra Monasteria divertere, maxime si fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen Magnatum nequaquam se ingerent: nemo enim militans Deo, implicat se negotiis secularibus: neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera aut patrocinio adversus ecclesiastica Potestates utantur. Si quid vero cum illis circa bona temporalia Monasteriorum agendum aut transigendum erit, id ab Abbate, aut Oeconomo sic fiat, ut religiosae humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut Monasteriorum fundi possessioneque a tributis & vesticigalibus immunes sint.

C A P. X.

De iis, quae observari debent in exigenda ab Abbatibus, & reddenda a Monachis ratione conscientia.

1. Cum hujus Regulæ finis sit spirituale auxilium Monachorum, Abbas summopere caveat, ne vitio suo eadem Fratribus gravis & intoleranda fiat, atque ab ejus observatione paulatim avertantur cum magno suarum animarum, atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu, se patrem exhibeat, adeo ut Monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere ahescat.

De secreto
servando in
rebus con-
scientiam ref-
picientibus.

2. Non est cogendus Monachus, ut conscientiam suam Abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est, aut confiteri debet apud Sacerdotem. Omnia autem, quae Abbati in hac materia revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quae quis de se ipso, suisque defectibus, aut tentationibus Abbati aperit; quae enim de aliis Monachis denunciat, ea sub secreto non cadunt, nisi quoad personam denunciantis.

3. Hoc secretum Abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero hujus secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur Abbati Generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc Abbas vel Praefectus rerum spiritualium satagat, ut Fratres intelligant poenas impositas fractioni praedicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, & ad usum hujus praxis promptiores reddantur.

4. In domesticis exhortationibus ab Abbate incalceetur tam sanctus & laudabilis mos, a sanctis Patribus nostris inductus, & Alumnis suis maxime commendatus. Item ejus necessitas & utilitas non solum ad privatum, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur.

De aperienda
Abbatibus
conscientia.

5. Unusquisque igitur magna cum humilitate sub sigillo secreti naturalis, aut quacumque ratione ei placuerit, totam animam suam Abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos praesertim quibus magis gravatur. Quos vero in Fratribus suis deprehenderit defectus, eidem Abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit.

6. Capita autem, quibus conscientiae propriae ratio reddenda erit, haec fere sunt, ex quibus cum ea retulerit, quae ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab Abbate, ut se ipsum interrogando juvet ac suppleat. Si quid esse judicet, quod ad majorem ipsius Monachi profectum opportunum esse videatur.

Primo, An vivat contentus juxta suam vo-

cationem: & quomodo se habeat circa vota substantialia Religionis.

Secundo, An sentiat aliquas animi perturbationes, tentationes molestas, & de facilitate seu difficultate & modo eis resistendi: & ad quos affectus vel peccata sit magis propensus & incitatus; Et quomodo observet, quae ex Constitutionibus & Regulis tum communibus, tum officii sui ad ipsum pertinent.

Tertio, Quomodo rebus spiritualibus sit affectus: quarum virtutum studio praecipue intentus: quantum temporis orationi tributa, & tum vocali an potius mentali praeretur: Num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, desolationem & vagationem mentis patiat: De fructu, quem ex sacra Communionem, Confessione, & aliis exercitiis spiritualibus percipiat: De mortificationibus, poenitentis, & aliis, quae faciunt ad spiritus profectum; & in specie de praeparatione ad injurias, & alia molesta aequo animo ferenda.

Quarto, De Fratribus, & quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino: & an alicui sit plus familiaris quam aliis: An aversionem animi sentiat ab aliquo, & an offensus sit in aliquo a quopiam: & quomodo sit affectus erga omnes.

Quinto, Num post ultimam rationem conscientiae, quam reddidit, majorem aut minorem fructum fecerit.

7. Quod Monachus cum Abbate, idem praestare debet Abbas cum aliquo ex Monachis circa rationem conscientiae propriae reddendam.

C A P. XI.

De Renovatione Votorum.

1. Ut firmius Monastica disciplina retineatur, Monachi nostri in die Festo Sancti Patris Antonii die 17. mensis Januarii vota solemnia quolibet anno renovent, hoc modo:

Quotannis
renovanda
vota.

2. In Congregatione Monachorum una hebdomada ante festum Sancti Patris nostri Antonii Abbas moneat omnes Religiosos de futura votorum renovatione, ut unusquisque se praeparat ad Confessionem sacramentalem in pervigilio Festi, vel ipso die faciendam: ubi Communionem Fratrum ac Liturgia absoluta, congregentur omnes in locum a secularibus separatam, in quo Abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis Litanis Beatæ Virginis Mariæ, & recitatis secreto Oratione Dominica, & Salutatione Angelica, ipse Abbas flexis genibus coram Altari legat clara voce sequentem formulam;

Ego NN. renovo meam professionem Monasticam, & promitto Deo omnipotenti, Beatissimæ Virgini Mariæ, Sancto Patri nostro Antonio, & Reverendissimo meo Abbati Generali N.N. ejusque successoribus, obedientiam, paupertatem, & castitatem usque ad mortem juxta Regulam & Constitutiones nostras. Item promitto, me nullam Dignitatem, sive in Ordine nostro Monastico sive extra, ambiturum, vel postulaturum per me ipsum aut per alios, seu acceptaturum, nisi jussu Superiorum.

Formulæ, ac
cæremoniæ
in votorum
renovatione.

Si sit Abbas Generalis, omittat ea verba, & Reverendissimo meo Abbati Generali, ejusque successoribus; & loco eorum dicat, & Reverendissimo Abbati Generali pro tempore existenti.

Tum surgens Abbas ad latus dexterum Altaris sedeat: Mox alii Monachi juxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis Votorum ex chartula, sive libro in manibus Abbatis existente, genuflexi ante ipsum Abbatem proferant. Quibus finitis, surgat Abbas & omnibus aliis genuflexis, faciat Absolutionem, dicens:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & condonet peccata vestra, & perducat vos ad vitam æternam.

Respondent. Amen.
Abbas: Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.
Respondent. Amen.

C A P. XII.

De Monachis infirmis & decedentibus.

Infirmi primo die confiteri debent.

Ac postea sua omnia Abbati revelare.

De infirmorum cura.

Pro Defunctis exequiis, & Orationes.

1. Cum Monachus graviter ægrotare cæperit, statim confiteatur Abbati, vel Confessario ab eodem deputato, & Sacra Communione reficiatur, servata ad hoc hora magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem confessio differri poterit, & si fieri potest, etiam Communione. Et statim presentibus duobus vel tribus Monachis debet infirmus Abbati vel Oeconomo revelare bona omnia, quorum usum habuit, nec in Inventario descripta sunt; alioquin, si monitus ab Abbate, omnia, quæ supra dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum mori contigerit, Ecclesiastica sepultura privetur, & suffragiis divinis. Si vero temporarium bonorum administrationem habuerit, postquam cæperit graviter ægrotare, & maxime si nulla sit spes salutis, Abbas cum duobus aut tribus testibus Monachis omnia illius repositoria visitet, & faciat debitum inventarium. Sique necessitas postulerit, ejus ministerium alteri tradat, donec infirmus convalescat vel moriatur. Idem de Abbate infirmo dicendum, si Abbas Monasterii sit, sive Hegumenus, sive etiam Abbas Generalis. Quæcumque autem in cella Monachi post ejus obitum reperta fuerint, Monasterio applicentur.
2. Diligens cura infirmorum habeatur, eisque secundum infirmitatis indigentiam, & secundum Medicorum consilium provideatur de omnibus necessariis. Et aliquis Religiosus, ac pius Monachus non aliunde occupatus, eis specialiter assignetur, qui sciat, possit & debeat ministrare. Cumque Horas canonicas gravati morbo per se ipsos recitare non possint, tunc, si suslinere possunt, dicantur coram eis ab aliquo.
3. In quolibet Monasterio, ubi commode fieri poterit, segregetur locus pro infirmis, etiam cum Oratorio, ubi singulis diebus Missa celebretur, si quis sit infirmus, qui eam audire possit.
4. Item in Ecclesia Monasterii decenter & honeste conservetur Sacrosancta Eucharistia pro Monachis & Familiaribus nostris, in casu necessitatis eis porrigenda.
5. Item Oleo benedicto infirmum ungat Abbas vel ejus Vicarius juxta Ritus Sacræ Lampadis siue Extremæ Unctionis. Et habeantur in quolibet Monasterio libri Rituales tam pro Eucharistia administratione, quam pro Extrema Unctione, & pro commendatione Animæ, & Exequiis.
6. Nullus Monachorum permittatur uti scientia Medicinæ tam pro Monachis, quam pro Sæcularibus, nisi in dicta scientia sit sufficienter instructus, & dispensationem a legitimis Superioribus habeat: idque sine periculo & scandalo, & sine mercede, sed ex sola charitate faciat.
7. Abbas Monasterii obitum cujusque Monachi in suo Monasterio decedentis sine dilatione Abbati Generali & Abbatibus cæterorum Monasteriorum denunciet per epistolam encyclicam, ut pro mortuo fiant suffragia: nempe in Monasterio, in quo Monachus obierit, fiant exequiis more solito, & Missa solemnibus, & unusquisque Sacerdos dicat tres Missas, & quilibet non Sa-

cerdos ter psalterium Orationum Dominicarum & Salutationum Angelicarum: item dicatur pro eo Missa solemnibus in die quadragesimo obitus & in Anniversario. In reliquis vero Monasteriis una Missa dicatur a quolibet Sacerdote, & unum psalterium Orationum Dominicarum & Salutationum Angelicarum a non Sacerdote. Pro Abbate vero Generali, & unoquoque ex quatuor Hegumenis, idem fiat in toto Ordine, quod fit in Monasterio, in quo Monachus moritur: idque intelligendum est de illis etiam, qui aliquando munere Abbatis Generalis, & Hegumenorum functi sunt, etiam si tales non fuerint, cum mortui sint. Hunc autem Missarum & orationum numerum, quem supra expressimus, augere vel diminuire poterit Congregatio Generalis pro majori vel minori Monachiorum numero.

8. Audita morte Summi Romani Pontificis, vel Reverendissimi Domini Patriarchæ nostri, fiant exequiæ solennes in singulis Monasteriis, & unusquisque Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos centum quinquaginta Pater Noster & Ave Maria, quod est integrum Psalterium precum. Idem fiat pro Episcopo in Monasteriis, quæ in ejus Diocesi sunt, & pro Benefactoribus insignibus in Monasterio, cui benefecerunt.

9. In omnibus Cæmeteriis nostris Monachi a sæcularibus semoti sepeliantur in habitu, quem gessere, sive Professorum vel Novitiorum.

10. Bis in anno fiat commemoratio pro omnibus Monachis defunctis nostri Ordinis: Bis quoque pro parentibus, affinibus, & amicis Monachorum, & pro omnibus, qui in Cæmeteriis nostri Ordinis sepulti sunt: Et bis pro Benefactoribus, & pro illis, qui literas Fraternalitatis Ordinis nostri habuerunt; Semel scilicet mense Novembri, & semel ante initium jejunii Quadragesimalis. In utraque commemoratione dicatur in unoquoque Monasterio Missa solemnibus, & quilibet Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos Psalterium precum.

C A P. XIII.

De Eremitis & Inclusis.

1. Quoniam Patres nostri non modo Cœnobiticam vitam, sed etiam Eremiticam coluere, nobisque tradiderunt; ideo velligis eorum inhærentes, decernimus, fas esse unicuique Monacho professio, post exactum tamen a Professione monastica quinquennium, & petita prius, obtentaque ab Abbate licentia, in Cellam a communi aliorum Monachorum consortio semotam, Claustro tamen munitam, secedere ad tempus vel in perpetuum, prout ipsi Abbati & Congregationi Monachorum visum fuerit; ubi orationi & spiritualibus exercitationibus vacet, & si firmo corpore fuerit, agellus ei colendus tradatur, vel illud manuum opus exercent, quod utile fuerit & conveniens. Probet autem Abbas spiritum Monachi, antequam illi dictam licentiam concedat, ne quid diabolice fraudis in hujusmodi secessu subrepat.
2. Minus quam duo non sint apud Monasterium Eremitæ, iique in duabus Cellis separatis: neque plus quam tres in totidem Cellis. Quod si Monasterium frequens sit, & voluerint plures quam tres Monachi vitam Eremiticam colere, tunc bini Eremitæ separatim ab aliis in sua quisque Cella manebunt; Et alter alteri Eremita ministrabit in rebus spiritualibus & temporalibus, eadem omnino ratione, quæ a Regula & Constitutionibus prescribitur Cœnobitis erga socios; Idque, si ambo vel unus eorum Sacerdos fuerit; Nam sacram Liturgiam & Sacramenta Confessionis & Communionis eodem modo

Exequiis pro Rom. Pontif. Patriarcha, & Episcopo.

Anniversaria.

Vitam eremiticam decere cuique Professo committitur.

in Oratorio privato frequentabunt, quo frequentantur a Monachis in Ecclesia Monasterii. Si vero ambo non Sacerdotes fuerint, id præstare debent in Ecclesia Monasterii, ad quam pro rebus spiritualibus convenient certis horis, certisque diebus, tum ad Cellas suas abibunt. In festo autem Paschatis Resurrectionis, & in Festo Nativitatis Domini, debent omnes Eremitæ tam Sacerdotes quam non Sacerdotes ad Ecclesiam Monasterii accedere, ibique divinum Officium cum Monachis celebrare, & Missam dicere vel audire: tum, si voluerint, poterunt in communi Refectorio cibum sumere; alioquin peractis divinis Officiis & salutato Abbate, in Cellas suas pergunt.

3. Curet Abbas Monasterii, quæ circa illos aguntur, perspecta habere; & invigilet, ne prætextu Eremiticæ vitæ otio se dent, aut aliud faciant, quam quod hujusmodi institutum postulat. Assignet præterea unum ex Monasterio, qui temporibus suis victum, potum, vestitum, & omnia necessaria inclusis, sive Eremitis subministrat.

4. Semel in anno per decem aut octo dies tenentur Monachi omnes in Cellas suas a communi aliorum consortio secedere, & spiritualibus exercitationibus vacare: Idque sive ante Nativitatem Domini sive ante Dominicam Palmarum. Provideat autem Abbas, ut secessus hujusmodi inter Monachos sic distribuatur, ut nullum vitæ communi aut necessariis Monasterii ministeriis detrimentum inferatur.

CAP. XIV.

De Monialibus.

Monialium
cura penes
Abbatem
Generalem.

1. Monialium curam Ordo noster non suscipiat, nisi de consensu Reverendissimi Domini Patriarchæ & Episcopi Diocæsani in scriptis habendo; Eoque habito, regimen earum ad Abbatem Generalem immediate pertinebit, qui illarum post Reverendissimum Dominum Patriarcham & Episcopum Visitator Ordinarius erit, & Governator, & Director: & ad eum spectabit eis providere de Patribus Spiritualibus seu Confessariis tam Ordinariis quam Extraordinariis: & ipse etiam poterit earum confessiones per se ipsum audire, si voluerit, & Visitatorem aliquem ex Monachis nostræ Congregationis substituere, si impeditus fuerit.

2. Si plura fuerint Monialium Monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius Abbatissæ alteri præesse poterit, sed unumquodque a sua Abbatissâ administrabitur, & omnibus Abbatissis præerit Abbas Generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen Moniales ex uno Monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo adfit consensus duarum saltem partium Monialium, ad quas transfertur, & Episcopi illius loci.

3. Nulla Virgo, a parentibus aut aliis coacta vel seducta, recipiatur in Monasterio: nullaque Habitu Monialium induatur absque licentia Abbatis Generalis, & nisi ex consensu seu suffragiis plusquam medietatis Monialium. Habeat autem eas omnes respectivè conditiones, quæ in Novitiis Monachis juxta Constitutiones nostras requiruntur. Sitque sexdecim annos nata, cum Novitiatum incipit, neque annum ætatis quadragesimum quintum excedat. Profiteri autem non poterit ante completum biennium Novitiatum. Si qua vero Novitia in ætate legitima constituta probationis anno nondum expleto ob infirmitatem ab hoc sæculo migratura, pro consolatione animæ suæ ad Habitum Professarum admitti desideraverit, coram Abbatissâ & Monialibus ab Abbate Generali, vel ex ejus

commissione ab aliquo Sacerdote Monacho, admitti poterit ad probationem faciendam.

4. Non multiplicentur Novitiæ vel Moniales ultra numerum earum, quæ ex redditibus propriis Monasterii vel ex conductis elemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in Novitiatu vel Professione a Monasterio exigatur, excepto vestitu Novitiarum. Et quando vestiendæ erunt Habitu Novitiarum vel Habitu Professarum, id fiat in Ecclesia Monasterii coram Abbatissâ & Monialibus in manibus Abbatis Generalis, prævio consensu Episcopi, vel in manibus ipsius Episcopi, monito prius Abbate Generali.

5. Velum consecrationis nulli Monialium datur, nisi ab Episcopo, idque Virginibus quidem anno ætatis quadragesimo. Viduis vero anno sexagesimo; nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam Professionem. Sic autem velata reliquis non velatis, excepta Abbatissâ, præcedant, & veli forma distinguantur.

6. In electione Abbatissæ omniumque Officialium, Moniales Professæ, quæ duos integros post Professionem annos in Monasterio egerunt, suffragia ferant coram Abbate Generali, vel ejus Substituto, & coram eo, cui de jure competit. Et quoad ætatem eligendæ servetur dispositio juris Canonici: eaque debet esse, quæ annos saltem quinque post emissam Professionem in Monasterio laudabiliter vixerit. Reliquæ vero Officiales post exactam a Professione biennium omnium officiorum capaces sunt.

7. Nulla Abbatissâ vel Officialis ultra triennium in eadem dignitate vel officio manere potest aut confirmari, nisi a dignitate vel officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a Reverendissimo Domino Patriarcha coegerit: Nullaque Monialis succedere poterit in eodem officio alteri Sorori germanæ: neque in electionibus Officialium præter duas Sorores, tertia vel quarta suffragium habere potest.

8. Moniales omnes vitam communem servant, omni vitio proprietatis penitus ablato. Curet proinde Abbatissâ, ut omnibus de necessario victu, vestitu, cæterisque æqualiter & sine ulla distinctione provideatur.

9. Quoad orationem vocalem & mentalem, & Sacramenta Confessionis & Communionis, & quoad Missam audiendam, rationem reddendæ conscientiæ, silentium, lectionem ad mensam, & cæteras regulas sive Constitutiones, omnia observentur a Monialibus, quæ Monachis præscripta sunt: Debeant enim in Choro temporibus suis horas Canonicas cantare, Abbatissâ seu Vicaria præside: Orationi mentali per semihoram in die vacare: Peccata sua Sacerdoti designato semel quavis hebdomada confiteri: Eucharistiam diebus Dominicis & Festis suscipere: Missam quotidie audire: Feria sexta & quarta post vespertinum Officium in Cellam suam secedentes, manibus in Crucis figuram extensis, Psalmum *Miserere* quinquies recitare: Non tamen Abbatissæ, sed Sacerdoti Confessario rationem conscientiæ suæ reddere; idque satis erit, si semel in hebdomada fiat: Silentium in Ecclesia, in Mensa, & a Completorio ad Tertiam horam diei sequentis diligenter observare: In communi mensa lectionem libri spiritualis recitare: Omnes denique Regulas & Constitutiones observare, quæ earum sexui & statui non repugnant.

10. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum Monasterio & Sororibus utile sit: Officia autem pro Monialium viribus Abbatissâ & Sorores in electione Officialium sic distribuant, ut quæ nimium laboriosa sunt, ter vel quater in anno

De Abbatissæ electione.

Quodlibet Monialium officium triennium non excedat

Quoad spiritualia exercitia, ad eadem teneantur Moniales, ad quæ Monachi.

mutare possint & debeant ; alioquin Abbas Generalis , si quæ oriantur contentiones vel murmuraciones inter Sorores de gravaminibus officiorum , auctoritate sua providere poterit , omniaque officia præter Abbatissæ solius dignitatem mutare ; Abbatissam autem neque Sorores omnes , neque Abbas Generalis ante expletum triennium deponere poterit absque Episcopi aut Reverendissimi Domini Patriarchæ licentia .

D. Confessario.

11. Confessarius Monialium eligatur ab Abbate Generali , qui sit Sacerdos gravis , bonæ famæ , & provectæ ætatis ; nec audeat ingredi earum Monasterium , nisi urgente necessitate & ob gravem alicujus infirmitatem , & nunquam solus , sed cum socio , viro probò & maturæ ætatis , qui ab ejus latere non recedat , itaut semper alter ab altero videatur ; nec ingrediat , nisi cum stola super habitum Monasticum , nec aliquam Monialem vísitet aut alloquatur ; Sed ab Abbatissâ vel ejus Vicaria unâ cum duobus aliis Monialibus ducatur cum socio ad Cellam ejus , quæ peccata sua confiteri , vel Sacramenta Eucharistiæ & Extremæ Unctionis recipere debet . Reliqua Sacramenta a proprio Confessario recipiant in Ecclesia Monasterii ; curandumque , ut inducatur receptus mos , ubi nec dum inductus est , ut nimirum Moniales ex patente ad hunc dumtaxat finem fenestella communicent , quæ peractâ Communione claudenda erit , clavisque ab Abbatissâ custodienda . Consteantur autem per interpositas crates ; Horas vero Canonicas ex Choro decantent cratibus munito .

12. Curabit Abbas Generalis , ut quovis triennio Confessarius Ordinarius mutetur , & alter in ejus locum succedat . Quolibet autem anno ipsis Monialibus extraordinarius Confessarius quater exhibeatur , qui omnium confessiones audire possit .

13. Nisi in Monasterio sint , quæ alias Moniales legere , scribere & Horas canonicas cantare , docere possint ; ipse Confessarius , extra ostium Monasterii sedens , id præstare poterit , quatuor saltem Monialibus præsentibus .

Quibus de-
curtis , ut de
Monast. egre-
diantur per-
mittendum.

14. Et si curandum sit , ut Moniales extra septa Monasterii nunquam egrediantur , quia tamen id ubique commode obtineri non potest , curent saltem , ut ad possessiones Monasterio contiguas , ad quas pro necessitatibus Monasterii exire coguntur , nisi binæ , ternæ , aut quaternæ non procedant ; nec ullum virum quovis prætextu ibi versari , vagari , aut illinc transire permittant ; Idque Abbas Generalis , & Confessarius ab ipso deputatus , qui in loco a Monialibus prorsus separato , & aliquantulum remoto , domicilium cum socio habeat , apud Episcopum & Reverendissimum Dominum Patriarcham diligenter provideat . Si quid vero in dictis possessionibus , aut etiam intra Monasterium faciendum erit , quod operarum ministerium requirat , id præsentem Confessario cum socio , & semotis Monialibus , fiat . Ad visitandas autem vicinas Sæcularium vel Monachorum Ecclesias , vel quaslibet Ecclesiasticas aut sæculares Personas e Monasterio exire nullatenus permittantur , nisi parentes sint , vel affines usque ad tertium gradum , quos graviter decumbere contigerit ; ad illos enim , si in vicinia habitent , accedere poterunt , modo tamen sint ternæ vel quaternæ , nec ibi prandeant aut cenent aut pernoctent .

De Visitatio-
ne.

15. Semel in anno per se ipsum , vel per substitutum Sacerdotem Monachum , Abbas Generalis vísitet Monasterium Monialium , & inquirat de observantia Monastica , deque cæteris , quæ ad Moniales Monasteriumque spectant . Caveat tamen , quoad fieri poterit , ingressum Monasterii , idque nisi urgente causa non ficta ; si que fecerit , unum vel duos socios secum testes adhibeat .

16. Nullus ex Monachis , etiam si Hegumenus vel Abbas fuerit , præter eos , qui ab Abbate Generali ad regimen spirituale Monialium deputati sunt , poterit ad Monasterium earum accedere : vel Missam in earum Ecclesia audire aut celebrare : vel illas alloqui : aut ad eas scribere : sive literas & munera ab iis accipere , sub pœna gravis culpæ ; neque Moniales possunt ad quemquam Monachum , præter Abbatem Generalem & Confessarium actualem , literas scribere : aut ad colloquium admittere . Quæcumque in hoc deliquisse deprehensa fuerint , severe puniantur .

P A R S T E R T I A .

C A P . I .

De Communi Regula Abbatum & Superiorum .

1. Cum Abbatum , eorumque omnium , qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur , officium sit , commune totius Ordinis bonum procurare , nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere certum sit ; in primis Divinam opem ipsi implorare non desinant , idque potissimum faciant cum necessitas occurrerit . Deinde noverint , se ad laborem & sollicitudinem magis , quam ad honorem assumptos esse , meminerrintque se exemplo honorum operum debere Fratribus præire . Communes itaque regulas ipsi accurate servant , & particularia in cibo , indumentis , & aliarum rerum usu , quantum fieri potest , devitent .

2. Calleant rationes officii sui , & ex frequenti Constitutionum tam privatarum suarum , quam communium , aliorumque Officialium sibi subjectorum , lectione intelligant , non temere & pro suo arbitrio rem sibi agendam esse , sed ex præscripto Regulæ , Constitutionum , & receptarum consuetudinum regendum Ordinem fratresque gubernandos . Quare receptos mores , & a superioribus vel decessoribus suis approbatos , servant , ac servari faciunt ; nec mutare vel abrogare valeant , inconfulsa superiore potestate ; ipsi vero nullos , nisi Superiore approbante , introducant .

3. Caveant , ne familiaritate atque indulgentia cum quibusdam alios offendant , aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte præbeant ; Neque alienum ab aliquo animum ostendant , sed erga omnes æqualiter & sine personarum acceptatione se gerant .

4. Dent operam , ut omnibus Fratribus cum omni sollicitudine invigilent , eosdemque ab iis , quæ nocere possint , domi & foris defendant , tum præveniendò , tum etiam , si quid mali acciderit , remedium adhibendò , itaut in omnibus honori & famæ tum Fratrum singularum , tum Ordinis totius , consulatur .

5. Efficiant , ut secum , vel cum aliis a se deputatis , de propria conscientia statim temporibus Fratres tractatum habeant ; nec spiritualium collationum consuetudinem negligant , sed crebro & magna cum charitatis significatione alloquantur subditos , eorumque necessitatibus non corporis tantum , sed multo etiam magis animæ , paterno affectu prospiciant . Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari , ejus peculiarem curam non solum per se , sed etiam , si necesse fuerit , per alios , gerant ; caveantque , ne remedium differendo difficiliorem morbi curationem faciant .

6. Quamvis in virtute obedientiæ jubere possint , non nisi rarissime & ex gravi urgente causa id faciant .

7. In correctionibus & penitentis injungendis caveant iracundiæ aut alterius prævæ affectionis

speciem ;

speciem; sed personarum dispositionem considerent, ædificationis universalis & particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia, rebus particularibus adhibenda, aliud distaverit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut qui peccant: Primò in charitate & dulcedine admonentur: Secundò in charitate quidem, sed eo tamen modo, ut eis confusio & robur injiciatur: Tertiò amori ea, quæ timorem incutiant, si opus erit, adjiciantur. De publicis vero defectibus publica debet esse penitentia.

8. Sic regimini aliorum tum spirituali tum etiam temporali incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus, propriæque salutis cura, remittant. Omnia igitur, quæ ad religiosam perfectionem spectant, Monachisque erga Abbates & Superiores exercenda præcipiuntur, ut puta reddendæ conscientie ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies spiritualium meditationum causa, & cætera hujusmodi; ea ab ipsis Abbatibus & Superioribus faciendi intelliguntur.

C A P. II.

De Regimine, & de Ordine atque Præminetia Abbatum.

1. Cum dudum, Dei favente gratia, ex plurium Monasteriorum Ordinis Sancti P. N. Antonii unione Congregatio nostra in Domino coalescit, cumque in omni bene constituto hominum Cætu, necesse sit, esse aliquem vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant; præter eos, qui certis Provinciis & particularibus Monasteriis præsunt, eligendus est Abbas Generalis, qui hunc sibi finem constituat, ut universa Congregatio Monachorum bene gubernetur, conservetur, & augeatur.

2. Quare potestas Abbatis Generalis summa erit, & ad omnes & per omnia pro sacrorum Canonum dispositione, nostrarumque Constitutionum præscripto, extendatur.

3. Is porro ad triennium instituendus est, quo expleto, nisi a Congregatione Generali ad alterum triennium confirmetur, officium continuo dimittat.

4. In subsidium vero regiminis, Generali Abbati in eam, quam diximus, amplitudinem commisit, eligendi erunt in Congregatione Generali quatuor Hegumeni, quorum officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem Congregatione Generali ad alterum triennium confirmentur.

5. Singulis autem Provinciis, & Monasteriis, Abbates præficiantur, quorum potestas etiam expleto, ut supra, triennio cessabit.

6. Quamobrem quolibet triennio Congregatio Generalis cogenda est, ad quam vocandi ab Abbate Generali erunt, præter quatuor Hegumenos supramemoratos, omnium Provinciarum, & Monasteriorum Abbates, atque Officiales majores, & quotquot officio Generalis, Hegumeni, & Abbatis defuncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi.

7. Hujus Generalis Congregationis potestas in Ordine nostro suprema est, Generalemque Abbatem & Hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest.

8. Congregatio Hegumenorum singulis saltem semestribus ab Abbate Generali & quatuor Hegumenis habeatur, ejusque potestas omnes & omnia contineat, salvis tamen Generalis Congregationis Decretis.

9. Quolibet anno Congregatio Provinciæ ab Abbate ejusdem Provinciæ, & reliquis Abbatibus Monasteriorum subiectorum, ejusque potestas in Provincia summa est, salvis Decretis Ab-

batis Generalis, & Congregationum supramemoratarum.

10. Quolibet saltem mense Congregatio Monachorum ab Abbate Monasterii, & Sacerdotibus professis, quos Abbas Generalis ei Consultores assignaverit, fiat, ejusque potestas in Monasterio summa est, salvis Decretis Congregationum antedictarum, iisque omnibus, quæ Abbas Generalis, vel Abbas Provinciæ ordinaverint.

11. Præminetia Abbatis Generalis excedit omnes aliorum Officialium gradus, itaut cæteris omnibus & loco & ordine præcedat. Post hunc quatuor Hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si Presbyteri omnes sint; vel dignitate, si quis eorum Presbyter, & alius non Presbyter sit, primum in confessibus; & suffragiis ferendis locum tenent: Secundum Hegumenos vero Abbates Provinciarum, deinde Abbates Monasteriorum juxta uniuscujusque Monasterii dignitatem: Tum ii, qui officio Abbatum vel Hegumenorum defuncti sunt, eodem ordine, ut supra: Demum Monachi professi, servata inter eos Sacerdotii dignitate, & Professionis prioritate.

12. Si quando autem contigerit, ut eligatur Vicarius Abbatum, aut Hegumenorum, is locum illius tenebit, cujus vicariam potestatem gerit, ut puta Vicarius Abbatis Generalis primum locum ante omnes Hegumenos; & sic de Vicario Hegumenorum, & Abbatum Provinciarum, atque Monasteriorum. Reliquorum vero officiorum, ut Secretarii Congregationum antedictarum, Socii Abbatum, vel Hegumenorum, Procuratoris Generalis, aut Provinciæ, sive Monasterii & reliquorum, non alia ratio habebitur, quam prioritatis Sacerdotii & Professionis.

C A P. III.

De Abbate Generali.

1. Abbas Generalis cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in Congregatione Generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine, & laudabiliter vixisse perspecti sunt; cui proinde nec desit eximia probitas, nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec ad sustinendum tantum onus animi corporisque firmitas: qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quæ infra Cap. de electionibus recensentur.

2. Cum vero canonicè electus, & fuerit in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habet in Ordine nostro ad normam Regulæ & Constitutionum. Ad ejus itaque auctoritatem pertinet: Primò, Præesse toti Ordini, Hegumenis, Abbatibus, & Monachis omnibus, nisi quando in eadem Congregatione Generali de ipsius causa pertractandum sit, ut infra de depositionibus Abbatum dicitur.

Secundò, in omni Congregatione, etiam Generali, suffragium Abbatis Generalis habet prærogativam prælationis & præcedentiæ, ubi suffragia fuerint paria.

Tertiò, Per se, vel per alium, potest præsidere omnibus Congregationibus: visitare omnia Monasteria: & quemlibet Monachum de Provincia ad Provinciam, vel de Monasterio ad Monasterium transferre, exceptis Hegumenis & Abbatibus, omnibusque Officialibus, qui in Congregatione Generali, aut Hegumenorum, instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit, inconsulta Congregatione Hegumenorum.

Quartò, Per se, vel per Abbates Provinciarum, aut Monasteriorum, ad Habitum recipere potest, qui ad institutum idonei videbuntur: potest etiam eosdem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint.

Quintò, Ab omnibus Abbatibus sive Provinciarum sive Monasteriorum, eorumque Vicariis

Abbas Gen. a toto Ordine eligendus.

Quæ sit ejus Auctoritas.

Abbas Gen. ad triennium instituendus.

Eligendi quatuor Hegumeni.

Abbatibus Monasteriorum.

Quolibet triennio Generalis cogenda Congregatio.

aut Procuratoribus, cæterisque Officialibus potest rationes exigere, sibi, vel aliis reddendas, de commisso illis officio, aut regimine tum spiritali tum temporalis.

Sextò, Audire potest, ac decidere causas omnium Abbatum aut Monachorum, ad se appellantium a gravamine Superiorum vel æqualium vel inferiorum.

Septimò, Consulta Congregatione Hegumenorum, recipere potest ad Ordinem omnes Monachos fugitivos sive apostatas, & tam cum illis quam cum aliis Monachis, qui contra Regulam sive Constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super penitentia, sive partem penitentia sive totam etiam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino judicaverit; Potest etiam penitentias, quæ ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, injungere, habita ratione personarum & aliarum circumstantiarum, quarum consideratio ejus charitati, cum prudentia conjuncta, committitur, ita ut rectitudinem & severitatem cum benignitate & consuetudine misceat, eo modo se gerendo, ut etiam qui corripiantur, hoc ipsum agnoscere faterique compellantur.

Octavò, Potest locum & vocem his, qui amiserunt, restituere; & inhabiles habitare ad officia & gradus, nisi commiserint tales culpas, aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per Constitutiones Congregationi Generali & Hegumenorum, aut per sacros Canones Episcopo vel Reverendissimo Domino Patriarchæ, reservetur.

Nonò, Potest Congregationem Generalem, etiam ante præscriptum tempus, convocare ex causa rationabili; vel post exactum terminum differre in aliud tempus usque ad biennium vel triennium, consultis tamen Hegumenis, & habita facultate a Reverendissimo Domino Patriarcha. Idem dicendum de Congregatione Hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est, illius auctoritatem exigentibus.

Decimò, potest constituere & destituere, quando videbitur sibi expedire, Procuratorem apud Sedem Apostolicam Romanam, & alterum apud Sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius Abbatis Generalis pertractet.

Undecimò, potest etiam & debet Vicarium suum Generalem nominare & eligere, qui ipsius e vivis erepti vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in Congregatione Hegumenorum, aut etiam Generali, usque ad novi Abbatis electionem: Is autem Vicarius semper debet esse primus ex quatuor Hegumenis; Cumque contigerit, Abbatem Generalem, ut supra, e vivis decedere aut legitime impediti, tunc Hegumenis ipsis fas esto, quintum Hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam Abbatis Generalis Vicarius habendus sit.

Duodecimò, penes Abbatem Generalem est omnis facultas agendi quovis contractus emptiois aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium tam mobilium quam immobilium omnium Monasteriorum in eorundem utilitatem & bonum. Item, nova si offerantur Monasteria, acceptare ex consilio Hegumenorum & consensu Episcopi, ac Reverendissimi Domini Patriarchæ. Alienare autem, aut omnino dissolvere Monasteria non poterit, sed tantum ad tempus suspendere, constituto prius Oeconomo, idque de consensu Congregationis Hegumenorum. De iis vero, quæ Ordini nostro relinquuntur, si Dominus certum Monasterium aut determinatum pium opus non designaverit, poterit

Abbas Generalis disponere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem judicaverit.

Decimotertiò, sicut ad Abbatem Generalem pertinet, ut Ordinis Constitutiones ubique servandas curet, ita ad eundem spectat, non modo easdem Constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit, sed etiam, ubi opus est, in iis, quæ accidunt, ex justa & legitima causa cum aliquibus dispensare, Regulæ finem intendo, qui alius non est quam majus Dei obsequium, & illorum, qui hoc Institutum susceperunt, utilitas & profectus. Non est autem censendum cum dispensare, nisi expressam Constitutionum mentionem faciat, in quibus dispensat. Non potest tamen Constitutiones in Congregatione Generali jam approbatas omnino abrogare aut irritare.

Decimoquartò, sicut potest Abbas Generalis nostri Ordinis Monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolvendi ab omnibus censuris, contractis post ingressum Religionis, dummodo casus non sint reservati Episcopo aut Reverendissimo Domino Patriarchæ, quorum notam apud se descriptam habebit, ut sciat limites suæ potestatis tam quoad absolutionem a censuris, quam quoad dispensationem in Irregularitate.

Decimoquintò, potest casus aliquos in toto Ordine sibi, & Abbatibus Provinciarum aut Monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas Monachorum confessiones, nisi habita ab ipso aut Abbatibus licentia, absolvere nequeant. Illos tamen debet, in nota expressos, & in Congregatione Hegumenorum approbatos, Monachis significare.

Decimosexto, cum Abbas Generalis talenta hominibus nostri Ordinis donata cognoscere debeat, officia Magistrorum, Prædicatorum, Confessariorum, & alia hujusmodi per se distribuere potest, aut Abbatibus Provinciarum sive Monasteriorum distribuenda committere. Ad hunc autem finem curet, per Abbatem Provinciarum & Monasteriorum certior reddi de statu omnium Monachorum bis saltem in anno: item de numero & qualitatibus Monachorum. Et si vero aliis inferioribus Abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare vel rescindere, quod illi fecerint; Et in omnibus, quod videbitur constituere, & semper ei obedientiam ac reverentiam ab omnibus præstari oportebit.

Denique potest Abbas Generalis omnia & singula in toto Ordine facere, quæ Abbates Provinciarum & Monasteriorum in suis Provinciis & Monasteriis: Et insuper omnia illa, quæ ei per Constitutiones reservantur.

3. Ut officio suo Abbas Generalis rite fungatur, debet: Primò, statim atque electus sit, literas ad omnia Monasteria mittere, quibus Monachos ad Regulæ Constitutionumque observationem sedulo cohortetur.

Secundò, semel quolibet anno Monasteria omnia, saltem viciniora per se ipsum, remotiora vero per se vel per Vicarium visitet, adjuncto ei uno ex Monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis juramento de servanda justitia & secreto Visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam, sigilloque munitam, ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant.

Tertiò, habeat apud se omnia documenta, quæ ad Ordinem spectant. Catalogum itidem omnium Monasteriorum cum suis redditibus & oneribus, & alterum personarum omnium, quæ in quovis Monasterio versantur, ubi eorum nomina & qualitates scribantur, itaut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit, quæ ad Gloriam Divinam pertinere judicaverit.

Constitut. interpretandi, dispensandi ab earum observantia:

Abfolvendi Monachos a censuris:

Reservandi sibi casus:

Officia, muniaque distribuendi:

Quid per eundem præstandum.

Facultas constituendi Procuratorem.

De Vic. Gen. electione, & officio.

Facult. Abb. Gen., circa res Monasteriorum:

Quartò, rescribere quidem ad Abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis, rebusque dubiis in quovis Monasterio, ad Abbatem Generalem spectat; Sed executionem ordinariis Officialibus demandabit. Intelligat itaque rebus universalibus sibi vacandum esse, quas solus ipse obire potest, ita tamen, ut de gravioribus particularibus certior fieri curet. Non solum autem ad res particulares, ut dictum est, Ministris opus habet, sed etiam ad universales; Quamobrem Hegumenos frequenter consulat, eorumque Congregationem in rebus magni momenti semper convocet. In eo verò Monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves, & Instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit.

Quintò, a Congregatione Generali eligendum erit Monasterium, in quo Abbatis Generalis & Hegumenorum ordinaria sit residentia. Ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud Monasterium transferre, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Nullius vero Monasterii ordinarij regimen per se ipsum exercere Abbas Generalis; sed si contigerit ipsum in aliquo Monasterio moram trahere, quod Abbate Ordinario destitutum sit, illud per substitutum Vicarium regere poterit usque ad novi Abbatis electionem, in Congregatione Hegumenorum vel Generali faciendam. Et sicut ipse non debet Abbates ordinarios a regimine Monasteriorum impedire, aut in illo sese immiscere; ita Abbates ordinarij debent reverentiam & obedientiam Generali Abbati in suis Monasteriis commoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere.

Sextò, ab omni fastu & pompa abstineat tam intra Monasterii septa, quam extra; nec præter unum aut duos socios secum habeat, cum e Monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat.

Septimò, Monachos in suis gravaminibus ad se recurrentes benigne excipiat & patienter audiat. Caveat tamen, ne inde ansam accipiant Superiores contemnendi; sed potius curam omnem adhibeat, ut subditi Superioribus amorem ac reverentiam exhibeant.

Octavò, si contingat aliquid a Summo Pontifice, sive a Reverendissimo Patriarcha decerni circa Monachos nostros, curet illud diligenter promulgari & observari. Utriusque etiam favorem & protectionem Ordini nostro conciliari studeat; Quod idem præstet cum Episcopis locorum ordinariis, atque Magistratibus laicis, in quorum ditione Monasteria nostra sita sunt.

C A P. IV.

De Hegumenis.

1. Hegumeni quatuor in Congregatione Generali eligendi sunt, qui Abbatem Generalem in gubernatione totius Ordinis adjuvent. Ad Hegumenorum vero auctoritatem pertinet: Primo, ut in omni Congregatione & extra Congregationem primum locum post Abbatem Generalem teneant.

Secundò, in omnibus negotiis decidendis ad suam, & ad Generalem Congregationem devolutis, sententiam definitivam post Abbatem Generalem ferunt.

Tertiò, unà cum Abbate Generali omnes Abbates, tum Provinciarum tum Monasteriorum constituunt; & si opus fuerit, destituunt, vel loco Abbatum defunctorum alios substituunt: Idem dicendum, si quis Hegumenorum obierit; possunt enim ejus loco alium eligere cum Abbate Generali.

Quartò, cum eodem Abbate Generali, aut eo e vivis crepto, vel legitime impedito, soli possunt quintum Hegumenum eligere, qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus Hegumenus, tamquam Vicarius, Abbate Generali legitime impedito aut defuncto, toti Ordini præesse debet usque ad novi Abbatis Generalis electionem; quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo generalis Congregatio convocanda erit. Sic etiam possunt Vicarium Hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab officio sui executione impediri.

Quintò, possunt Generalem Congregationem convocare, quando Abbas Generalis in eos casus inciderit, ob quos de ejus publica reprehensione, aut ab officio suspensione aut etiam depositione agendum esset: modo tamen conveniant suffragia trium aliorum Abbatum, quos in tali casu convocare debent, & tunc suffragia majora prævalebunt.

Sextò, omnia & singula facere possunt, quæ ipsis per Constitutiones reservantur.

Curare debent Hegumeni, ut cum Abbate Generali perfectam concordiam & obedientiam servent: Idque tum factis tum verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis augendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore præveniant. Si autem contigerit, aliquem eorum in Congregatione singularis esse sententiæ, nemo ab illo ullam aversionem habeat vel ostendat. Quæ verò in Congregatione proposita aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet, sub poena ad libitum Congregationis Hegumenorum. Quæ demum definiuntur, ea per Secretarium descripta, sigillisque Abbatis Generalis & uniuscujusque Hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse judicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum & subscriptum in Archivio Ordinis conservabitur.

Ordinaria Hegumenorum residentia, quando cumque fieri potest, unà cum Abbate Generali erit in Monasterio per Congregationem generalem deputando, a quo inconsulta Congregatione Hegumenorum, nemo illorum poterit abesse; neque ordinarij alicujus Monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum ex legitima causa, in eadem Hegumenorum Congregatione probanda, ad Monasterii regimen sive visitationem deputari, in quo officio ultra sex menses versari debeat, tunc Vicarius ei ab eadem Hegumenorum Congregatione substituendus erit, qui vices ipsius, & auctoritatem gerat, ut scilicet numerus quatuor Hegumenorum, Abbati Generali Assistentium, nunquam minuat.

C A P. V.

De Abbate Provinciae.

1. Abbas Provinciae in Congregatione Hegumenorum eligatur ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, cujus auctoritas terminis suæ Provinciae includitur. Provinciae autem, earumque Abbatum residentia in Congregatione generali designetur. Eiusdem Congregationis arbitrio erit hujusmodi Abbates instituire, ubi necessarii sunt; vel destituere, ubi illos supervacaneos esse judicaverit.

2. Singulis annis debet Monasteria Provinciae suæ visitare per se ipsum, vel, si impedimentum legitimum occurrerit, per Vicarium, ut supra de Abbate Generali dictum est. Et visitationis decreta, sigillo suo, manusque subscriptione firmata, ad Abbatem Generalem transmittere.

Hegumenorum quod sit officium.

Eorum residentia.

Abbatis Provinciae munus.

1732.

1732.

3. Bis quolibet anno ad eundem Abbatem Generalem scribat de statu Monasteriorum suæ Provinciæ, deque numero & qualitate Monachorum.

4. Non potest esse Abbas ordinarius illius Monasterii, neque debet ingerere se in regimine immediato illius Monasterii, ubi residet; sed illud liberum & absolutum proprio Abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum Abbati Provinciæ deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat, & præcipienti pareat.

5. Potest Monachos de uno Monasterio in aliud ejusdem suæ Provinciæ ex causa rationabili, prout in Domino expedire judicaverit, pro residentia mittere vel transferre, etiam sine consensu Abbatis utriusque Monasterii, ita tamen, ut de hac Monachorum missione vel translatione literas parentes suo sigillo, manusque subscriptione munitas, conficiat. Non potest autem Monachos sibi subiectos ad Monasteria diversæ Provinciæ pro residentia mittere vel transferre, nisi de consensu Abbatis Generalis. Sed pro negotiis, aut necessitatibus Provinciæ suæ, vel alicujus Monasterii sibi subiecti, potest Monachos de sua Provinciæ ad aliam mittere cum literis testimonialibus, in quibus causam significet, tempusque reversionis limitet.

6. Monachos Provinciæ suæ neque suspendere neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in confessione reservare sine Abbatis Generalis licentia; sed eos regere & judicare debet ex præscripto Regulæ & Constitutionum, in quibus dispensare nequit, eodem Abbate Generali inconsulto.

C A P. VI.

De Abbate Monasterii.

1. Abbas Monasterii eligitur in Congregatione Hegumenorum ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, a quibus etiam non expleto triennio ob legitimam causam ab officio suspendi aut deponi poterit.

2. Antequam officio suo fungatur, literas præfecturæ ostendat Monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si Abbas Provinciæ in eodem Monasterio versetur, illi eas præsentet, vel earum exemplar sigillo Monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero literæ Congregationis Hegumenorum lectæ fuerint, Monachi omnes coram eo genuflectant, ejusque tamquam Abbatis benedictionem postulant. Ipse vero a prædecessore suo, vel Vicario ejus Monasterii, sigillum, & inventaria rerum omnium recipiat, præsentem Monasterii Congregationem, & in Cellam Abbati destinatam secedat.

3. Domestica ministeria statim distribuat, Officiales eligens vel confirmans, quos in Domino idoneos judicaverit (exceptis quibusdam, quorum electio ad Abbatem Generalem pertinet), & suas cuique regulas tradens. Ac primo Vicarium suum constituat: deinde Oeconomum seu Procuratorem Monasterii: Mox alios Officiales juxta indigentiam & consuetudinem Cœnobii; eosque identidem visitet, & prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis detineat, vel ab eis removeat: Quod de reliquis Officialibus intelligendum est, præter Vicarium & Oeconomum; hos enim removeare nequit, nisi ex consilio Congregationis Monachorum. Quia vero officia quedam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent: Et in hoc mutationis Officialium negotio vitium inconstantiæ omnino vitandum est.

4. Non potest Monachos de Monasterio, cui præest, in aliud transferre; sed, si necesse fuerit, consulat prius Abbatem Provinciæ, aut Abbatem

Generalem. Pro negotiis vero Monasterii sui potest Monachum ad aliud Monasterium mittere cum literis testimonialibus Congregationis Monachorum, in quibus causam significet, & tempus reversionis definiat. Item non potest Monachos Monasterii sui suspendere vel excommunicare, vel casum aliquem in confessione sibi reservare, inconsulto Abbate generali.

5. Semel saltem in anno visitet possessiones & bona Monasterii: Et quolibet mense ab Oeconomo rationem accepti & expensi præsentem Vicario exigat, ut totius Monasterii administrationis ratio ipsi constet, quam reddere debet unoquoque anno, semel quidem Abbati Generali, bis autem Abbati Provinciæ. Ut vero nihil ex bonis Monasterii depereat, debet infra sex menses suæ præfecturæ conficere Inventarium authenticum omnium rerum, quæ ad illud Cœnobium pertinent, tam mobilium quam immobilium: Eiusque inventarii duo describantur exempla, quorum alterum maneat in Archivio Monasterii sub duabus clavibus, in quo etiam reponantur omnes scripturæ ad idem Monasterium spectantes; alterum transmitatur ad Abbatem Provinciæ, vel ad Abbatem Generalem. Dicitur autem claves sint altera penes ipsum Abbatem aut ejus Vicarium, & altera apud Oeconomum. Sub iisdem clavibus reponantur reditus Monasterii, itaut inde ne possit extrahi, & nihil magni momenti expendi sine Abbatis, seu Vicarii, & Oeconomi notitia.

6. Præter Congregationem Monachorum, quæ saltem unoquoque mense fieri debet, alternis hebdomadis cum suis Consultoribus conveniat (nisi pro re nata aliquid extraordinariè consultandum esset) deque occurrentibus negotiis cum illis agat; & quamquam iis auditis, penes ipsum sit de singulis statuendi facultas, Consultores tamen benigne audiat, & præcipue eum, cui Monitoris officium commissum est.

7. Præcepta, Edicta, & literas Superiorum diligenter legat & exequatur. Habeatque librum, in quo scribantur visitationes Monasterii ab Abbate Generali, aut Provinciæ factæ, & ordinationes illorum alicujus momenti: legat etiam eas, quas Prædecessor suus adnotaverit; distinguat tamen perpetuas ab iis, quæ a tempore datæ fuerunt. Institutum, quod in regimine Monasterii tenere debet, cognoscat tum ex lectione Regularum tam communium quam sui officii, & aliorum, qui sub ejus cura sunt, tum ex observatione consuetudinum receptarum, & executione ordinationum Superiorum, ac demum in rebus dubiis ex recursum ad Superiores.

8. Sit sollicitus, ne Vicarius, Oeconomus, & reliqui Officiales suo desint officio. Item curet, ut ordo, pax, unio, & conformitas servetur a Monachis in Cella, in Choro, in Refectorio, & ubicumque locorum. Quare per se ipsum vel per Vicarium visitet Chorum, Officinas, & Monachorum Cellas; Portam Monasterii claudi faciat hora competenti, clavesque sibi vel Vicario tradi: Discursus, & vagationes Monachorum, & maxime juniorum, compescat: Jurgia & contentiones inter eos ortas componat: nec permittat in Monasterio esse arma, vel instrumenta musica, aut libros vanos.

9. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quæ in Constitutionibus præscriptæ sunt. Delegare autem poterit Vicario, ut eas ipse præscribat, vel legi in Refectorio præcipiat.

10. In iis, quæ ad victum, vestitum, habitationem, & alia necessaria pertinent, curet, ut quamvis sit, in quo virtus & sui abnegatio probetur; non desit tamen, quo sustentetur natura, habita

Quæ sint ejus facultates, & quibus terminis circumscriptæ.

Abbatis Monasterii munus.

ratione personarum secundum Deum. Ægrotorum habeatur cura magna tam in vicus ratione quam in cæteris. Hospites tum sæculares tum Religiosi benigne suscipiantur & pertractentur. Si cui particulari quidpiam, ad potum vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem usum accipiat & dispensetur.

11. Depositum pecuniæ nullum prorsus admittat, aliarum vero rerum non nisi cautissime; dummodo sine magna offensione id denegari non possit.

12. Lites fugiendæ, nec ullam inconulto Abbate Generali aut Provinciæ, vel si absentes fuerint, & urgeat necessitas, inconulta Monachorum Congregatione intentet: aut intentata, respondeat.

13. Si faciendæ sint expensæ extraordinariæ, vel fabrica magni momenti, vel Monasterium ære alieno gravandum est, habita prius Monachorum Congregatione, eorumque priori parte annuente, rem ad Abbatem Generalem deferat.

14. Etsi proprium Abbatis officium est Monasterium sibi commissum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deesse debet; si quando tamen per officii sui occupationem licebit, concionari, & confessiones audire poterit.

15. Tam Abbas quam omnes alii Sacerdotes aliquando intra annum officium vel officia eorum, qui Monasterio inserviunt, ad tempus aliquod obibunt ad exercitium religiôsæ humilitatis & mortificationis.

C A P. VII.

De Vicario.

1. Vicarius eligitur ab Abbate Monasterii, ejusque officium tandiu durat, quandiu officium Abbatis; nec ab eo removeri debet, nisi de consensu Congregationis Monachorum. Ejus autem locus sit primus post Abbatem, & post eos, qui Abbatis Generalis vel Hegumenorum officio functi sunt.

2. Munus præcipuum Vicarii est, Abbatem juvare in iis, quæ in genere vel in particulari ei commendabit: nec dispensandi aut mutandi aut quidquam faciendi, nisi ex ejusdem præscripto, facultatem habeat.

3. Absente Abbate omnia facere poterit, quæ ipse Abbas secundum Regulam, Constitutiones, & consuetudines approbatas sui Monasterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat, ut commode Abbas expectari nequeat, id expedire poterit Vicarius, auditis Consultoribus, statimque redeunti Abbati referat. Præsenti vero Abbate, ea tantum jurisdictione utetur, quæ sibi fuerit commissa.

4. Officiales visitet, quoties opus fuerit, observando, quomodo suum quisque officium exequatur. Frequenter etiam adeat Cellas, & alia loca Monasterii, ut Domus munda sit, & omnia ubique decenter suis locis composita, ac præserim in iis, quæ ab externis videri solent. Noctibus singulis Portas Monasterii videat, an bene clausæ sint, & Cellas Monachorum visitet, ne quis extra cubiculum vegetur. Observet etiam crebro, num aliquid desit ex necessariis, aut abundet Monachis. Eorumque curam potissimum habeat, qui in corporis cura minorem de se ipsis sollicitudinem gerunt; rationemque de rebus omnibus Monasterii, quas viderit, aut executus fuerit, Abbati, quoties opus fuerit, reddat & referat. Redigatque in memoriam, quæ necessaria Monasterio judicabit, ut de emendis rebus ad victum & vestitum necessariis, & Fratrum nimio aut exiguo labore, de sanitate & similibus.

5. Horis omnibus Divinis nocturnis & diurnis,

atque Sacræ Liturgiæ, personaliter interfuit, & observet, an omnes adfint, & an die statuto ad Confessionem & Communionem accedant, aut Missam celebrent. Item notet, an constitutis horis in Refectorio conveniant, aut e Monasterio egrediantur, sive ad illud regrediantur, an e lecto surgant, aut cubitum eant. Defectus denique omnes, si quos in Monasterio animadverterit, vel aliunde intellexerit, & quæcumque alia ad bonam gubernationem sibi occurrerint, Abbati referat.

6. Singulis hebdomadis disponat officia Monasterii, tabulasque conficiat. Ministrorum Chori & Ecclesiæ, horasque Missarum inter Sacerdotes distribuat; quam quidem tabulam, ab Abbate approbatam, in loco patenti exponat, aut in Refectorio legendam curet. Ipse vero sibi hebdomadam tam in Choro quam in Missis canendis, sicut & reliquis Fratribus, tribuat.

C A P. VIII.

De Oeconomo, seu Procuratore Monasterii.

1. Oeconomus sive Procurator ab Abbate Monasterii constituitur: Ejusque officium est, res temporales Monasterii curare & administrare, omniaque tempertive providere, quibus Monachi indigent.

2. In primis igitur nosse debet bona omnia Monasterii tam mobilia quam immobilia, Agros, Vineas, Prata, Oliveta, Greges ovium, & his similia: Quorum inventarium penes se habeat, quæque sæpe cum socio visitare debebit, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant.

3. Proventus quoscumque Monasterii, & elemosynas, quas ipsum Abbas exigere jubebit, exigat & recipiat. Syngraphas vero solutionis, quando opus fuerit, ipse dabit subscriptas ab Abbate, aut a se ex illius commissione. Urque id facilius assequatur, proventus omnes & tempora, quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat; Et seorsim etiam quascumque res aut pecunias ex fructibus Monasterii perceperit, addito, a quibus, & quando eæ provenerint: Elemosynæ autem alio in libro scribantur.

4. Singulis mensibus dati & accepti rationem Abbati reddat: debitaque & credita Monasterii indicabit, quo ipse statum Monasterii prorsus intelligat: nunquam vero Oeconomus debita contrahat sine expressa Abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab Officialibus Villarum, Prædiorum, Pecorum, & similibus.

5. Pecunia, undecumque ea provenerit, si alicujus momenti fuerit, judicio Abbatis in arca reponatur ad id designata. Hujus Abbas clavem unam, & ipse Oeconomus alteram diversam custodiat. In eadem liber asservabitur, in quo scribetur pecuniæ summa, tam ejus, quæ inferitur, quam ejus, quæ effertur. Si quando autem cogente aliqua necessitate pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti & expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arca pecuniam accipiet, ejus summam, & diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte expensi ratio constet.

6. Diligenti cura asservabit in Archivo, ad hoc designato, Instrumenta originalia, quibus constat de jure eorum, quæ a Monasterio possidentur: Chirographa, Syngraphas, Inventaria, & alia hujusmodi: Et Archivi quidem clavem unam ipse habeat, Abbas vero alteram diversam.

7. Advertat, num ea, quæ a Monasterio possidentur, reparacione indigeant, ut ad Abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem inconulto ne faciat.

8. Curet,

8. Curet, ut res omnes, præcipue diu duraturæ, tempestive & quamopportune emantur, ne has non perinde bonas, aut non æquo pretio cogatur comparare. Caveat etiam, ne, dum nimium pecuniæ parcat, non bonas aut insalubres res emat. Videat autem, num ea, quæ empta sunt, illaesa conserventur; atque animadvertens aliqua non, ut oportet, conservari aut expendi, Abbatem aut Vicarium admoveat.

9. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus subministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex Codice; summam vero in librum suum ipse referet. Emptor vero, quid empturus sit, ab Abbate seu ejus Vicario intelliget: resque emptas Cellarario tradat, sive in Cellario reponendas, sive Coquo committendas.

10. Cum extraneis contra decentiam status monastici negotiari non præsumat.

11. Curet, ut sæculares tam in Monasterio quam in prædiis ejus servientes, honeste & christiane vivant: Cogat omnes in diebus Festis & Dominicis, Sacra Liturgiæ & Divinis Officiis interfint, & in Festis solemnioribus sacramenta Confessionis & Communionis frequentet: Mercedem itidem debitam suo tempore iis persolvat: Querelas eorum libenter audiat, casus vero nunquam sine Abbate judicet; neque eos insolitis pœnis & oneribus aggravet, neque plus unquam alteri eorum faveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id faciat cum omni charitate, & cum plena ejus satisfactione quo ad debitum stipendium.

12. Ita demum Oeconomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a Monastica vitæ perfectione animum non relaxet. Quare orationem, jejunium, cæterasque religiosi Instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui Monachi colere debebit; Sæculares vero, quibuscum conversatur, verbo & exemplo edificare studeat.

13. Sicut ad Abbates Monasteriorum pertinet, res temporales sibi commissas per Oeconomos curare: Ita poterit Abbas Generalis, si id expedire cognoverit, constituere Oeconomum Generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adjuvet.

C A P. IX.

De Consultoribus.

1. Abbas suos habeat Consultores tres saltem Monachos senes, & in Religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio & relatione adjutus melius & facilius gubernare possit.

2. Qui huic muneri deputabuntur, sint amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus præ oculis habeant.

3. Cum Abbas illis auditis aliquid statuerit, judicium suum illius judicio submittent. Neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere: aut se in alia fuisse sententia, significabunt; sed laudent potius Abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad Abbatem Generalem id esse deferendum judicarent, re mature considerata, & oratione præmissa, faciant.

4. Si quid tamen in mentem venerit, quod ad commune bonum, vel alicujus personæ particularis utilitatem pertineat, poterunt id Abbati proponere.

5. Si quid circa victum, vestitum, labores, & occupationes Monachorum, aut circa gubernationem Abbatis, moderandum, augendum vel mutandum censerent, illum præmissa oratione admonendum curent: quod per Admonitorem faciant.

6. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua aut perturbatione agat, ita eum suis monitis & consilio

juvare studeant, ut semper, quantum possint, estimationem Abbatis tueantur.

7. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assumant: atque ea submissione se gerant, ut cæteris obedientiæ exemplum præbeant.

8. Singuli Consultores bis in anno ad Abbatem Generalem, aut Provinciam, de statu Monasterii, & si quid esset corrigendum aut mutandum, eidem exponant; atque hæc literæ, a Seniore inter eos obsignatæ, mittantur.

9. In Monasteriis frequentioribus poterit unus ex Consultoribus designari ab ipso Abbate, qui Admonitoris nomen habebit: Ejusque officium erit, admonere Abbatem de iis, quæ Consultores ei dicenda judicaverint. De aliis vero, quæ sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis Monachis suggerentur, non facile eum admonerebit; sed de iis dumtaxat, quæ non levis momenti post orationem esse censuerit, sive ad officium Abbatis pertinebunt; Et quorum Abbatem admonuerit, meminerit, ea tacitus apud se servare.

C A P. X.

De Predicatoribus.

1. Eligantur ab Abbate Generali, vel ab Abbate Provincie, in singulis Monasteriis duo saltem graves, & docti Monachi, qui admittendos ad Predicationem Verbi Dei, vel ad audiendas confessiones, etiam ipsorum Monachorum, ac Magistros publicos, & promovendos ad quoscumque Ordines, diligenter simul examinent, antequam probentur, & ad hujusmodi ministeria vel Ordines admittantur.

2. Qui ad Predicationis officium admissi sunt, debent primo Sacram Scripturam semper præ manibus habere, legere, & quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriæ mandare. Legant etiam expositiones Patrum in utrumque Testamentum, Vitas Sanctorum, Historiam Ecclesiasticam, opera ascetica Patrum, conciones, homilias doctorum Virorum, & alia similia, quibus evolvens residuum temporis, quod ab Officio Divino, aliisque spiritualibus & corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine preparatione concionem faciant, sed illam prius scripturæ commendat, & sedulo memoriæ tradant.

3. Extra Monasterium nemini Monachorum fas erit concionari, aut docere, aut confessiones audire, sine expressa Episcopi Ordinarii licentia. Cum vero ad aliquod Oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo Episcopi, Chorepiscopi aut Parochi benevolentiam sibi comparent, deinde caveant discursum per domos, sed in ædes alicujus pii & exemplaris Ecclesiastici se recipiant, ibique pauperatam religiosam in cibo, potu, & cæteris omnibus servent, modestiæ & gravitati conjunctam.

4. Media autem spiritualia, quibus juxta nostrum Institutum, & Abbatis beneplacitum uti poterunt, hæc fere sunt: Ministerium Verbi Dei in prædicationibus, privatique exhortationibus & colloquiis: Sacramentorum Confessionis & Eucharistiæ administratio: Exercitiorum Spiritualium traditio: Dissidentium reconciliatio: Casuum Conscientiæ & sacrorum Rituum ad Ecclesiasticos privata explicatio: Christianæ Doctrinæ ad Pueros, aliosque rudes publica declaratio.

C A P. XI.

De Præfecto Rerum Spiritualium.

1. In omnibus Monasteriis designandus erit Præfectus rerum Spiritualium, cujus munus sit, confessiones Monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere.

2. Cognitionem itaque Institutum habeat, & zelum boni progressus Fratrum, quem procurare debet verbo & exemplo. Amabilem præterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, & ab eo consolationem & auxilium sperent in Domino.

3. Instruat Monachos privatim secundum unicuique captum, præsertim, ut puram intentionem divini servitii habeant, & familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis.

4. Petat, quem procedendi modum in oratione habeant: & an contra suos defectus examen particulare observent: & an contra inordinatos affectus propria remedia adhibeant: & in solidis virtutibus acquirendis, præsertim obedientia, amore Dei & proximi, quibus utantur mediis: & de poenitentis & aliis pietatis exercitationibus.

5. Versatum eum oportet esse in lectione librorum spiritualium, & unicuique decernat tempus & modum cum fructu eos legendi.

6. Peculiarem curam habeat consolandi afflictos, & tepidos exhortandi, remedia pro cuiusque necessitate adhibendo, qualia sunt frequentius Confessionis & Eucharistiæ Sacramenta obire: plus temporis orationi impendere: plus aliquid poenitentiae assumere: libros aliquos spirituales legere, & similia. Præcipuum vero curam adhibeat circa Monachos Laicos, novos præsertim & infirmiores, ut quieti sint, & forte Marthæ contenti; dirigatque eos, ubi opus fuerit. Præter eos vero, quos satis instructos Abbas judicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensem non differat. Sæpe vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione & meditatione, & ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant.

7. In his omnibus videat, ne ordo unicuique præscriptus impediatur, nisi cum Abbas aliter judicaverit.

8. Curam habeat Novitiorum, si qui in Monasterio fuerint, nisi ab Abbate aliunde prospectum sit: Et erga eos observare studeat, quæ juxta regulas Magistri Novitiorum observari commode poterunt.

9. Confessiones Monachorum audiet: Et si Abbas judicaverit, eidem alium vel alios adjungere poterit; non autem plures quam quatuor, & quidem in frequentioribus Monasteriis tantum.

C A P. XII.

De Præfectu Ecclesiæ.

1. Præfectus Ecclesiæ ab Abbate constituitur, cujus officium est res Ecclesiæ & Chori custodire & curare, ut Divina Officia suo tempore decenter ac debite fiant.

2. In primis habebit Inventarium rerum omnium, ad Ecclesiam & Chorum spectantium, tam in libris quam in sacris Vestibus & Vasis, aliisque; cujus Inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in Archivio Monasterii, in quo scripturæ & instrumenta afferantur. Et quando novus Ecclesiæ Præfectus instituitur, coram Abbate & Œconomio rationem rerum omnium juxta inventarium exiget a Prædecessore.

3. Librum etiam habeat dati & accepti pro Ecclesiæ expensis, ut rationem Abbati unoquoque mense reddere possit.

4. Eleemosynas quocumque modo obvenientes, & pecunias pro manutentione Ecclesiæ collectas, apud Œconomum deponat, ut in arca reponantur, cujus clavem unam habeat Abbas, alteram ipse Œconomus. Quæ vero pro Missis celebrandis oblata fuerint, diligenter describat in tabella Sacrifiæ; ut Missæ dicantur secundum intentionem Benefactorum: & notetur in libro,

quo die, & a quo Sacerdote earundem oneri fuerit satisfactum.

5. Sataget, ut necessaria ad divinum cultum non desint, ut Altaria sint munda & bene præparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri, & cætera omnia in suis locis apte reponantur & conserventur. Panni omnes linei semper mundi servantur, & separatim corporalia & purificatoria laventur. Sæpe etiam res pretiosiores visitet, ne aut lardantur aut amittantur: Templi, paramentorum, librorum, instaurationes curet, sicut ab Abbate fuerit præscriptum. Nihil vero eorum extrahere e Monasterio, aut cuiquam alteri Ecclesiæ vel Monasterio, etiam nostræ Congregationis, commodare poterit sine Congregationis Monachorum licentia.

6. Det operam, ut nullo modo lumen desit ante Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, neque interdiu neque noctu, ubi illud asservari contigerit. Oleum Sanctum, ut oportet, asservatum, singulis annis renovandum curet: Et Sanctorum Reliquias in Vasculo, ad id deputato, decenter custodiat. Si quando autem devotionis causa ostendenda erunt, duo cerei accendantur.

7. Curet, ut hostiæ munda sint, & in vase decenti repositæ: Item vinum, quod ad Sacrificium paratur, sit bonum & merum, eoque ipso die haustum: Similiter & aqua & ampullæ sint munda; & thuribula identidem a fuligine extergat.

8. Qualibet hebdomada Catalogum conficiat, quo dies Festi ac jejuniorum proximæ hebdomadæ describantur, & horæ Missarum inter Sacerdotes distribuantur: Vices quoque Hebdomadariorum Ministrorumque tam in Divinis Officiis quam in Missa solemniter celebranda norentur. Eum porro Catalogum, ab Abbate seu ejus Vicario approbatum, in loco patenti affigat, aut in Refectorio recitandum curet in prandio sabbati. Det autem operam, ne plura simul Sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis distinguantur: Curamque gerat Missarum perpetuarum, quæ pro Benefactoribus annuatim celebrandæ sunt, easque referat in tabellam, quæ appendenda erit in Sacrifiæ; ubi & in alia tabella notari debent Casus Superioribus reservati: Et Indulgentiæ, si quæ sint concessæ.

9. Ante Missas & Psalmodium Chori, signa ipse pulsabit: Quod etiam faciet, cum primum quis ex Fratribus vita functus fuerit, ut omnes ejus animam commendent: Lumina tam in Choro quam in Dormitorio Fratrum accendet.

10. Per se vel per alium, ab Abbate designatum; promovendos ad Sacerdotium instrui curet, & videat, an omnes observent statutas ceremonias. Si quem defectum animadverterit, ad Abbatem referat, vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina Sacerdotum celebrantium, ut id Abbati aut Vicario referat.

11. Externos Sacerdotes ad Sacrum faciendum non admittat, nisi intelligat, eos a legitimis Superioribus habere facultatem: cujus testes Ordinarii literas cum ii exhibuerint, humanissime illos excipiet, & distinctis etiam pro unicuiqueque dignitate paramentis indui curet. Seculares quoque ad Ecclesiam nostram adventantes benigne tractet.

12. Habeat sibi subiectum æditum Monachum, maxime in frequentioribus Monasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

C A P. XIII.

De Præfecto Bibliothecæ.

1. In majoribus Monasteriis designandus erit Monachus Sacerdos, qui librorum curam habeat.

2. Omnium

2. Omnium itaque librorum Monasterii Catalogum describat; utque libri unius Monasterii ab aliis distinguantur, in primo cujusvis libri folio hæc verba notet: *Hic liber est Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani.*

3. Nullum librum ex Bibliotheca cuiuspiam Monachorum dabit sine Abbatis licentia, neque externo cuiquam sine licentia Congregationis Monachorum; & advertat, ne quis librum, etiam cum licentia, se infcio accipiat. Fratres autem, quibus librum aliquem tradet, propria manu scribant in Codice, quo die & quem librum acceperint; Cumque illum restituerint, notam deleant, aut e regione restitutio ejus notetur. Quod si externis librum ex licentia, ut supra, dederit, ipse Bibliothecarius in Codice notabit diem, personam, & tempus, quo liber sit restitendus.

4. Monachos ad Bibliothecam non admittat sine licentia; multo minus externos.

5. Abbatem moneat, si quos libros pro Monasterio necesse sit comparare. Nullum autem librum donare, vendere, alienare, vel oppignorare poterit sine expressa Congregationis Monachorum licentia.

6. Curet, ut Bibliotheca munda sit, & composita, quam semel in hebdomada verret, & ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate aut alia re lædantur.

7. Semel in anno librorum rationem dabit Abbati juxta Inventarium Bibliothecæ: Quod & præstabit cum alter in ejus locum succedet.

C A P. XIV.

De Socio, & Sigillo Abbatis Generalis, Hegumenorum, & Abbatis Provinciae, atque Cænobiarcho.

1. Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Provinciae, ac Monasterii, deligant sibi ex Monachis professis Socium, qui Secretarii munus geret, ipsosque in literis scribendis adjuvet, exeuntesque e Monasterio comitetur.

2. Unusquisque ex dictis Abbatibus & Hegumenis sigillum proprium habeat, quod in Cella sua diligenter custodiat cum Imagine, si fieri potest, Sancti Patris Antonii Magni, aut emblemate Montis Libani, & cum inscriptione officii, quo unusquisque fungitur: videlicet Sigillum Abbatis Generalis Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani: Sigillum primi, vel secundi, vel tertii, vel quarti Hegumeni Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani: Sigillum Provinciae N. Ordinis Sancti Antonii Congregationis Montis Libani: Sigillum Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis Montis Libani. Idque duplex sit, alterum majus, cujus usus erit in rebus magni momenti, & alterum minus, quo in rebus communibus utentur.

3. Nullus Monachus literas suas alio Sigillo firmabit, quam Abbatis Monasterii.

4. Ad officium Socii & Secretarii electus, quæcumque audierit, legerit, aut scripserit, debet profundo silentio celare: nec nisi urgente necessitate a communibus Monasterii officiis vacare.

C A P. XV.

De Infirmario.

1. In singulis Monasteriis constituendus erit Infirmarius, vir pius & patiens, qui curam habeat Infirmorum; quorum ægrotatio simul atque ei indicata fuerit, si censuerit rem esse alicujus momenti Abbatem aut Vicarium admoneat.

2. Studeat, ut quæ ægotanti danda sunt, ea & opportune emanent, & bona sint, & bene præparata ministrentur.

3. Curet, ut Ægotorum cubacula sint valde munda, & læsi concinne sternantur.

4. Ægotum consolari & exhilarare studeat verbis spiritualibus & lætis. Habeat etiam libros, quorum lectione Ægoti recreari & juvari in spiritu possint.

5. Quæcumque Ægotantium usui necessaria esse judicabit, habere curet, & in loco convenienti custodire.

6. A Medico præscripta exacte servet. Dies ægotationis, & horam febris advertat, tum ut Medicum & Superiorem admoneat, tum ut cibum tempestive præbeat.

7. Si morbus sit contagiosus, supellex separari debet, ne cuiquam noceat.

8. Convalescentes e lecto surgere non permittat, priusquam id Medicus concesserit.

9. Patientiæ & charitatis erga Ægotos meminere; Quare curabit, ne debita ministeria Ægotis desint.

10. Morbo ingravescente, Abbatem moneat, ut Ægotus antequam judicii usu privetur, omnia Sacramenta accipiat. Quod si Ægotus diu, licet sine periculo, decumbat, curet, ut octavo quoque die communicet, nisi aliqua ratio, judicio Abbatis, impediatur.

11. Instante mortis articulo, sive proximo periculo, Abbatem admoneat, ut orationibus omnium Fratrum valde peculiaribus Infirmum juvari faciat; atque eo magis, quo morti propinquiores viderit, & ut morienti quo plures poterunt ex Fratribus adsint, qui convenientibus illi articulo auxiliis moribundum juvent. Et cum primum vita functus fuerit, Præfectum Ecclesiæ seu ædituum admoneat, ut consuetum signum pulset.

12. Provideat, ut mortuorum Fratrum corpora ad sepulturam præparentur, & ut spatio unius diei naturalis decenter super terram teneantur.

13. Non Infirmis tantum proficit, ut dictum est, sed sanorum etiam curam gerat in iis, quæ ad sanitatem conservandam spectant. Quare ejus munus est observare, num quis ex nimia fatigatione corporis aut spiritus plus æquo laboret, vel alia de causa morbi periculo se exponat; Et si in cibis, aere, frigore, aut alia quapiam in re aliquid probabili ratione animadvertat, quod communi omnium vel alicujus saluti obesse possit, Abbatem admoneat.

C A P. XVI.

De Janitore.

1. Monasterium perpetuo sit clausum, clavisque in porta ne relinquatur; ac propterea Janitor ab Abbate constituatur Monachus mansuetus, humilis, patiens & sedulus, qui Januæ custodiendæ semper assistat, eamque nemini Monachorum aperiat, nisi Socium, & exeundi licentiam obtinuerit. Nullus autem e Monasterio egrediatur, nisi cum Socio, licentiaque petita ac impetrata, & benedictione accepta ab Abbate seu ejus Vicario, aut in horum absentia ab antiquiore ex professis.

2. Vocantibus, & Monasterii Januam pulsantibus, cito adsit, & respondeat: Non tamen prius Portam aperiat, quam per fenestram videat qualitatem personæ advenientis: Quod si ejus conditionis fuerit, ut paucis verbis expediatur, quin Porta aperiat, id faciat cum omni humanitate. Si vero fuerit persona gravis aut religiosa, Portam aperiat, interroget quid velit, ad locum honestum ad id destinatum intromittat, & sine mora significet Abbati.

3. Neminem Monachorum sine facultate Abbatis ad Januam vocet; nec, nisi urgente necessitate, Janitor licentiam pro illo vocando ab Abbate petat, aut Abbas illum det, cum tempus est

Divini

Divini Officii in Choro, Prandii, Cœnæ, Silentii, aut Congregationis. Nec facile idem Abbas licentiam dabit introducendi sæculares in claustra Monasterii, & multo minus in Dormitorium Fratrum, nisi sint magni Viri aut Prælati.

4. Monasterii Portas ante noctem claudat Janitor. Exinde vero eas nullius causa aperiat inconsulto Abbate; & antequam cubitum ear, claves eidem tradens, si quis foris maneat, illi rennunciabit. Abbas vero aut Vicarius quandoque de nocte eas observent.

5. Literas omnes & Schedulas, & quæcumque alia Domesticis mittuntur, Abbati reddat, ut ea videat: & ad eos, ad quos diriguntur, si velit, transmittat. Caveat etiam, ne alicujus Domestici literas, aut quid simile, externis det injussu Abbatis.

6. Nihil custodiendum a quopiam externo recipiat, Abbate inconsulto.

7. Si pauperes ad Januam elemosynæ causa accedere contingat, cum iisdem benigne se habeat, & sedulo querat, quid eis erogari possit juxta Abbatis arbitrium.

8. Mulieres, si quando ad ostium accedant, paucis verbis dimittat: Aut si pluribus opus esse videretur, in Ecclesiam, si extra Monasterii Claustrum sit, ad Aedituum eas mitrat, ubi ipsis responderi poterit: aut Aedituum, seu Abbatem vocet, ut earum negotia expediant, prout res postulaverit.

9. Si quis elemosynam ad Januam dabit, eam Oeconomo statim traderet.

10. Loca Portæ vicina munda servet, & ut juxta Januam omnes submissa voce loquantur, curet.

11. Ut Janitor ad Portam sollicitus assistere possit, primo post perfolutas Matutinas horas, Sacrificio intersit. Cum autem cibum sumit, aut in aliquo ministerio intra vel extra Monasterium occupatur, alius ab Abbate seu Vicario ad custodiam Portæ destinetur.

C A P. XVII.

De Custode Vestium.

1. Servare debet omnem supellectilem sive lineam sive laneam, & quidquid ad indumenta, & ubi opus fuerit, etiam ad calceamenta attinet; quæ diligenti cura, ut res Pauperum Christi, custodiet in loco ad id designato.

2. Inventarium rerum, quas ipse custodit, si alicujus momenti sint, in libro habeat: Et seorsim scribat, quæ de novo fiant, ut Abbati sui muneris rationem reddere queat.

3. Vestes ordine dispositas servet; ne corrumpantur, videat; & refarciendas etiam curet. Quas vero non amplius usui Fratrum futuras judicabit, eas Abbati ostendat, ut ille de iis statuatur.

4. Quæ singuli Novitii ad Monasteria attulerint, ea alicubi separatim asservet, donec professionem emittant.

5. Singulis mensibus Cellas visitabit, ut ex Abbatis arbitrio, si quid eis desit suppleri possit. Si quid etiam superfluum invenerit, vestes duplices, instrumenta itineris, & similia, in Vestiarum officina custodiantur.

6. Inspiciat etiam, quinam vestibus indigeant, ut Abbati referat: Eo verò inconsulto nihil cuiquam dabit.

7. Linei panni lotori, sive externus ille sit, sive domesticus, scripto numero dentur, & accipiantur.

8. Tunica singulorum, quæ staturæ indumentum convenire debent, signis particularibus internoscantur, ne eas permisceri contingat.

9. Sabbati vespere linea munda per omnes Cellas distribuat: Dominica vero die mane ex eisdem Cellis immunda colligat; Et an omnia, quæ dederat, recipiat, animadvertat.

C A P. XVIII.

De Cellerario.

1. Custodiendis in Monasterii Cellario Victualibus ab Abbate Cellerarius deputetur, vir sobrius, & non prodigus; Idemque curam habeat omnium eorum, quæ ad cibum & potum spectant, singula in locis suis reposita & clausa servans.

2. In rebus distribuendis iussum Abbatis sequatur; Et quamvis communiter æqualitatem inter omnes servare debet, habeat tamen infirmorum, convalescentium, eorumque, qui laboriosiora opera exercent, rationem, prout ei fuerit ab Abbate præscriptum, sine cujus arbitrio neque jentaculum neque aliud quidpiam ulli concedet.

3. Antequam penitus absumentur victualia, quæ in Monasterio reconduntur, Abbatem admoneat, ut tempestive per Oeconomum providere possit.

4. Curet munditiam tam Cellarii quam Refectorii; eorumque omnium, quæ ejus usibus serviunt, utque mensæ rebus necessariis paratæ sint, cum refectiois signum dabitur.

5. Catalogum habeat rerum, quæ ad Cellarium & ad Refectorium pertinent: Alterum etiam eorum, quæ per hebdomadas aut menses debent Fratribus ministrare tam in cibo quam in potu: Tertium denique eorum, qui mensæ ministraturi sunt.

6. Quæ ex mensa supersunt, colliget, atque coquo traderet, qui illa conservabit memor pauperatis, ut & domesticis & externis pauperibus usui esse possint juxta præscriptum Abbatis.

C A P. XIX.

De Coquo.

1. In iis omnibus, quæ ad suum munus pertinent, munditiam servet ipse, & ab aliis servandam curet: detque operam, ut omnia recte & opportune parentur, ea præsertim, quæ ad agrotos pertinent.

2. Semihora, aut saltem quarta horæ parte, antequam in mensa sit sedendum, præparati omnes cibi esse debent.

3. Circa qualitatem & quantitatem, ordinem ab Abbate præscriptum sequatur.

4. Coquere, aut aliud quidpiam pro aliquo particulari parare, Infirmario tantum excepto, neminem sinat; neque ipse faciet sine Abbatis facultate.

5. Scriptum in codice habeat Catalogum rerum, quarum est usus in coquina, quas ipse servare debet.

6. Diligentiam in rebus, quas consumit, adhibebit, ne quid non necessarium insumatur contra paupertatem religiosam.

7. Si quem adiutorem haberet, satagat, ut cum verbo & exemplo ædificet, præsertim Novitios.

C A P. XX.

De Hebdomadario Chori & Mensæ.

1. Præfectus Ecclesiæ singulis hebdomadis duos Catalogos faciet, quorum primo per turnum Sacerdotum notetur Hebdomadarius Chori, altero per turnum Monachorum omnium, qui legere norunt, notetur Hebdomadarius Mensæ.

2. Officium Hebdomadarii Chori est, Divinum Officium & Missam cantare. Officium autem Hebdomadarii Mensæ est libros ad mensam legere: Ab utroque officio eximitur Abbas Monasterii.

3. Hebdomadarius Chori primus ingrediatur Chorum, & ultimus inde exeat; Curetque, ne in Officio Divino tam in Choro quam ad Altare errores aliquos admittat, sed antea praveat omnia officia, orationes, lectiones, & his similia; nec memoria suæ confidat, sed omnia ex codice, quoad fieri poterit, recitet. In dextera Chori parte Abbas ejusque Vicarius præsidebit, in sinistra Hebdomadarius, qui præsentem Abbate neque officium inchoabit, neque absolutionem dicet, eo autem absente totum officium inchoabit & terminabit, etiam præsentem Abbatis Vicario.

4. Hebdomadarius mensæ libros pro lectione ante mensam apertos habeat; & quando leget, attendat, in quo emendetur ab Abbate aut Vicario: & emendatus, assurgat cum humilitate, & repetat, prout emendatus fuerit. Ad signum Abbatis aut Vicarii finiet lectionem. Libri autem, qui legentur sunt: Sacra Scriptura, Vitæ Sanctorum, Historia Ecclesiastica, & opera ascetica, quæ ab Abbate assignari debent, servato ordine, ut primum legantur aliquot versiculi ex Scriptura, deinde succedat lectio ex Vitis Sanctorum, aut ex Historia Ecclesiastica, & concludatur lectione alicujus tractatus ascetici.

PARS QUARTA.

CAP. I.

De Congregatione Generali.

1. Congregatio Generalis de triennio in triennium celebretur: nisi forte ob aliquam urgentem necessitatem esset anticipandum tempus, aut prorogandum ex decreto Congregationis Hegumenorum, quod debet opportune toti Ordini significari. Casus autem, ob quos Congregatio Generalis prorogari vel anticipari potest, sunt: Primo, mors Abbatis Generalis, aut ejus ad altioris dignitatem promotio, aut quando de ejusdem depositione, suspensione, vel publica reprehensione agendum sit, ut dictum est supra parte 3. cap. 4. num. 2. Deinde publica rerum regionumque perturbatio ob pestem vel bellum, aut propter persecutionem infidelium, vel hæreticorum, & schismaticorum, aut communem totius Ordinis, vel principalium potiorumque Monasteriorum necessitatem, quæ judicio Congregationis Hegumenorum urgens visa fuerit; in quo nihilominus casu significandum id erit Abbatibus Monasteriorum.

Mortuo Abbate ad Hegumenos spectat Congregatio Generalis indicio.

2. Penes Abbatem Generalem est Congregationem indicere, eique præsidere usque ad successoris electionem. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa consultandum sit; tunc ad Hegumenos spectabit illam indicere, eique præsidere usque ad novi Abbatis Generalis electionem, aut veteris probatam innocentiam: servata semper Vicarii Generalis inter Hegumenos præminencia, ut dictum est alibi. Vivente tamen Abbate generali, etiam quando de ipsius causa agendum est, in literis, in quibus ab Hegumenis Congregatio indicetur, nomen ejusdem Abbatis præponatur nominibus Hegumenorum.

De indicatione Congregationis Generalis.

3. Duobus saltem mensibus ante diem, quo celebranda erit Congregatio, indicatur per encyclicas epistolas, ab Abbate generali & Hegumenis subscriptas, & ad omnia nostri Ordinis Monasteria missas. Si quod vero Monasterium longius distet, tot mensibus ante indicenda erit, quot sufficere videbuntur judicio Hegumenorum. Dies autem, Congregationi celebrandæ destinari solita, est Decima Novembris, qua Ordinis nostri Congregatio instituta fuit.

4. Ad Congregationem generalem vocandi erunt, eique interesse, & in ea vocem habere poterunt, præter Abbatem Generalem & quatuor Hegumenos eorumque Vicarios, (si qui antea electi fuerant) Abbates omnes tam Provinciarum quam Monasteriorum, & cum unoquoque Abbate Socius a Congregatione Monachorum illius Monasterii electus: Quotquot præterea officio Abbatis Generalis vel Hegumenorum functi sunt, modo non fuerint ob defectus aliquos depositi: Iis autem unumquodque Monasterium de necessario viatico providebit tam in eundo quam in redeundo: ob quem finem a primoribus tum Ecclesiasticis tum Sæcularibus illius Provincie, Abbates elemosynam colligant, & eam secum deferant.

Qui sint vocandi ad Congregationem.

5. Si quis Abbas, vel officio Abbatis Generalis aut Hegumeni defunctus, ob legitimum impedimentum, a Congregatione Monachorum probandum, per se ipsam adesse nequiverit, mittat Monachum idoneum, qui vices suas in Congregatione Generali suppleat, habeatque locum in Congregatione tamquam absentis Procurator. Qui vero propter contumaciam vel inanes causas adesse neglexerit, cognita & declarata ejus causa in Congregatione generali, excommunicetur, & Monachi ab ejus obedientia absolvantur. Socii autem Abbatum, qui in Congregatione Monachorum electi fuerint, neminem possunt sibi substituere, nec suæ electioni renunciare.

Legitime impediti alium sua vice mittant.

6. Nemo in Congregatione generali vocem habeat, nisi sex annos in Ordine compleverit, inchoando ab annis probationis, & nisi triginta annos ætatis saltem inchoatos habeat. Item nemo in Monasterium, ad celebrandam Congregationem destinatum, intret, nisi tribus diebus, antequam inchoanda sit Congregatio: Exceptis iis, qui ex longinqua regione per mare veniunt. Qui ad Congregationem venerint sine licentia, per totum tempus, quo Congregatio durabit, detineantur in loco penitentiae: Congregatio autem terminata decernat de eis Congregatio Hegumenorum. Si quis vero querelas habeat ad Congregationem deferendas, mittat eas cum Abbate vel ejus Socio, propria manu subscriptas.

Qui vocem in Congregatione habere nequeant.

7. Unusquisque Abbas ad Congregationem veniens, aut Vicarium suum mittens, debet asserere secum, vel cum Vicario mittere: I. Sigillum Monasterii: II. Catalogum, in quo descriptus sit numerus Monachorum vivorum, & quot defuncti sunt post ultimam Congregationem, & quot recepti: III. Rationem dati & accepti toto regiminis sui tempore. Socius vero Abbatis debet secum asserere: I. Literas Monachorum de sua deputatione: II. Querelas eorumdem, si quæ erunt.

Quæ ab Abbatibus asserenda sunt.

8. Abbas Generalis, vel, eo absente, Hegumeni, opportuno tempore provideant de rebus ad celebrandam Congregationem necessariis. Quare I. Abbatem Monasterii, in quo Congregatio celebranda est, vel eo absente Monachum alium constituent, qui Oeconomi Congregationis Generalis nomen gerat; curetque, ut locus Congregationi opportunus præparetur, utque adsint victualia, lecti, & quæcumque ad receptionem Monachorum hospitium necessaria sunt. II. Deputent duos saltem Confessarios cum facultatibus opportunis, necnon unum Scribam Congregationis, qui suffragia notabit, & literas ad Congregationem directas coram omnibus leget; Unum præterea Adituum, qui curam habeat facelli, ubi Congregatio fiet, & unum Janitorem, qui portas Congregationis observabit. Hi vero omnes, præter Abbatem supradictum, idest, Confessarii, Scriba, Adituum & Janitor, debent esse ex eorum numero, qui suffragia non habent in

De Oeconomo Congregationis Generalis.

Cæterisque Ministris.

Congre-

Congregatione. Reliqua autem Cœnobii ministeria tam in Ecclesia quam in Choro & Refectorio per ejsdem Cœnobii Monachos diligenter obeantur, ne Congregationis prætextu quidquam ex regulari disciplina omitatur.

9. Cum dies assignata advenit, non obstante cuiuscumque absentia, Congregatio incipitur. Cognitores autem suffragiorum sunt: I. Abbas Generalis: II. Quatuor Hegumeni: III. Duo ex Monachis Congregationis a communitate Vocalium electi, in quorum tamen electione neque Abbas generalis, neque Hegumeni vocem habebunt.

10. Congregatio Generalis per septem dies durabit. Singulis autem diebus post cantata Divina Officia, & celebratam sacram Liturgiam, scrutinium fiet, cui præmittitur sermo pareneticus ab Abbate Generali, aut alio quopiam ad conventum Monachorum per semihoram.

11. In primo triduo, Ordinis statum examinent; seduloque explorent, si quid suppleendum aut rescandum sit; Singulisque permittitur, quodcumque apud se statuerint, suggerere Abbati generali, aut Hegumenis, qui Monachorum suggestiones in commentarium relatas coram Congregatione recitabunt. Interim Hegumeni iussu Abbatis generalis a Monasteriorum Abbatibus statum & rationes exigant singulorum Monasteriorum: easque, in Tabularium totius Ordinis referendas, eidem Generali Abbati exhibeant. Quarta die proceditur ad electionem Abbatis generalis & Hegumenorum, ut infra; Si autem non ob electionem Superiorum, sed ob aliam causam coacta fuerit Congregatio, de illa tractabitur. Tribus postremis diebus Monachorum causæ finiuntur, eorumque postulatis satisfiat: & si quid contra Regulam, Constitutiones, vel consuetudines Ordinis peccatum est, corrigatur.

12. Septimo die, postquam Congregatio terminata est, dato signo a Generali Abbate, aperiat porta, itaut etiam non vocales adesse possint, & audire. Tum a Scriba Congregationis legatur: I. Tabula novorum Officialium, a tota Congregatione sive ab Abbate Generali & Hegumenis electorum: necnon Monachorum ad Monasteria, quæ idem Abbas generalis designaverit, mittendorum. II. Constitutiones, si quæ fuerint a Congregatione sancitæ. III. Recitentur nomina Monachorum omnium ab ultima Congregatione defunctorum, ut pro iis omnibus una Missa solemnis celebretur. IV. Recenseantur etiam nomina insigniorum Benefactorum, simulque omnes moneantur, ut pro iis Sacerdotes quidem unam Missam celebrent, Laici vero dicant quinquaginta Pater noster & Ave Maria. V. Abbas generalis faciat absolutionem generalem: & sic Congregationem dimittat.

13. Dimissa Congregatione Generali, una cum Hegumenis faciat Congregationem Hegumenorum; & primo quidem eligantur Abbates Provinciarum, & Monasteriorum, singulisque Patentes literæ tradantur, ut ad officia sua abeant.

14. Forma literarum Congregationis Monachorum, cum mittunt ad Congregationem Generalem unâ cum Abbate Monasterii, seu Provincie, Socium ab ipsis electum.

Reverendissimi PP. Notum facimus vobis, Congregationem nostram, habitam in Monasterio N. die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendissimum Patrem N., ut nomine totius Monasterii vel Provincie, una cum nostro Abbate ad Congregationem Generalem accedat. Quo circa tradimus ei potestatem agendi pro Nobis in Congregatione Generali omnia & singula, quæ facere possemus, si præsentem essemus, ratum gratumque habituri, quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum

in Monasterio N. anno N. mense N. Sigillum ✕ Monasterii. Et subscribent omnes iuxta ordinem suum.

15. Forma literarum Abbatis Provincia vel Monasterii, cum mittit Vicarium vel Procuratorem ad Congregationem Generalem.

Reverendissimi Patres. Notum facio vobis, me, ob causam N. impeditum, elegisse Reverendum Patrem N., ut tamquam meus Vicarius & Procurator ad Congregationem generalem accedat, eique sigillum & rationes officii mei tradidisse; necnon facultatem in Congregatione generali omnia & singula agendi, quæ ego facere possem, si præsentem essem: ratum gratumque habiturus, quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum in Monasterio N. anno N. mense N. die N. Sigillum ✕ Officii N. Abbas Provincie vel Monasterii N.

C A P. II.

De Electione Abbatis Generalis, & Hegumenorum.

1. Ante electionem legantur Constitutiones de requisitis eligendorum, deque eorum officio.

2. Nemo potest in Abbatem Generalem aut Hegumenum eligi, nisi compleverit annum ætatis trigessimum: & annum in nostro Ordine, octavum quidem Abbas generalis, sextum vero Hegumenus.

3. Electio nullo modo fiat per absentium, sed præsentium dumtaxat suffragia; eaque secreta sint, non publicatis eligentium nominibus.

4. In loco pro electione deputato Ædituus Aram maximam, ubi Venerabile Eucharistie Sacramentum in Ciborio conditum prostrabit, solemniore, quam in primo triduo Congregationis, ritu instruat. Super Altari ante Ciborium alta Crux collocetur, sex hinc inde accensis candelis. A dextris Crucis Evangeliorum Codex pretioso velo coopertus: A sinistris vero Imago, sive Reliquiæ Sancti Patris nostri Antonii, & Codex Regulæ cum Constitutionibus: Infra Altare ad latus dexterum ponatur mensa, iuxta quam assidebit Scriba seu Secretarius, qui, data servandi secreti fide, solus ex Parribus non vocalibus in Congregationem introducet: Super mensam vas seu arcula collocetur, in quam ab Electoribus Schemulæ mittendæ erunt: Sic autem fabricetur, ut demissa & superiori orificio Schemulæ dilabi aut extrahi nequeant, donec functione peracta, legitime a Cognitoribus suffragiorum referetur: Alterum præterea vas intra cancellos Altaris præparetur aqua oppletum, in quod Schemulæ prædictæ statim projiciantur.

5. Habeatur sermo pareneticus ad Electores per semihoram de eligendo digniori Abbate Generali, dignioribusque Hegumenis: deque votorum renovatione præmittenda ab omnibus.

6. Absoluta parænesi, Abbas Generalis, & quatuor Hegumeni hinc inde ad dexteram levamque ipsius, ante partem mediam in genua procident: & pone hos Provinciarum Monasteriorumque Abbates: deinde reliqui Monachi secundum antiquitatem propriæ professionis: postremo Scriba seu Secretarius, & Ædituus, & ad portam Janitor.

7. Sequatur Votorum renovatio, Abbate generali & Hegumenis præsentibus, deinde reliquis simul prosequentibus de verbo ad verbum & cum pausa, ut supra Part. 2. Cap. 11.

8. Abbas Generalis absoluta Votorum renovatione, Beatissimæ Virginis Mariæ Litanias cum cantu inchoabit: quibus finitis, Fratres admonet, ut præmissis contritionis actu intentionem pariter rectam habere studeant, simulque omnes

Requisita, ut quis in Abb. Gen. aut Hegumenum eligi queat.

Forma electionis.

De resignatione
Officiorum.

dominica orationem recitent, & Sancti Trinitatis opem, necnon Deiparæ, & Sancti Antonii intercessionem implorent. Mox assurgit ipse, & Fratres in genua adhuc provolutus generalem absolutionem pronunciat: Post universi e Templo egressi, ad ferenda suffragia accedant, si alibi electio facienda est; Si verò in eodem Templo, edito foras egresso, porta clauditur, quam Janitor ab exteriori parte observabit.

9. Antequam ad novi Abbatis Generalis electionem procedatur, debet is, cujus officium expirat, sigillum & officium in manibus Hegumenorum resignare ac deponere, in hæc verba:

Reverendi Patres; In manibus vestris resigno ac depono officium Abbatis generalis, quod mihi indigno Congregatio generalis commisit; simulque veniam peto de omnibus culpis, a me in eo commissis.

Hoc idem facere debet unusquisque Hegumenus coram electo Abbate generali, cum ad successoris sui electionem procedendum est, dicens:

Reverendissime Pater; In manibus vestris resigno ac depono officium Hegumeni, quod mihi indigno commissum est, simulque veniam peto de omnibus culpis, a me in eo commissis.

Facta tamen resignatione, in suo loco & ordine tandiu stabit, donec successor declaratur.

Si per obitum, aut promotionem Abbatis generalis, aut aliquod legitimum ejus impedimentum, electus fuerit Vicarius generalis, hic etiam ante electionem novi Abbatis generalis resignabit officium in hæc verba:

Rev. Patres; In manibus vestris resigno & depono officium Vicarii Generalis, quod mihi indigno commissum est &c. Idem dicendum de Vicario Hegumeni.

Suffragiorum
ordo.

10. Suffragiorum ordo est: Primus Abbas generalis, ad mensam accedens, suum suffragium in scheda scribat, nomine tantum electi expresso, hoc modo: Eligo Reverendum Patrem N. in Abbatem generalem nostri Ordinis. Tum schedulam propriis manibus complicit, atque in præparatam arcam injiciat. Sequantur ordinatim singuli Hegumeni: postea Abbates Provinciaum & Monasteriorum, postremo reliqui Patres Vocales, habita semper ratione antiquitatis professionis.

Si quis Patrum indigeat opera scribæ, hic suggestum ab illo nomen scribat in scheda, eamque plicatam ipsi reddat, in prædictam arcam ab eodem propria manu statim demittendam.

11. Post lata suffragia in locum suum unusquisque regrediatur; loca autem extra cancellos Altaris disposita erunt. Tum vero Abbas generalis solus cum quatuor Hegumenis, & duobus, a Patrum cætu ad cognoscenda suffragia electis, Sanctuarium ingressus, schedulas ex arca extrahat, mox numeret; & si Patrum numerum superent, aut minime æquent, electio non constabit, nec aperiendæ erunt schedulæ, sed continuo in vas aqua oppletum immittantur, & nova electio fiat. Si verò suffragiorum numerus bene constet, tunc Abbas generalis singulas schedulas coram Hegumenis, & duobus suffragiorum Cognitoribus aperiat, nomenque electi altiori voce pronunciet, ut Monachi in Templo stantes audiant, & illud a Secretario in charta noetur.

12. Si pars suffragiorum supra dimidium Vocalium major convenire in electione reperitur, ea censetur facta; Sin autem in duas personas suffragia dividantur, his a ferendo suffragio exclusis, iteretur scrutinium. Si rursus æqualis pro utroque suffragiorum numerus constiterit, præferendus prior tempore professionis; Sin autem professionis tempore æquales fuerint, ætas attendenda, & senior juniori præligatur.

13. Si vero suffragia in diversas personas distrahantur, itaut in neminem major Congregationis pars conveniat, secundo ac tertio scruti-

De Scrutino.

nium repetatur. Quod si etiam tunc nemo habeat majorem suffragiorum partem, contingat autem duos vel tres habere plura suffragia, ita ut singuli quartam saltem partem suffragiorum obtineant, per Abbatem generalem promulgentur his verbis.

Reverendus Pater NN. & Rev. Pater NN. habent plura suffragia, quam reliqui;

Ex his igitur potestis unum eligere in Abbatem generalem totius Ordinis.

Tum illis, qui nominati sunt, exclusis, Vocales reliqui ad electionem modo supradictam procedant, unum ex nominatis eligentes, in quem major pars suffragiorum convenerit.

14. Finito Scrutinio, electus Abbas Generalis promulgetur a suo Prædecessore, vel si ipse in officio confirmatus fuerit, a primo Hegumenorum, his verbis:

Reverendi Patres: Facta suffragiorum collatione, invenimus, majorem partem Congregationis nostræ convenire in electione Rev. Patris NN. Ideo nomine totius Congregationis nostræ, & potestate per vos omnes mihi concessa, pronuncio & declaro Rev. Patrem NN. electum fuisse, & esse nostrum omnium totiusque Ordinis Nostri Abbatem Generalem.

15. Facta electionis proclamatione, primus Hegumenus, aut dignior inter Vocales, intonat Psalmum xix. reliquis alternatim prosequentibus: Exaudiat te Dominus in die tribulationis: Protegat te nomen Dei Jacob &c.

Interea Hegumeni ducunt Electum ad sedem, ad cornu sinistrum Altaris paratam, qui osculatur primum Altare, deinde sedet. Tum a digniori traditur ei liber Regulæ & Constitutionum, ac sigillum officii: qui, retinens sigillum, tradit uni ex Vocalibus, ut legat Caput III. Partis III., quod est de præminencia & officio Abbatis Generalis. Interim Fratres singuli juxta ordinem suum, ad eum accedentes, genibus flexis manus ejus osculantur. Ipse vero tandiu in loco suo sedebit, donec Hegumeni quatuor eligantur: nec e sede sua recedit, nisi cum suffragium proprium scripturus est, & in arcam missurus, & suffragia Monachorum, ut supra, cogniturus, electumque proclamaturus: quo statim proclamato ad sedem suam redibit.

16. Si Electus absens fuerit, postquam proclamata est illius electio, cantatur Psalmus xix. ut supra; Quo finito, statim proceditur ad electionem Hegumenorum, quorum primus vices Abbatis generalis geret, donec Abbas ipse Generalis aderit. Quod si adeffe possit, antequam Congregatio generalis absolvetur, tunc entronismus ejus modo supradictus fiat.

17. Neque Abbati generali, neque Hegumenis fas est electionem suam recusare, aut officium abdicare. Si vero contigerit eos, ex legitima causa ab officii executione impediri, in Congregatione Hegumenorum potest Vicarius eis substitui, ut dictum est Part. 3. Cap. 4.

18. Absoluta Abbatis generalis electione, continuo ad electionem quatuor Hegumenorum juxta prædictum ordinem procedent, etiamsi electus Generalis absens fuerit.

Primum Hegumenus in manibus Abbatis generalis, vel, eo absente, in manibus dignioris ex Vocalibus, resignet sigillum & officium, ut supra; Mox suffragia feruntur, & si duo vel tres plura suffragia habere reperiantur, itaut quartam saltem partem singuli obtineant, Abbas generalis, recens electus, vel, eo absente, dignior ex Vocalibus (exclusis iis, qui nominantur) dicat ad cætum Monachorum:

RR. PP. NN. & NN. habent plura suffragia, quam reliqui; Ex his igitur potestis eligere unum in Hegumenum.

Publicatio
Electi.De fe-
quentibus
electionem.Electi offi-
nequeant
recusare.De electio-
ne Hegume-
norum.

Finito

Finito scrutinio, electus Hegumenus promulgatur ab Abbate generali, aut eo absente, a digniori ex Vocalibus, in hæc verba:

Reverendi Patres; Facta suffragiorum collatione, invenimus majorem partem Congregationis nostræ convenire in electione Rev. Patris N. Ideo nomine totius Congregationis nostræ, & potestate a vobis mihi concessa, pronuncio & declaro Rev. Patrem N. electum fuisse, & esse Hegumenum.

Addat in fine primum, secundum, tertium, vel quartum, juxta uniuscujusque Hegumeni locum.

Hegumenus electus Abbati Generali genuflectat, ejusque manum deosculatus, ad dexteram ipsius vel sinistram juxta ordinem suum stabit. Abbas vero generalis illum ad osculum admittet, eique sigillum officii tradet. Tum Fratres juxta ordinem suum, facta prius Altari, deinde Abbati Generali & Hegumenis antea electis, aut in officio confirmatis, reverentia, coram Hegumeno recens electo genuflectentes, manum ejus osculantur. Hegumeni vero antea, ut supra, electi, collegam suum post ipsos electum ad pacis osculum admittant. Si Hegumenus Sacerdos non fuerit, sola pacis appreciatione, omiſſa genuflectione, honorabitur.

19. Penes Congregationem generalem est, Abbatem generalem confirmare, vel novum eligere: Hegumenorum pariter potestatem prorogare aut abrogare, sive quosdam confirmare, & alios de novo eligere. Nam, omnes simul eodemque tempore mutare, minus expedire videtur: ut mirum novus Hegumenus a veterano rudimenta novi officii capiat. Si vero attentis circumstantiis, fecus agendum Electoribus in Domino visum fuerit, ad omnium etiam Hegumenorum depositionem tuto procedent.

20. Secretarius Congregationis tam Generalis Abbatis quam Hegumenorum electionem in Acta referat, quæ, subscriptionibus omnium Vocalium firmata, in Archivio afferventur.

Absoluta quatuor Hegumenorum electione, Divinæ Majestati gratiæ agendæ sunt. Quo circa Abbas generalis cum Hegumenis & omnibus Patribus Vocalibus ante portam mediam Altaris procidat in genua, primus ipse, deinde quatuor Hegumeni, mox reliqui juxta ordinem suum. Tum incipiat Psalmum 148. reliquis hunc & duos sequentes Psalmos alternatim cantentibus.

Laudate Dominum de Cælis: laudate eum in excelsis &c.

Quibus finitis, affurgens Abbas Generalis, stansque in porta media, conversus ad Altare Fratribus genuflexis, sequentem Precationem recitabit:

Gratias agimus tibi Deus noster, Trinitas Sanctissima, Pater, & Fili, & Spiritus Sancte; Quoniam, sicut ad tuum nos peculiarem famulatum assumpsisti, atque in sanctis Tabernaculis tuis collocasti, fratresque in spiritu conjunctos effecisti, & constituisti in Monte Sion, qui est religiosus status, ponens pacem fines suos, muroque circumdatus obedientiæ castitatis & voluntariæ paupertatis, quo spectaculum serenus Angelis & hominibus: ita hodie Gratia tua innovasti vinculum, quo jungimur dilectioni tuæ, nosque in hierarchias & choros in similitudinem Angelorum distinxisti ad officia ministerii tui in Paradiso domus tuæ, quem plantasti nobis, & in quo nos collocasti, ut ex eodem fructus vitæ perfectæ colligeres, nosque illum operaremur, beneplacitum tuum perſcites, & divinæ Voluntati tuæ obſequentes; & nunc Domine Deus tuere nos, & custodi vineam istam, quam plantasti dextera tua, & domum tuam ædificas, quam virtute tua fundasti: quia nisi tu Domine ædificaveris Domum, frustra vigilant, qui custodiunt eam. Da

Domine assitricem sedium tuarum Sapientiam iis, quos ad ministerium Domus tuæ elegisti. Benefac nobis, & corda nostra sanctifica, mentesque nostras in obsequio confirma: intercedentibus Sancta Dei Genitrice Virgine Maria, & Beatissimo Patre nostro Sancto Antonio Magno, & omnibus Sanctis.

Fratres: Amen.

Deinde Abbas Generalis, facta Altari reverentia, ad eos adhuc genuflexos conversus, facit absolutionem generalem in hæc verba:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuat vobis absolutionem & remissionem omnium peccatorum vestrorum in Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti.

Fratres: Amen. Et surgant, ejusque manum ordinatim osculantur: & ad suas singuli Cellas secedunt.

C A P. III.

De Congregatione Hegumenorum, & electione Abbatum Provincia, vel Monasterii.

1. Congregatio Hegumenorum de semestri in semestrem ab Abbate generali, & quatuor Hegumenis celebretur, & quoties de rebus agendum est aut valde urgentibus, aut potestatem ejusdem Congregationis exigentibus.

2. Penes Abbatem Generalem est, illam indicare, eique præsidere. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa & reatu consultandum sit, tunc ad omnes simul Hegumenos spectabit illam indicare, & prior in Ordine præsidebit, tamquam Vicarius Abbatis Generalis, ut supra dictum est.

3. Per septem dies ea durabit, singulis autem diebus, præmissa Oratione Dominica, & Litanis Beatissimæ Virginis coram Altari ab Aedituo parato, Janitore portam observante, & Secretario ad mensam assidente, necnon duobus Monachis suffragiorum cognitoribus, suffragia ferent, ut supra dictum est de Congregatione generali. Porro Secretarius, Aedituus, Janitor, & duo Suffragiorum Cognitores, ab Abbate generali & Hegumenis præligendi sunt. Antequam vero prima Congregatio inchoetur, sermo paraneticus fiat ab idoneo Monacho, quem Abbas Generalis designaverit.

4. Si post Congregationem Generalem eligendi sint Abbates Provinciarum, & Monasteriorum: primo Congregationis die, sedentibus in ordine suo Abbate generali & Hegumenis, accedunt Abbates, quorum officium expirat, vel eorum Vicarii, unus post alium, & genuflexi sigillum & officium in manibus Abbatis Generalis & Hegumenorum resignant & deponunt, in hæc verba:

Reverendissimi PP. In manibus vestris resigno & depono officium Abbatis Provincia N. vel Monasterii N. quod mihi indigno commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis, a me in eo commissis.

Si Vicarius fuerit, aut Procurator, dicat:

Reverendissimi Patres; Nomine ac vice R. Patris N. in manibus vestris resigno & depono officium Abbatis Provincia N., vel Monasterii N. quod ipsi commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis, ab ipso in eodem officio commissis.

Facta resignatione; unusquisque extra Congregationem recedet; & clauso officio, legat Secretarius coram Abbate generali & Hegumenis excessus vel defectus, si quos dicti Abbates in suo officio commiserint; oblatas adversus eos Subditorum Monachorum accusationes, & similia, quæ in ultimo triduo Congregationis Generalis examinata sunt, & in Acta relata, ut

Tempus
Congregat.
Hegumeno-
rum:

A quo in-
dicenda:

Quoto
tempore du-
rare debeat.

De electio-
ne Abb. Pro-
vinc. & Mo-
nasterio.

Cap. 1. hujus partis num. 11. dictum est. Mox Generalis & Hegumeni de iis deliberent; & si quid in Regulam, Constitutiones, consuetudines, vel Monachos peccasse deprehensi fuerint, vocentur sigillatim, introducantur ad Congregationem, ibique reprehendantur, & digna malefactorum poenitentia mulcentur: alias omnes simul introducantur, & genuflexi benedicantur ab Abbate generali, & absolvantur, iis verbis:

Deus misereatur vestri &c. ut Cap. superiori circa finem.

Tum extra Congregationem dimittantur, & Abbas generalis cum Hegumenis per suffragia secreta eligat Abbates Provinciarum & Monasteriorum eodem modo, quo supra de electione Generalis & Hegumenorum dictum est.

Suffragium in schedula scribatur sic: Eligo Rev. Patrem N. in Abbatem Provinciae N. vel Monasterii N.

De extrahendis suffragiis.

Extrahuntur autem suffragia a duobus Monachis eorum cognitoribus, & scribuntur in carta a Secretario; Et unus ex illis duobus, professione antiquior, nomen electi altiori voce pronunciat, ut Generalis & Hegumeni audiant: & qui plura suffragia habuerit, ille Abbas erit, quem proinde Generalis proclamabit in haec verba:

Nomine Congregationis nostrae pronuncio & declaro Rev. Patrem N. Abbatem Provinciae, vel Monasterii N.

Finito scrutinio omnes electi Abbates, qui in eo Monasterio praesentes fuerint, vocantur a Congregatione; & cum introducti fuerint, genua flectunt coram Abbate generali & Hegumenis, manumque eorum deosculantur, & invicem ab his ad osculum pacis admittuntur. Abbas autem Generalis tradat unicuique eorum sigillum officii sui, deinde omnibus praeter Hegumenos genuflexis impertitur benedictionem, dicens:

Benedicat vos Omnipotens Deus Pater & Filius & Spiritus Sanctus.

Fratres: Amen; Et procedunt unusquisque ad Cellam suam.

Abbas Generalis & Hegumeni tradunt singulis patentes literas tenoris sequentis:

Venerabilibus Fratribus Ordinis S. Patris nostri Antonii, Congregationis de Monte Libano, Provinciae N. vel Monasterii N. salutem in Domino, & benedictionem.

Notum facimus vobis, Fratres, Congregationem Hegumenorum, habitam die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendum Patrem N. in Abbatem vestrum proprium & peculiarem, qui carne & spiritu vos gubernet juxta nostras consuetudines, Constitutiones & Regulam. Quo circa mandamus vobis in virtute sanctae obedientiae, ut eidem secundum nostrae Libaniticae Congregationis Regulam pareatis, eumque Abbatem seu Patrem nostrum appelletis, ipsique veluti legitimo Praeposito vestro debitam obedientiam, honorem, atque reverentiam exhibeatis. Si quis illi subesse noverit, noverit se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obediens. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N. Congregatio Hegumenorum. Sigillum & Generalis & Hegumenorum.

Cum dictae literae ad Monasterium venerint, unus ex Fratribus, reliquis audientibus, in Ecclesia vel in Refectorio Abbate electo praesente, illas legat: finitaque lectione, continuo Abbati electo vel confirmato omnes genuflectant; Abbas vero iis benedicat, dicens: Benedicat vos Omnipotens Deus, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.

Et respondent: Amen; Et surgunt, ejusque manum osculantur. Abbas suae electionis paten-

tes literas apud se custodiat: cumque statuo tempore exauctoratus vel confirmatus fuerit, Abbati generali illas restituet. Secretarius autem Monasterii eas de verbo ad verbum describat, & in Archivio reponat. Sequentibus sex diebus in Congregatione Hegumenorum de rebus, ad universum Ordinem spectantibus, agatur.

5. Si vero Congregatio Hegumenorum non post Congregationem generalem, sed praetertitis temporibus suis fiat, primo die de gravioribus negotiis agendum erit, postmodum reliqua definiantur.

6. Terminata Congregatione, describi curent a Secretario Acta omnia, electiones Officialium, & Constitutiones, si quae factae fuerint, sigilloque, & propria Generalis atque Hegumenorum subscriptione firmetur, & in Archivio reponantur. Quae vero Monachis significanda sunt, ea per encyclicas literas, a generali & Hegumenis subscriptas, significentur. Exemplum autem literarum omnium, quae nomine Congregationis hujus mittentur, a Secretario ejusdem Congregationis descriptum maneat in libro Registorum, qui in Congregatione generali tradatur novo Abbati generali & novis Hegumenis, in Archivio reponendus.

C A P. IV.

De Congregatione Provinciae, & Monasteriorum.

1. Congregatio Provinciae unoquoque anno per triduum celebretur ab Abbate Provinciae, & Abbatibus Monasteriorum subjectionum: Congregatio vero Monasteriorum sit quolibet mense per unum diem ab Abbate Monasterii & Monachis omnibus professis. Primam autem indicet Abbas Provinciae, alteram Abbas Monasterii; & illa quidem uno saltem mense ante constitutum diem significari debebit, haec vero tribus ante diebus.

Congr. Provinciae quolibet anno cogenda.

2. Quo mense faciendae erit Congregatio Provinciae, praemittenda est opportuno tempore Congregatio uniuscujusque Monasterii, ut in promptu habeat Abbas, si quid ad eam Congregationem referendum sit. Similiter quo anno celebrabitur Congregatio generalis, opportune praemittatur Congregatio Provinciae.

3. Congregationi Provinciae praeter Abbates Monasteriorum, intererit Socius Abbatis uniuscujusque Monasterii a Congregatione Monachorum eligendus. Ejus autem Electio fieri debet tribus saltem diebus, antequam ad Congregationem Provinciae procedatur, ut sufficiens tempus habeat ad sumendum informationem de statu Monasterii, deque querelis, & causis Monachorum. Idem dicendum de Socio Abbatum ad Congregationem generalem discessum. Omnia autem, quae Socius Congregationis generali vel Provinciali, nomine Monachorum praesentabit, debent esse sub sigillo Monasterii clausa, & ab iis subscripta.

Qui debeant interesse.

4. In utraque Congregatione idem ordo servetur, de quo supra in Congregatione Hegumenorum dictum est num. 3. & 6. Secretarius autem, Aedituus, & Janitor ab Abbate eligantur; duo vero suffragiorum Cognitores a Monachis, ad Congregationem convocatis.

5. Agendum porro erit: Primo de rebus spiritualibus ad profectum Monachorum spectantibus, inquirendumque in mores uniuscujusque, si quid contra Regulam, Constitutiones, & consuetudines peccetur: Secundo de regimine Superiorum & subjectionum obedientia: Tertio de temporalibus Monasteriorum rebus.

De quibus agendum rebus.

6. Abbate ad Congregationem generalem eunte, aut Vicarium mittente, adhuc celebretur Congregatio Monachorum de mense in mensem,

cui

cui ipse Abbas vel ejus Vicarius præerit. Non tamen celebrari poterit Congregatio Provinciae, nisi de anno in annum, & ipso Abbate præsentem.

7. Si Abbas Monasterii decesserit, Vicarius mortem ejus tam Abbati Provinciae quam Abbati Generali statim significabit; & interim Monasterium administrabit usque ad novi Abbatis electionem, & adventum. Quod si Vicarius in illo Monasterio non fuerit, tunc antiquior professione Vicarius erit, & inter æquales professione antiquior ætate præferatur, & Sacerdos non Sacerdoti. Mortuo autem Abbate Provinciae, Abbas illius Monasterii, in quo residere solet, ad Abbatem Generalem literas scribat. Nemo tamen in ejus officio se immiscebit, donec Abbas Generalis in Congregatione Hegumenorum de Successore aut Vicario decreverit.

C A P. V.

De Congregatione Hebdomadali.

1. In qualibet hebdomada per omnia Monasteria feria sexta, aut alia die non impedita, debet fieri Congregatio omnium Monachorum.

2. Sedentibus omnibus, & Novitiis, si qui erunt, stantibus, Abbas seu Vicarius aliquid ex libris spiritualibus legat, vel legi faciat ad Monachos.

3. Deinde (Novitii foras dimissis) idem Abbas seu Vicarius faciat brevem exhortationem contra defectus in Monasterio occurrentes, nullam tamen personam nominando.

4. Absoluta exhortatione, Abbas stans, reliquis genuflexis, dicat:
Deus misereatur nostri, & dimittat debita nostra, & tribuat nobis absolutionem & veniam omnium peccatorum nostrorum, In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.
Fratres: Amen; Et furgunt, ejusque manum deosculantur, & ad suas unusquisque Cellas abeunt.

C A P. VI.

De Electione in communi.

1. Ab Electione tam activa quam passiva in quolibet officio Ordinis nostri, donec cum eo fuerit dispensatum, specialiter arcetur omnis excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, non professus, & qui non subest nostrae Congregationi, etiamsi fuerit Monachus professus Ordinis S. Patris nostri Antonii: Item, qui ab Ordine nostro apostataverit, & qui ab illo ad alium Ordinem, etiam cum licentia Superiorum, transiit, nec postea ad nostrum rediit: Item, qui habet impedimentum naturale, ut fatuus, delirus, lunaticus: Item, qui est notorie infamis ob publicum delictum, ut est homicidium, fornicatio, furtum, perjurium, ebrietas: Item subornator, qui prece, pretio, minis, vel quocumque alio modo induxerit eos, qui in Electione vocem activam habent, ut se ipsum vel Monachum aliquem determinatum eligant, singulatum eum nominando: Item, qui per se ipsum vel alium procurat sibi dignitatem aliquam extra Ordinem: Item, qui publice & scandalose Romano Pontifici, aut Patriarchæ vel Ordinario loci detraxerit, aut eorum canonicas sanctiones contempserit. Denique, qui Monachum notorie indignum sciens & prudens aliquando elegerit.

2. In iis impedimentis, quæ ex Jure canonico proveniunt, dispensatio petenda est a legitimo Superiore; qualis est Sanctissimus Romanus Pontifex, Reverendissimus Dominus Patriarcha, & Ordinarius loci Episcopus, respective. In aliis vero, quæ ex nostris Constitutionibus inducuntur, Abbas Generalis dispensare poterit, vel eo absente Congregatio Generalis.

3. Nemo eliget, aut eligere poterit in Abbatem Generalem, aut Hegumenum, sive in Ab-

batem Provinciae, aut Monasterii, nisi triginta annos saltem inchoatos ætatis habeat; & nisi sex annos in Congregatione nostra compleverit, includendo annos probationis.

4. In Congregationibus Hegumenorum Provinciae & Monasterii ii tantum vocem activam habent, quorum mentio ibi fit. Vocem vero passivam in Congregatione generali & Hegumenorum habere possunt omnes Monachi professi; In Congregatione vero Provinciae & Monasterii ii tantum Monachi, qui sunt illius Provinciae & Monasterii.

5. Nemo potest habere plures voces activas, etiamsi habeat plura in Ordine officia; sed unusquisque unam tantum vocem habeat.

6. Omnis Electio fiat per suffragia secreta.

7. Ante Electionem legantur Constitutiones de officio eligendorum, & de electione.

8. Si suffragia fuerint æqualia, aut in diversas personas ita distrahantur, ut in nullum major pars conveniat, id fiat, quod supra Cap. 2. n. 12. & 13. dictum est.

C A P. VII.

De Visitatione.

1. Abbas Generalis semel saltem in triennio visitet omnia Monasteria Ordinis: & Abbas Provinciae semel quolibet anno Monasteria sibi subiecta, ut dictum est Part. 3. Cap. 3. num. 3. & Cap. 5. n. 2.

2. Si legitime fuerint impediti, substituent Vicarium Visitatorem, cui tempus & auctoritatem per suas literas definiant, eique Socium seu Secretarium adjungent. Nulli autem Vicario Visitatori credatur, nisi literas suæ delegationis antea exhibuerit coram Monachis, in Congregatione convocatis in eo Monasterio, quod visitandum erit; eam vero Monachorum Congregationem Abbas convocabit statim, atque ei exhibita fuerint literæ Abbatis Generalis, aut Hegumenorum, aut Abbatis Provinciae. Si autem Abbas fuerit absens, aut obedire noluerit, tunc ipse Vicarius Visitator eam convocabit.

Forma literarum Vicarii Visitatoris.

Venerabilibus Fratribus Ordinis S. P. N. Antonii, Congregationis de Monte Libano, Provinciae N., vel Monasterii N. salutem in Domino & benedictionem.

Notum facimus vobis, Fratres, nos elegisse Rev. Patrem N. in Vicarium nostrum, eique vices nostras commisisse, ut visitet vos & vestrum Monasterium in temporalibus & spiritualibus, & inquiret in omnia, ad vos dictumque Monasterium spectantia, juxta nostras consuetudines, Constitutiones, & Regulam, cum facultate discernendi, quæ decernenda esse, urgens necessitas compulerit, alia vero ad nos deferendi; Non tamen alium in locum suum substituendi; nec Visitationem in quolibet Monasterio ultra triiduum prorogandi. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut Reverendissimum Patrem N. tamquam Vicarium Visitatorem a nobis deputatum recipiatis, eique debitam reverentiam & obedientiam juxta commissum ipsi officium exhibeatis. Si quis illi contradicere ausus fuerit, noverit, se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obedientes. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N.

Abbas Generalis, vel Hegumeni, vel Abbas Provinciae N. Loco & sigilli.

3. Lectis in Congregatione literis, statim omnes genuflectent, excepto Vicario Visitatore; deinde surgentes deducunt illum in Ecclesiam, a dextris Abbatis Monasterii procedentem.

Si Abbas Generalis, aut Abbas Provinciae, personaliter ad visitandum Monasterium veniret,

Abbatem legitime impediti Vicarium Visitatorem debent eligere.

Quibus non committenda officia.

In impedimentis a quibus petenda dispensatio.

Qua metho-
do facienda
Visitatio.

convocata ab Abbate loci Monachorum Congregatione, significabit breviter, ut præparent se ad reddendam rationem, quam sequenti die exigere incipiet: Deinde procedet unâ cum Abbate Monasterii & Monachis ad Ecclesiam, ut supra.

4. Ante Aram maximam omnibus ordinatim genuflexis, Abbas, seu Vicarius Visitator, item genuflexus, ad portam mediam orabit aliquantum: deinde intonabit Psalmum 148. *Laudate Dominum de Cælis &c.* quem unâ cum duobus sequentibus Psalmis Monachi alternatim canent: & dicto *Gloria Patri*, surgit Abbas seu Vicarius Visitator, & facta ad Altare reverentia, conversus ad Monachos genuflexos facit absolutionem, dicens:

Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuat vobis absolutionem & veniam omnium peccatorum vestrorum. In Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti.

Fratres: Amen; Et surgunt, ejusque manum ordinatim osculantur: & abeunt in Cellas suas.

5. Visitator primum locum tenebit cum Socio suo, qui Secretarii munus geret, etiam ante Abbatem Monasterii. Cum autem officio suo functus fuerit, ipse & Socius locum juxta dignitatem suam, vel antiquitatem professionis habeat.

6. Primo Visitacionis die, cantatis Divinis Officiis, ac terminata per Abbatem loci, aut ejus Vicarium, Sacra Liturgia, antequam decur a Celebrante benedictio, omnibus Monachis ordinatim genuflexis, Visitator diligenter visitabit totam Ecclesiam: ac primum Aram maximam, ubi repositum est Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum: deinde reliqua, si quæ erunt, Altaria; an omnia munda sint, & decenter ornata & composita; qua Visitacione absoluta, reversus ad portam mediam, & facta Altari reverentia, dat benedictionem, dicens:

Benedicat vos Omnipotens Deus, Pater & Filius & Spiritus Sanctus.

Fratres: Amen.

Visitator prosequitur hanc admonitionem: Auctoritate Dei, totiusque Ordinis nostri, præcipio vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut cum unusquisque vestrum de omnibus & singulis personis ac rebus, ad hoc Monasterium spectantibus, interrogatus fuerit, debeat secundum conscientiam pure & veraciter revelare, seculo omni odio, favore & affectu: nec ullius vestrum extra Monasterium discedere præsumat sine expressa nostra licentia.

Tum surgunt Fratres, & vadant in Cellas suas. Visitator, deponit stola, in Sacrarium vadit cum Socio, Abbate Monasterii, & Præfecto Ecclesiæ seu Sacraria; eamque diligenter visitat, considerando, an munda & composita sint vasa Sacra, vestes, libri, & omnia utensilia.

Deinde procedit Visitator cum Socio, & Abbate loci ad Cellam ipsius Abbatis, qui: Primò offert Visitatori scripta nomina & officia singulorum Monachorum, & personarum, etiam secularium, qui Monasterio inserviunt: Secundò, Librum Regulæ & Constitutionum Ordinis: Tertiò, librum secretorum, quæ alii Visitatores ei Monasterio reliquerunt; Quartò, libros proventuum & expensarum Monasterii & Ecclesiæ. Quibus peractis Visitator ad Cellam sibi destinatam, per ipsum Abbatem loci, aut Monachum ab eo designatum, advocabit singulos Monachos, & inquisitionem inchoabit a Junioribus, & desinet in ipsum Abbatem, qui de singulis ipsi reddet rationem. Quæ autem a singulis Monachis referuntur, per Socium & Secretarium Visitacionis in charta notabuntur, in quorum fine unusquisque nomen suum subscribat, vel, si scribere nescierit, ipse Secretarius ejus nomen subscribat de ipsius mandato.

7. Postridie Visitator cum Secretario iustrabit:

Primò, Cellas omnium Fratrum: Secundò, alias Monasterii mansiones, ut Scholam, Bibliothecam, Hospitium, Infirmariam, Vestibulum, Cellarium, Coquinam, & Refectorium, præsentibus Abbate loci, eoque Monacho, qui Cellæ illius curam habeat.

8. Tertiò, & postremo die, convocata totius Monasterii Congregatione in locum ad id paratum, Visitator brevem adhortationem faciet ad procurandam Regulæ & Constitutionum observantiam, & legi faciet per Secretarium monita relicta Monasterio: moneatque omnes & singulos, ut se ad penitentiam negligentiarum faciendam disponant: Tum, genuflexis omnibus coram Visitatore, culpas suas dicant ordinatim, incipiendo ab Abbate loci usque ad Juniores Monachum, & veniam petant a Visitatore, qui singulis cum discretione & charitate penam injungat salutarem; mox faciat absolutionem dicens:

Deus misereatur vestri &c. ut supra nu. 4. atque ita cum osculo pacis dimittat Congregationem.

9. Si ipse Generalis, aut Abbas Provincia, Visitacionem faciat, utatur auctoritate sua in correctione Abbatis & Monachorum.

Si vero fuerit Vicarius, ad substituentem omnia referat: Non tamen Abbatem loci deponere, aut ab officio suspendere poterit, nisi specialem facultatem habuerit a Congregatione Hægumenorum. Quod si necessitas requirat, ut Monachum de illo Monasterio in aliud transferat, id auctoritate sua facere poterit, si Generalis fuerit, aut Abbas Provincia.

Si vero delegatus fuerit, consentiente Abbate loci, in quo est, & Abbate Monasterii, ad quod transferendus est Monachus, id faciet; illis autem dissentientibus rem ad Delegantem referet.

10. Hæc fere sunt, de quibus Visitator inquirere debet:

An singuli debitam Abbati obedientiam exhibeant;

An Abbas officio suo erga omnes æqualiter utatur;

An inter omnes & singulos pax & concordia servetur;

An sit aliquis proprietarius in Monasterio, vel scandalosus, ebriosus, otiosus, assuetus jurare, vel turpia loqui, notatus de suspecta familiaritate intra vel extra Monasterium, cum scandalo alium non alloquens, rixosus, contumeliosus;

An ab omnibus observetur Regula & Constitutiones quoad Divinum Officium, Confessionem, Communionem, Orationem mentalem, Jejunium, Refectorium, Silentium, aliæque Communitatis officia, & quomodo ritus & cæremoniæ Ecclesiasticæ observentur;

An aliquid desit, vel superfluum sit in victu, potu, vestitu; & quomodo tractentur ab Abbate tam Monachi sani quam infirmi, & hospites;

Quomodo Monachi Juniores instruantur: & qui sint mores sæcularium, qui sunt in Monasterio cœnobii.

11. Acta omnia a Secretario excepta, sigilloque munita, in Archivium Ordinis inferat; & si Vicarius sive Delegatus fuerit, ad Abbatem Generalem, vel Provincie referat.

12. Omnem operam adhibeat, ut pacem & concordiam in Monasterio relinquat.

PARS QUINTA.

CAP. I.

De Processu judiciali.

Cum Monachorum causæ a Superioribus eorum judicandæ sint, communis ordo judiciorum servetur.

1. Judex Secretarium præsentem habeat, ab ipso

Vicarii Visitatoris, quæ sint facultates.

De quibus Visitator debeat inquirere.

aut

1. Aut a majori Superiore eligendum, qui examini addit, & dicta examinandum excipiat, & sententiam scribat.

2. Judicium introducendum erit vel per accusationem, vel per denunciationem, vel per diffamationem.

Si per accusationem Processus inchoetur, certus esse debet accusator, & capita accusationis porrectæ sua manu subscribat. Ante omnia autem examinandus accusator: an sit integræ famæ: an moveatur aliquo odio, aut alio pravo affectu: an quæ proponit, habeant aliqua adminicula vel indicia veritatis, puta, quia accusatus aliàs in eodem genere peccati deliquerit, aut alio modo ejus fama & existimatio laboret. Hæc autem exactius observanda sunt, quando accusatio procedit contra Abbates; Isti enim falsis delationibus & querelis maxime obnoxii sunt; & rursus cum regiminis columna sint, non facile neque ex levibus delationibus in periculum existimationis & famæ vocandi sunt.

Si per denunciationem procedatur, denunciator similiter certus sit, & subscribere se debet denunciationis capitibus, sicut accusator; etsi ipse non teneatur processum prosequi, & objectæ probare.

Si autem per diffamationem procedatur, examinandum primo, an fama vel diffamatio a probis & honestis viris ortum habeat; eaque diffamatio non semel, sed sæpius ad aures Superiorum pervenerit.

3. Post accusationem seu denunciationem seu diffamationem, Judex ad Testium examinationem deveniat, a quibus exhibito de veritate dicenda juramento, vel factò iis de veritate dicenda in virtute Sanctæ Obedientiæ præcepto: Primò, si sint extranei, generaliter interrogabit super eorum qualitatibus: Deinde super prædictis capitibus accusationis; annotetque diem, mensem, ac annum, quo singuli Testes fuerint examinati, & quæcumque deposuerint: Demum curabit, ut iidem Testes manu propria subscribant suas depositiones; & si ipsi literas ignorant apponant sua manu figuram Crucis, & alius ex ipsorum mandato subscribat eorundem nomina, annotando se illorum jussu scripserisse.

4. His peractis, Judex accusatum seu denunciatum vel diffamatum citabit, eumque examinabit super prædictis, non semel, sed bis vel ter, cum intervallo tamen, ut si contradictoria dixerit, possit ex sua confessione redargui; Et, si opus fuerit, ad reum convincendum, eumque ad veritatem dicendam inducendum, poterit coram eo produci Testes, qui ipsum convincant.

5. Finito examine, dandum erit ipsi reo exemplar depositionum Testium examinatorum sine eorum nominibus cum termino competenti ad faciendas suas defensiones; & si delicta sibi objecta non diluat, eaque sint probata sufficienter vel per rei confessionem, aut per Testes reus fuerit convictus, poterit prævia citatione ad sententiam deveniri, & reus in pœna, ejus delicto debita, condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus aut declarandus innocens. Si autem de ejus innocentia non plene constiterit, debet absolvi nihilominus, apposita clausula, ex hæcenus deductis, quia innocentia Rei non fuit plene probata.

6. Si Abbas Generalis aut Hegumeni, vel Abbas Provinciæ, commiserint alicui, ut causam examinet, & judicium ferat; is debet: Primò, terminos facultatis suæ non excedere, sed intra eos se continere; nimirum si examen tantum modo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre: Secundò, confectum ut supra processum judiciale, propriaque manu subscriptum, & sigillo Monasterii signatum, transmittat ad Superiorem.

7. Monachi omnes curare debent: Primò, ut delinquentem charitative moneant juxta sanctum Evangelium, antequam accusetur vel denunciatur: Secundò, ut quantum fieri potest, evitent formam judicii, multoque magis exceptiones, quæ dari solent, vel possunt contra solemnitatem juris in processu factò, & sententia lata; Nam Institutum Monasticum, quod assumpserit, docet eos, non contendere judicio, sed propriæ voluntati renunciare, pœnitentiam agere, & pro Domino pati.

8. Non debet in re levi, vel ex mera suspitione fieri accusatio aut denunciatio; sed in delicto gravi & certo vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui prius frequenter moniti, emendati non fuerint: Et qui voce activa & passiva privati sunt, iidem non debent a Judice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentia accusati, debet a Judice accusator in pœna talionis condemnari.

9. Si delictum, de quo quis accusatur aut denunciatur vel inquiratur, non fuerit publicum, curare debet Judex, ne illud evulget; sed secretum servet, quantum fieri potest.

10. Qui pœnitentiam sponte facere recusaverit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur; semper tamen habito respectu circumstantiæ loci, temporis, & personæ.

C A P. II.

De Culpis & Pœnis.

Cum Constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum & scandalum; sed solum obligent ad pœnam transgressoribus infligendam, ideo dicendum nunc est de pœnis, quæ ad correptionem culparum imponuntur.

1. In primis Superiores intelligant, sibi cum Fratribus agendum in spiritu lenitatis; nec, nisi causa attente perspecta, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerumque præmittenda erit admonitio charitativa seu per se seu per alios; itaut subditus doceatur emendationem delictorum a Superiore quæri, non delinquentium ruinam.

2. Intelligant pariter subditi, eadem pia animi præparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a Superiore illa applicari justum est credere: cum magno scilicet desiderio proprii profectus & emendationis; Neque dandum locum Diabolo, suggerenti futiles querelas adversus Superiores; aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, præsertim externis, etiamsi contingat pœnitentias injungi insontibus ex falsa, ut aliquando accidere necesse est, delatione & errore.

3. Præterea Superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros; Ac proinde diligenter serioque caveant, ne ex propria indulgentia & remissione regularis disciplina laxetur: Dum nimirum subditi, impunitatem sibi ex Superioris conniventia pollicentes, quodlibet audere paulatim assuescant. Quamobrem caute circumspecteque attendant, ne quis contra Constitutiones abusus quovis prætextu inducatur; Noverintque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinæ regulari imminere; Idque si ipsorum vitio contingat, gravissimæ ipsos noxæ reos fore.

4. In pœnis injungendis Superiores hæc præcipue observent:

Primum, ut aucta gravitate culpæ ex gravitate circumstantiarum, pœna pariter augeatur. Et in iis quidem Monasteriis, in quibus est frequen-

Voce activa, & passiva privati in Testes non admittendi.

Lenitas à Superioribus adhibenda.

In omnibus Judiciis examinandæ accusatoris qualitates.

De Testium examine.

Reo communicandæ Testium depositiones.

tior

tior Monachorum numerus, ad mensam communem ex schedala, a Superiore vel ejus Vicario scribenda, legatur culpa & poena, indicato etiam nomine delinquentis ad communem edificationem; nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare. Quod etiam Superior, cum id expedire in Domino judicaverit, injungere poterit.

Secundum, ut poena gravior & gravissima, non, nisi cum maturiori consilio Patrum Seniorum, ab Abbate insignatur; eaque in scriptis, & postquam de culpa confiterit per confessionem rei, vel per competentia testimonia; & si id rei gravitas exsolcat, Abbatis etiam Generalis sententia rogetur.

Tertium, ut Fratribus proventa aetatis quoad aliquas poenas, aetati minime convenientes, Abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes injungat. In graviore vero & gravissima culpa taxata in Constitutionibus poenam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram Abbate Generali.

Quartum, ut Abbas, dum alicujus culpam redarguit, aut poenam ei injungit, caveat summpere, ne id ex ira aut odio aut vehementi animi perturbatione faciat; multoque minus, ne injuriis verbis, aut contumeliis, sive imprecationibus reum excipiat. Quod si id fecerit, a Seniore Monasterii moneatur semel, bis, & tertio. Sique emendatus non fuerit, ad Abbatem Generalem deferatur, qui ei debitam culpae poenam omnino injungat.

De contumacibus.

5. Si quis ex Fratribus injunctam sibi poenitentiam ex protervia, aut alia animi perturbatione subire detrectaverit, in Cella includi reum jubeat Abbas; & postea mittat ad eum Seniores Patres, qui illum moneant ad poenitentiam, & inducant ad obedientiam, quam si fecerit, bene erit; si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in Cella jubebit, & pane tantum & aqua vesci. Idque, cum culpa, ob quam poena injungitur, non sit gravior aut gravissima; Nam in eo casu augenda erit poenitentia juxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicitur Cap. 14. num 1.

6. Cum culpae aliae sint leves, aliae graves, graviores & gravissimae; debet Abbas poenitentias juxta culparum qualitatem injungere, ut infra praescribitur. Poenas vero commutare, & pro gravibus leves injungere, aut vice versa pro levibus graves imponere, non poterit, sine consilio & Congregatione Monachorum. Quae autem hic taxatae non sunt poenae, cum consilio eorundem Monachorum in Domino taxabit.

C A P. III.

De levi Culpa & Poena.

Levium Culparum non est numerus; Ex his autem, quae hic apponuntur, de caeteris iudicari pronum erit.

Culpa levis, quae sit.

Levis culpa est: Primo, si quis ad inchoationem Officii, vel Congregationis, vel Collationis spiritualis non adfuerit.

2. Si quis aliquid dixerit vel fecerit, unde Fratres offendantur.

3. Si quis quidpiam utensilium ex desidia frugerit, aut perdidit, vel cibi potusve aliquid effuderit.

4. Si quis communi Refectioni non interfuerit.

5. Si quis constitutis horis Silentium frugerit.

6. Si quis pro vestitu, aut vestimentis, vel alia re murmuraverit.

7. Si quis eorum, qui communibus officiis deputati sunt, munus suum in re aliqua neglexerit.

8. Si quis potum vel cibum sine licentia sumperit.

9. Si officio in tabula assignato defuerit.

10. Si quis in caeremoniis Missae, Divinorumque Officiorum, minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit.

11. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit.

12. Si quis strepitum in Cella vel Monasterio aut Ecclesia, sonitumque fecerit. Quicumque in praefatos & similes defectus incidit, & de illis proclamatus fuerit, vel ipse se sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum confiterit: Abbas injungat peccanti unum Psalmum, vel aliquot orationes Dominicas, vel Psalmos, seu genuflexiones in Refectorio aut in Ecclesia juxta modum, quo excessit, & qualitatem Personae.

Quae poena injungenda.

C A P. IV.

De gravi Culpa, & Poena.

Gravem Culpam censemus: Primo, si quis Frater cum Fratre, vel externo, intus vel foris rixas habuerit. Si quis Fratri vel Saeculari contumeliam dixerit, vel minas & maledicta in eodem protulerit.

Quae sint culpa graves.

2. Si quis inter Fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo seminaverit.

3. Si quis jurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis garritionibus provocare, silentium frangere cum offensione praesertim fraterna, in consuetudinem duxerit.

4. Si quis cum sceminis aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis, & personarum, suspicionem aliquam vitii ingesserit, aut ingerere potuisse jure praesumptus fuerit.

5. Si quis dormierit sine Tunica & Cucullo.

6. Si quis exiverit sine Socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra Monasterium reliquerit, vel solus sine licentia ierit: vel hora, qua in Monasterium redire debet, non redierit.

7. Si quis ex Cella egredietur, & per Monasterium vagetur tempore dormitionis.

8. Si quis medicinam sumperit, aut sanguinis minutionem fecerit, sine licentia.

9. Si quis culpam praeteritam Fratri, pro qua satisfecit, impropaverit.

10. Si quis jejuniis ab Ordine praescriptum frugerit.

11. Si quis Missam, Confessionem, Communionem, aut Officium Divinum in Choro sine licentia omiserit.

Pro supra dictis, & similibus culpis injungantur jejuniis, & strictum silentium per aliquod tempus: Genuflexiones & prostrationes tempore refectionis communis, aut in Ecclesia: Psalmi etiam & Orationes aliquot Dominicae secundum discretionem Abbatis.

Et quae poena injungenda.

C A P. V.

De graviore Culpa, & Poena.

Gravior Culpa est: Primo, si quis jejunia Ecclesiae violaverit.

Quae culpa graviores.

2. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra praecipua Dei vel Ecclesiae, praeter casus infra recensendos, cum de gravissima Culpa sermo erit.

3. Si quis sciens & volens sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrit a jure vel ab homine latam, tam a Praelato Ecclesiastico quam a Superiore Religioso: exceptis item casibus, in quibus ob gravissimam Culpam excommunicatio vel suspensio infligitur.

4. Si quis sciens se esse excommunicatum, aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit.

5. Si quis calumniam in Fratres struxerit, sive in iudicio, sive privatim.

6. Si quis per fas aut nefas procuraverit, ut ipse

vel alter eximatur a potestate Superioris tam Monasterii quam Provinciae, aut Abbatis Generalis.

7. Si quis per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens suo Superiori fuerit, vel cum eo intus aut foris contenderit.

8. Si quis secreta Congregationum, Generalis, Hegumenorum, Provinciae, & Monasteriorum, aliis Monachis sive Professis sive Novitiis, vel etiam externis, temere revelaverit.

9. Si quis Decretis Congregationum antedictarum sese opposuerit, aut Superiori præcipienti aliquid in virtute sanctæ Obedientiæ contradixerit.

10. Si quis Prælato Ecclesiastico aut Principi sæculari in eis, quæ ad illos spectant, inobediens & contumax exierit.

Et quæ pro illis intelligenda pœnæ.

Pro hujusmodi & similibus Culpis injungatur jejunia: Item assignetur ultimus locus: Prostratio ante fores Templi vel Refectorii vel Chori, dum fratres intrant: Sejunctio aut sequestratio a Fratribus, ita ut nullus Fratrum audeat se illi conjugere, vel aliquid ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in Ecclesia vel in Choro: Mensa ponetur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur: Demum privatio vocis activæ & passivæ in stricta forma ad aliquot annos injungatur. Ex prædictis autem pœnis Superior cum consilio Seniorum Patrum plura vel pauciora, longius vel brevius, juxta culpam Pœnitenti imponat.

C A P . V I .

De gravissima Culpa & Pœna.

Quæ culpa gravissima:

Gravissima Culpa est: Primo, si quis hæresim aut schisma contra unam Sanctam Catholicam & Apostolicam Ecclesiam secutus fuerit, aut a Fide Christiana defecerit.

2. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso vel retento Habitu.

3. Si quis proprietarius fuerit in pecunia, libris, vestibus, aut re alia magni momenti, tam recipiendo, quam dando vel alienando.

4. Si quis graviter Fratrem, vel extraneum quemcumque percusserit, & leviter etiam Superiorem, idque irato animo.

5. Si quis sigillum Confessionis fregerit.

6. Si quis literas nomine Abbatis Generalis, Hegumenorum, Abbatis Provinciae vel Monasterii, aut Monachi alicujus, vel Monachorum confixerit, sive eas sigillo officii, aut dignitatis, vel Personæ firmaverit, sive non: Item qui literas ad Abbatem Generalem, aut Hegumenos directas, interceperit aut aperuerit & legerit.

7. Si quis veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut quamcumque aliam Diaboli invocationem exercuerit.

8. Si quis publicum scandalum, vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestum lapsum carnis cujuscumque speciei sit.

9. Si quis maligne conspirationem in Superiorem suum machinatus fuerit.

10. Si quis machinationes & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit.

11. Si quis a Superiorum sententia ad Tribunalia sæcularia appellare aut confugere ausus fuerit. Quod si ab Abbate gravari se prætenderit, ad Abbatem Generalem, aut Congregationem Hegumenorum, vel ad Congregationem Generalem recurrat. Et si adhuc ab his prætenderit se gravari, recurrere poterit ad Patriarcham, aut Romanum Pontificem.

12. Si quis Ordinem aliquem Ecclesiasticum sine Superiorum licentia ab Episcopo acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit ad Sæculares concionari, eorum confessiones audire, a casibus Ordinario reservatis sciens &

volens illos absolvere, aut Sacramenta Baptismi, Extremæ Unctionis, vel Matrimonii administrare: uno verbo, ministeria Parochi obire.

Pro talibus criminibus, cum consilio Patrum Seniorum, præter pœnas gravius culpæ, reus privetur cucullo & corona, & in cellam tamquam in carcerem detrudatur, ab omnium Fratrum consortio sejunctus ad aliquos menses. Ne tamen hujusmodi pœnitens propter impatientiam suam in desperationem præceptis ruat, mittat ad eum quandoque Superior Patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad pœnitentiam, & provocent ad patientiam: Foveant per consolationem, & inducant ad emendationem. Recogitet autem Abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte sua impatientia & imprudenti severitate Fratrem perdat, pro quo Christus mortuus est; Memineritque, Sanctum Patrem nostrum Antonium sollicitum fuisse dicere: Fratrem, in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum.

C A P . V I I .

De Culpis & Pœnis Superiorum.

1. Quæcumque de levi, gravi, graviori, & gravissima culpa & pœna dicta sunt, ea de Superioribus respective intelligantur; Itaut delinquentem Abbatem Monasterii Abbas Generalis puniat: hunc Congregatio Generalis: Idque intelligendam de pœnis suspensionis ab officio, depositionis & privationis vocis, loci, & Coronæ, de quibus infra sermo erit.

2. Levis Culpa Abbatis est, si Cellas Monachorum & officinas per se vel per Vicarium visitare neglexerit: Si ad Divinum Officium, & ad communem refectionem sine causa aliquoties non venerit: Si e Monasterio sine necessitate exierit: Si ceremonias ecclesiasticas minus decenter exercuerit: Si quid dixerit vel fecerit, unde Fratres offendantur: Si in cibo, potu, & vestimentis Fratres cum indebita parsimonia tractaverit: Si erga aliquem Fratrem plus favoris vel asperitatis exhibuerit: Si quid poculentorum vel esulentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causa legitima. Pro hujusmodi defectibus ab Abbate majore corripatur, & Psalmi, vel aliquot orationes Dominicæ, seu genuflexiones ei injungantur.

Levis Abbatibus culpa:

Gravis Culpa est: Si Fratri, vel externo verba injuriosa dixerit, maledicta & imprecationes pronunciaverit: Si discordias inter Fratres feminaverit: Si jurare, mentiri, turpia vel scurrilia dicere, frequenter deprehensus fuerit: Si Sæcularium domos sine necessitate frequentaverit: Si cum Fœminis aut Pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspicionem aliquam vitii ingesserit: Si dormierit sine Tunica & Cucullo: Si medicinam sine licentia Medici sumpserit: Si culpam præteritam, pro qua satisfactum sit, alicui exprobaverit: Si sine Socio extra Monasterium iverit: Si jejunium ab Ordine præscriptum fregerit: Si Missam, Divinum Officium in Choro sine causa omiserit: Si absque eorum culpa Officiales ab officiis maligne removerit. Pro hujusmodi Culpis injungatur jejunium per aliquot dies, item Psalmi aliquot, & orationes Dominicæ, & genuflexiones.

Gravis:

Gravior Culpa est: Si peccatum mortale manifeste commiserit contra præceptum Dei vel Ecclesiæ, præter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit: Si sciens & volens sententiam excommunicationis aut suspensionis incurrerit: Si, sciens se esse excommunicatum vel suspensum, celebraverit, vel in suis

Gravior:

Ordini-

Ordinibus ministraverit: Si rationem dati & accepti in libro describere neglexerit: Si quem Novitium admiserit non prævio examine: Si nomina Novitiorum & Professorum non descripserit: Si Abbati Generali, aut Abbati Provinciae, de statu sui Monasterii aut Provinciae non scripserit, ut supra suo loco dictum est: Si Monachum de suo Monasterio in aliud sine causa & sine Congregatione Monachorum miserit: Si calumniam in Fratres struxerit: Si procuraverit, ut ipse vel alter eximatur a potestate Superioris, aut in officio confirmetur: Si per contumaciam vel manifestam rebellionem inobediens Superiori fuerit, vel cum eo contenderit: Si secreta Congregationum revelaverit: Si Decretis Congregationum, vel Abbatis Generalis, sese opposuerit: Si Superiori præcipienti aliquid in virtute Sanctæ Obedientiae non obediit: Si quid parvi momenti in virtute Sanctæ Obedientiae Fratribus præcipere consueverit: Si Prælato Ecclesiastico, aut Principi seculari in eis, quæ ad illos spectant, contradicere culpabiliter ac temere præsumpserit: Si Fratribus, propria conscientia rationem juxta morem reddentibus, secretum non servaverit. Pro similibus culpis injungatur jejunium per plures dies; Item Psalmi plures, & orationes Dominicae, & genuflexiones: Aut demum ab officio suspendatur vel removeatur, ex consilio Congregationis Hegumenorum.

Gravissima.

Gravissima culpa est: Si hæreticus aut schismaticus fuerit, aut a Christiana Religione defecerit: Si ab Ordine nostro apostata fuerit: Si graviter Fratrem vel extraneum percussit, & leviter etiam Superiorem: Si absque Superioris licentia fabricam magni momenti præceperit: Si munus a Fratre accepit, ut ei officium aliquod committat: Si bona mobilia aut immobilia Monasterii sine Congregatione Monachorum, aut Abbatis Generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentia alienaverit: Si Monachum propria auctoritate e Monasterio ejecerit sine licentia Abbatis Generalis: Si sciens & volens Novitium, impedimentum aliquod habentem, admiserit, nec facultatem habuerit, vel a legitimo Superiore obtinuerit: Si sigillum Confessionis fregerit: Si literas nomine Abbatis Generalis, vel Hegumenorum, vel Congregationis Generalis confinxerit, aut nomine Monachorum: Si literas ad Superiores directas interceperit, vel aperuerit & legerit: Si veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut alias hujusmodi diabolicas artes exercuerit: Si legitime convictus fuerit, peccatum carnis admisit: Si conspirationem in Abbatem Generalem molitus fuerit: Si machinationes & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit: Si a Superiorum sententia ad Tribunal Sæcularium appellaverit: Si sine licentia Abbatis Generalis ordinem aliquem Ecclesiasticum acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit concionari ad Sæculares, eorum Confessiones audire, aut reliqua facere, quæ facultatem Ordinarii requirunt. Pro talibus criminibus ex consilio Congregationis Hegumenorum, præter pœnas gravioris culpæ, reus in Cellam ad aliquot menses tamquam in carcerem detrudatur. Præterea voce activa & passiva per quinquennium privetur. Si vero apostata fuerit, vel homicida, aut proprietarius, eam pœnam subeat, quæ infra describetur. Eandem apostatarum pœnam luent, qui a Sancta Catholica Fide ad hæresim, vel schisma, vel infidelium sectam defecerint.

C A P. VIII.

De Percussoribus.

1. Si quis Fratrum vel Abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, pœnam gravioris culpæ per hebdomadam sustinere cogatur: Si vero aliquem Fratrem, aut extraneum manu percussit, eandem pœnam luat per quindecim dies, nisi gravis læsio fuerit: Si vero percussit ligno, aut lapide, vel alia re sine gravi læsione, per mensem eidem graviori pœnæ subiaceat.
2. Propter gravem autem læsionem Fratris vel extranei, sive manu sive quacumque alia re percussio fuerit, vel levem etiam læsionem Superiori factam, percussor pœnam gravissimæ culpæ per duos menses sustineat, & utraque voce per triennium careat, a solo Abbate Generali absolvendus.
3. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem pœnam gravissimæ culpæ per sex menses absque ulla dispensatione sustineat, & per quinquennium voce careat: Si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ulla dispensatione puniatur pœnis gravissimæ culpæ per decennium, & utraque voce perpetuo careat.
4. Tantum vero prædictis pœnis addatur, quantum Abbati de consilio Patrum Seniorum visum fuerit expedire, attendente qualitate Personæ percussentis, percussæ, percussoris, & scandalali magnitudine.
5. Frequentans hoc vitium etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censeatur.
6. Percussores Superiorum, præter expressas pœnas, voce utraque perpetuo careant cum suis complicibus & fautoribus.

Pœna contra Percussores.

C A P. IX.

De Proprietariis.

1. Qui cibum, potum, aut alia parvi momenti sine licentia Superioris receperit, prima vice charitative moneatur a Superiore: Pro secunda gravius reprehendatur: Deinceps vero pœna graviori puniatur pro arbitrio Abbatis.
2. Si pecuniam, aut aliquam rem magni momenti sine licentia a quocumque haberet, vel alienaverit, non debet a Confessario absolvi, nisi prius ipse pœnitens illud Superiori præsentaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a Superiore per indicia vel testes deprehensum, proprietarius præter privationem vocis activæ & passivæ, per mensem gravioris culpæ pœnam luat, quæ augeri & minui poterit juxta qualitatem delicti & quantitatem materiæ. Debet autem a Congregatione Generali determinari quantitas materiæ sufficientis ad culpam gravem proprietatis, ut dicatur res magni momenti, quæ recipitur, vel alienatur, & propter quam incurritur in casum reservatum & in pœnam graviolem; atque eadem notificari.
3. Si post mortem proprietarius quis inventus fuerit sive Subditus sive Abbas, nec in infirmitate peccatum suum confessus fuerit, deque eo doluerit; Sacrificium aut aliquod Officium pro ipsius anima non fiet, & sepultura ecclesiastica privetur; Idque cum consilio Patrum seniorum, nisi forsan ex tali pœna scandalum secularibus generaretur.
4. Surripientes aliquid tam ex Monasterio quam ex Cella Fratrum, & ab externis; præter infamiam, duplicata pœna proprietariorum puniantur.

Contra Proprietarios.

5. Qui

5. Qui non relevat pecunias, aut bona mobilia seu immobilia, acquisita a se, vel ab aliis Fratribus, inter proprietarios recensetur, & poena proprietariorum plectetur. Eandem culpam & poenam incurret Abbas, qui Bona Monasterii in loco abscondito ponit, sine duorum saltem Fratrum notitia.

C A P. X.

De Apostatis.

Contra Apostatas.

Quomodo recipiendi.

1. Monachus quicumque, si post professionem Habitum sponte dimiserit, aut retento Habitu, sed inconsulto Superiore Monasterii deseruerit, cum magna charitate & prudentia a Superiore requiratur, qui proinde per se vel per alios omnem operam impendat, ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat. Revertentem cum omni charitate & paterni amoris significatione recipiat. Et antequam ad poenas poenitentiae injungendas procedat, eundem doceat per se vel per aliquem ex Patribus senioribus, non eas imponi ad ipsius poenitentis destructionem, sed ad edificationem & salutem. Cum autem ad suscipiendam correptionem illius animum bene preparatum fuisse compererit, sequentes poenitentias eidem injungat cum consilio Patrum seniorum.

Primo, ad praelationem per quinquennium inhabilis fiat, & voce tum activa tum passiva privetur, & primo anno ultimum locum teneat: Et per mensem integrum corona & cucullo privetur, si Habitum dimiserit; Secus, si eum retinuerit. Si vero Laicus aut Clericus, in Minoribus Ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus fedeat, & voce activa & passiva privetur, perque mensem cucullo privetur, si Habitum dimiserit.

Secundo, per aliquos menses in Cellam includatur, & jejunct in pane & aqua.

Tertio, per unam hebdomadam postquam e Cella egressus, & ad consortium Fratrum admisus fuerit, sequestratum locum habeat in Ecclesia, in Choro, & in Mensa.

2. Si secundo vel tertio apostataverit, poena supraposita ei multiplicentur ex consilio Patrum seniorum; quod si cum scandalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanerit, poena illi augeatur juxta qualitatem scandali, delictorum, & morae diurnitatem; de quo vero non constat, quod Habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tantum vagus intra vel extra Provinciam, praetextu adeundi Superiorem, in Habitu circumierit, is poenas gravioris culpae sustineat juxta moram vagationis, & qualitatem delictorum; ita tamen, ut Superior prudenter prospiciat, quid attento praesenti statu poenitentis in Domino expediat, adhibito etiam sanctorum Patrum consilio; ne remedia, quae in salutem Infirmorum Fratrum excogitata sunt, in eorum ruinam & exitium vertantur.

3. Apostata ab Ordine Monastico vel fugitivus, si Monachus fuerit si Abbas, a nullo absolvi potest, nec in Monasterium recipi, praeterquam ab Abbate Generali: Ad quem proinde remittendus erit Reus, vel saltem scribendum. Cum autem Abbas Generalis facultatem suam Abbati Monasterii commiserit, tunc, convocata Monachorum Congregatione, genuflexus Reus humiliter culpam suam dicat: Et Abbas intonat Psalmum 51. *Miserere mei Deus*, quem Fratres alternatim prosequuntur: Dictoque *Gloria Patri*, Abbas illum absolvit, dicens:

Deus misereatur tui, & dimittat debita tua: & ego auctoritate ipsius, & Reverendissimi Patris nostri Abbatis Generalis, absolvo te a vinculo excommunicationis, in quam propter apostata-

sim vel fugam ex Ordine incurristi, & restituo te communioni & unioni Fidelium, & participationi Sanctorum Ecclesiae Sacramentorum. In Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.

Sed si fuerit Abbas Generalis, dicat: Deus misereatur tui, & dimittat debita tua, & ego auctoritate ipsius absolvo te, &c.

Tunc injungat ei poenitentiam, ut supra.

4. Tempus apostasiae vel fugae non computatur Monacho inter annos Monachus.

5. Idem dicendum est de apostasia a Fide Christiana vel Catholica ad haeresim, schisma, aut infidelium sectam, quod dictum est de apostasia a Professione Monastica. Ab eo tamen casu absolvi nequit, nisi ab Ordinario competente.

C A P. XI.

De Excommunicatione.

Solus Abbas Generalis potest poenam excommunicationis infligere Monachis; Id tamen raro admodum fiat, & ex urgentissima necessitate: Et primo quidem ex consilio & deliberatione Congregationis Hegumenorum: Secundo, ob unam ex culpis gravissimis, quae supra Cap. 6. & 7. recensentur: Tertio, post factum canonicum processum, & praemissa trina monitione canonica cum certis intervallis, utpote unius vel plurium dierum, aut etiam horarum, si periculum sit in mora: Quarto, assignanda erit Sententia excommunicationis Cellae ejus, qui excommunicatur, aut legenda in Congregatione Monachorum, si excommunicatus praesens siue absens fuerit: Quinto, vulgandum erit ejus nomen omnibus illius Monasterii & Provinciae Monachis, ut ab omnibus devitetur.

Sententia vero excommunicationis concipitur in hunc modum:

Ego N. Abbas Generalis, habita Hegumenorum N. N. N. Congregatione, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, Auctoritate Dei omnipotentis, Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: Et exigente contumacia Fratris N. N. ob tale delictum (quod debet omnino exprimi) ipsum excommunico, & pro excommunicato haberi declaro: Et tandiu ipsum vitandum denuncio, donec adimpleverit, quod mandatur.

Si Abbas Monasterii vel Visitator ex commissione Abbatis Generalis sententiam excommunicationis pronunciet, dicat:

Ego N. Abbas Monasterii N. vel Visitator Monasterii aut Provinciae N. specialiter ab Abbate generali & Hegumenis deputatus, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio &c.

Cum erit absolvendus, utatur Abbas formula, quae supra descripta est Cap. 10.

Omnis excommunicatus quacumque excommunicatione, siue a Canone siue ab homine, tam a Praelato Ecclesiastico quam ab Abbate generali, non ingrediatur Ecclesiam vel Chorum: neque ad communem cum Fratribus mensam admittatur: neque officio ullo, aut dignitate fungatur in Monasterio: neque vocem activam aut passivam habeat in Electionibus; Quinto, quandiu sic steterit, ab omnibus evitetur, donec respiciat, & a legitimo Superiore absolvatur, postquam id, quod praecipit, adimpleverit.

C A P. XII.

De Privatione vocis, loci, Cuculli & Coronae.

1. Qui privatur voce passiva, per hoc redditur inhabilis ad majora officia in nostro Ordine; minor tamen potest exercere, ut sunt Infirmary, Janitoris, Coqui, & similia. Privatus autem voce activa non potest suffragium ferre in aliqua

A quo, quibus de causis, & quomodo infligenda excommunicatio.

Explicatio hujusmodi Privationum.

electione, aut Congregatione: neque potest fieri accusator aut testis adversus Fratrem. Potest tamen assumi secreto pro aliqua informatione rei necessaria. Privatus voce omnimoda nullum Fratrem poterit alloqui, nisi prius a Superiore licentia petita pro aliqua re necessaria.

2. Nullus Abbas audeat Fratrem privare voce, nisi in casibus suprapositis, idque adhibito consilio & consensu Patrum Seniorum.

3. Privatus loco ultimum locum occupet in Choro, Ecclesia, & Refectorio: Sacerdos quidem inter Sacerdotes, Diaconus inter Diaconos, & sic deinceps.

4. Qui poena erit majori dignus, quam sit privatio loci aut vocis, propter suam proterviam, & gravissimam culpam, poterit Cucullo & Corona privari, & ad obsequia infima in Monasterio destinari, ut dictum est supra Cap. 5. 6. 7. 8. & 10.

CAP. XIII.

De Suspensione & Depositione ab officio.

De Suspensione.

1. Abbas qui suspenditur ab officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercendum, & insuper utraque voce carebit. Si vero proterve officium exercuerit, procedi debet ad depositionem; & inhabilis redditur per quinquennium ad omne officium, & utraque voce carebit.

De Depositione.

2. Qui deponitur ab officio, per hoc privatur non solum eo officio, quod statim alteri committi debet, sed etiam voce activa & passiva per annum carebit.

Hegumenus a solo Abbate Generali.

3. Solus Abbas Generalis cum Congregatione Hegumenorum suspendere potest, aut deponere Hegumenum, & Abbatem Provinciae, ac Monasterii. Abbatem vero Generalem suspendere ac deponere non potest, nisi Congregatio Generalis.

Abbas Gen. a tota Congr. deponi potest.

4. Qui, praeter Abbatem Generalem, Hegumenos, & Abbates Provinciae vel Monasteriorum, ab officio suspenduntur vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam graviolem & gravissimam incidissent.

Præmittenda ad Abbatem Gener. suspendendum.

5. Nemo ex Abbatibus suspendi aut deponi debet, nisi ob culpam, de qua supra.

6. Si acciderit aliquid ex peccatis (avertat id Deus) quæ sufficiunt ad Abbatem Generalem ab officio suspendendum vel privandum; simul atque per testimonia sufficientia, vel ipsius confessionem, aut facti notorietatem constiterit, quatuor Hegumeni unâ congregati, rem, donec veritas elucescat, secretam tenentes, Congregationem Generalem Abbatum Provinciarum & Monasteriorum, literis omnium subscriptione signatis, convocabunt, ut dictum est supra Parte 3. Cap. 4. num. 2.

Si vero res divulgata & manifesta esset, non expectata Hegumenorum convocatione Abbates locorum & Provinciarum alii alios vocando conveniant. Et primum audiantur accusatores, deinde reus; nisi res notoria esset. Reo foras dimisso, primus Hegumenorum cum antiquiore Abbate, & cum Secretario, ad hanc causam electo, de toto negotio scrutinium faciet. Et primo quaeretur; An constet de peccato, quod objicitur: Secundo, An hujusmodi sit, ut propter illud ab officio suspendi aut deponi debeat; Et idem suffragia promulget, quæ, ut sufficiant, duas tertias partes excedent; Et tunc statim de alio eligendo agatur: Et, si fieri potest, non prius inde egrediantur, quam electionem perfererint. In qua re duo animadvertenda sunt: Primum, ut si defectus ad suspensionem aut depositionem sufficientes non deprehenderentur; aliis de rebus agatur, propter quas convocata Congregatio videatur, & quod ad Abbatem Generalem atinet, dissimuletur, imo vero nullo tempore divulgari debet; Et sic, cum

Abbates convocantur, præmonendi sunt de secreto: Secundum, si constitutum fuerit, illum ab officio suspendere aut deponere, tunc etiam cum eodem Abbate Generali secreto agendum est, ut ipsemet se officio abdicet; ut, cum hoc promulgatum fuerit, peccatum, & officii propter peccatum privatio occultetur.

Si autem defectus non fuerit ejusmodi, ut privandus officio suo sit, sed tantum corrigendus videretur, Quinque eligentur, quibus cura iungatur considerandi, quæ correctio ei conveniat; Et ipse omnino obedire Congregationi Generali teneatur.

Crimina, ob quæ Abbas Generalis suspendi vel deponi ab officio potest, sunt hæc: Si hæreticus fuerit, aut schismaticus, aut a Christi Fide ad sectam infidelium defecerit: Si ab Ordine nostro apostataverit: Si graviter Fratrem vel extraneum percussit, aut homicidium commiserit: Si fabricam magni momenti præceperit, aut bona Religionis alienaverit, aut novum Monasterium acceperit vel fundaverit, aut vetus deferi jusserit, inconsulta Congregatione Hegumenorum: Si Novitium contra Constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem: Si Sigillum Confessionis fregerit: Si literas, ad Congregationem Generalem, vel Hegumenorum, directas, interceperit & occultaverit, aut aperuerit legeritque: Si veneficium, sortilegium, & quid simile exercuerit: Si peccatum carnis admiserit: Si munera a Fratre acceperit, ut ei officium aliquod daret: Si muneribus, dolo, vi, aut arte qualibet officium sibi ipsi, aut aliis, dari aut confirmari procuraverit: Si machinationes & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis fecerit: Si a sententia Congregationis Generalis aut Hegumenorum ad Tribunal Secularium appellaverit vel confugerit: Si Romano Pontifici aut Patriarchæ contumaciter rebellis fuerit; aut Fratres impulerit, ut eis rebelles sint, & inobedientes: Si sine licentia Ordinarum ea Sacramenta ministraverit, quæ expressam licentiam requirunt.

Crimina, ob quæ Abbas Gener. suspendi, vel deponi ab officio potest.

Si verò infirmo corpore & adversa valetudine fuerit, itaut regimini vacare non possit, non debet deponi; sed ei a Congregatione Hegumenorum Vicarius substituitur, donec commissi regiminis triennium compleatur.

7. Si quis Hegumenorum in unum ex supra enumeratis criminibus incidit, debet ab Abbate Generali, & reliquis Hegumenis deponi.

CAP. XIV.

De Poena Ejectionis ex Ordine.

1. Qui unum vel plures ex gravioribus vel gravissimis Criminibus a Cap. 5. ad Cap. 13. supra descriptis, commiserit, sæpeque monitus non respuerit: & qui penitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatio in jejuniis probetur, & ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque præter privationem vocis activæ & passivæ, aut etiam loci, Coronæ, & Cuculli, quam subire debet juxta qualitatem culpæ gravioris aut gravissimæ.

Quæ præmittenda, antequam quis ex Ordine ejiciatur;

Si vero unum ex infra scriptis gravissimis Criminibus commiserit, atque semel, iterum ac tertio admonitus & correctus, ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestifera perdat, ejici tandem poterit; servatis servandis; non aliter tamen, quam ab Abbate Generali de consilio & assensu quatuor Hegumenorum: Deque ejus ejectione certior fiat Reverendissimus Dominus Patriarcha ab eodem Abbate Generali.

2. Ejectus, extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione Ordinum.

3. Quia

3. Quia vero sumus in medio Nationis pravae, ne forte egestus ad haereticos, vel infideles accedat, debet Abbas Generalis rem antea cum Patriarcha tractare, hominemque in manus ejus consignare, ut pro sua prudentia & arbitrio de eo disponat.

Ob quae crimina ejici Monachus potest.

4. Crimina, ob quae Monachus ex Ordine ejici potest, postquam admonitus & correctus, non respuerit, id est ter ea commiserit, terque de iis non respuerit, quamvis ter admonitus & correctus, sunt haec: Si a Sancta Catholica Ecclesia ad haereticos, schismaticos, vel infideles defecerit; Si ab Ordine nostro apostataverit: Si Fratrem, vel extraneum graviter percusserit aut occiderit: Si fornicatus fuerit: Si rem magni momenti furatus fuerit a Monasterio, vel a saecularibus: Si sciens & volens Cellam, Monasterium, Templum, aut quid simile incenderit: Si sigillum Confessionis fregerit: Si veneficia, incantationes, & caetera hujusmodi exercuerit: Si in Judicio perjurus fuerit: Si ab obedientia Romani Pontificis, aut Patriarchae, proterve rebellaverit: Si sine licentia Ordinarii sciens & volens ea Sacramenta ministraverit, quae expressam licentiam requirunt: Si machinationes, & schismata fecerit ad destructionem vel divisionem Ordinis: Si a sententia Abbatis Generalis aut Congregationis Generalis, vel Hegumenorum, ad infideles procuraverit: Si ad infideles confugerit, ut procuraret sibi vel aliis aliquod officium vel dignitatem in Ordine aut extra Ordinem.

Penes Congregationem Hegumenorum erit judicare, poenamque ejectionis infligere, etiam ei Monacho, qui non in idem ex supra dictis Criminibus ter incidit, sed tria diversa, vel plura ex iis, Crimina commisit.

Omnia vero in charitate faciendae.

5. Atque hoc loco rursus Superiores admonentur, ne sua foecordia, aut vitiosa severitate, Fratres suos ad hunc miserabilem saltum de Monasterio ad saeculum; de saeculo in infernum, adigant; sed cum vix ullum ingenium sit adeo pertinax & ferrox, quod aspirante Dei gratia mansuetudine & lenitate Superiorum vinci, trauctaque temporis ad bonam frugem revocari non possit: ut Superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, discant ab Apostolo, omnia sua in charitate esse faciendae. Charitas autem patiens est: benigna est: Charitas non amulatur: non agit perperam: non inflatur: non est ambitiosa: non quaerit, quae sua sunt: non irritatur: non cogitat malum: non gaudet super iniquitate, sed congaudet veritati. Quamobrem antequam ad ejectionis poenam progrediantur, praemittenda erunt omnia alia remedia, a Sanctis Patribus praescripta; adeout, si fieri potest, communi omnium, & privatim singulorum Fratrum aedificationi & saluti prospiciatur.

C A P. U L T I M U M .

Monita Generalia pro observatione Constitutionum.

Particulares Constitutiones si oris sit fieri a quibus faciendae.

1. Ut defectibus in Ordinem sensim irrepentibus occurratur, & religiosa perfectio conservetur, vel etiam augeatur, possunt aliquaevae Constitutiones pro toto Ordine praesentibus addi, quae eandem vim ac robur habeant: sive nonnullae ex iis mutari vel abrogari; Dummodo Regula, quae in prioris Partis Capitibus duodeviginti continetur, intacta maneat; idque non aliter fiat, nisi in Congregatione generali. Insuper pro bono particularium Monasteriorum possunt ab Abbate Generali, aut a Congregatione Hegumenorum, vel a Visitatoribus, a Generali vel Hegumenorum Congregatione deputatis, aliquaevae particulares Constitutiones fieri, quae tamen gene-

ralibus hae Constitutionibus expresse non advertentur; sed iis, quantum fieri potest, accommodentur.

2. Explicatio Constitutionum & Regulae pertinet ad solum Abbatem Generalem cum consilio Hegumenorum: Isteque erit genuinus earum sensus, in quem major pars Congregationis Hegumenorum consenserit.

3. Omnes Abbates tenebuntur habere in quolibet Monasterio duo saltem exemplaria Regulae & Constitutionum tam generalium quam particularium, si quae sunt proprii Monasterii; illaque in publica Mensa aut Congregatione faciant legi Fratribus, sub poena suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinanda per Congregationem generalem. Idque intelligitur de prima, secunda, & quinta Parte. Nam tertia & quarta Pars Constitutionum legi debent semel in anno, die item per Congregationem Generalem determinanda.

4. Et quia per vigilantiam aut foecordiam Superiorum ut plurimum profectus aut defectus Monachorum in Ordine constant; idcirco omnes Superiores in Domino monentur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die redditurae sunt pro Grege sibi commisso. Ac propterea omni studio invigilent, ut quae ex disciplina S. Patris nostri Antonii, & ex Regulis Sanctorum Patrum nostrorum Pachonii & Basilii aliorumque Sanctorum, in hoc Codice collecta sunt; quaeque maxime circa vota Ordinis, Chorum, Orationem mentalem, Jejunium, aliaque spiritualia exercitia praescribuntur, omnia & singula adamussim observentur: Intelligentque super his veluti fundamentis totius monastici Instituti aedificium construendum & ampliandum esse.

Ut vero omnia ordinate peragantur, Monachus quisque officii sui regulas seu constitutiones, in Tabula vel Codice scriptas, apud se habeat, easque diligenter perlegat, & observare satagat.

Ad laudem & gloriam Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & ad honorem Sanctissimae Virginis Deiparae Mariae, & S. Patris nostri Antonii, omniumque Sanctorum. Amen.

§. 3. Quare praefatus Michael Abbas Generalis Nobis humiliter supplicari fecit ut Regulas & Constitutiones hujusmodi Apostolicae confirmationis praesidio communiti de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsius Michaelis Abbatis Generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes & absolutum fore censentes, istiusmodi supplicationibus inclinati, omnes & singulas Regulas ac Constitutiones praesentatas, & in eis contenta quaecumque, auctoritate Apostolica tenore praesentium perpetuo confirmamus & approbamus; illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes & singulos juris & facti, ac solemnitatum quarumlibet, in similibus etiam de necessitate observandarum, aliove quoslibet, etiam formales & substantiales defectus, si qui in praemissis principaliter vel accessorie, aut alias quovis modo intervenierint, seu intervenisse dici, censi, vel praetendi possent, penitus & omnino supplemus.

§. 4. Decernentes ipsas praesentes literas, ac Regulas, & Constitutiones praesentatas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quantumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per

Explicatio Regulae ad solum Abbatem pertinet.

Singula praedictae Constitutiones confirmantur.

Semperque firmas fore, ac observatum iri decernitur.

quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, a S. R. E. praeferre Cardinales, etiam de latere Legatos, & Apostolicae Sedis Nuntios, aliosve quoslibet, quacumque praeminentia & potestate fungentes & functuros, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & diffiniri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Obstantium derogatio.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; ac, quatenus opus sit, Congregationis & Ordinis praedictorum, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam Congregationis & Ordini praedictis, illorumque Superioribus, Monachis, & personis sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis & decretis in genere vel in specie, seu aliis quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, infererentur, & exprimerentur, iidem praesentibus, pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentis, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptorum fides.

§. 8. Volumus autem, ut Regulae & Constitutiones hujusmodi latine & arabice una cum praesentibus literis typis supradictae Congregationis Cardinalium imprimantur, earumque praesentium literarum transumptis, seu exemplis sic impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constituta munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibita vel ostensa.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 31. Martii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

LVII.

Confirmatur fundatio Congregationis Presbyterorum Saecularium, sive Collegii sub titulo Sacrae Familiae Jesu Christi Civitatis Neapolitan. Juvenum Sinesium atque Indorum, instruendorum ad praedicandum Evangelium in Patria.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Nuper pro parte charissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum Catholici, ac Romanorum Regis in Imperatorem electi, exposuit nobis dilectus filius noster Alvarus S. R. E. Presbyter Cardinalis Cienfuegos nuncupatus, Metropolitanae Ecclesiae Montis Regalis in Sicilia ex concessione & dispensatione Apostolica Praesul, quod non ita pridem consilio ac persuasione Nof-

tro fundata fuit extra muros Civitatis Neapolitan. una pia Congregatio Presbyterorum Saecularium seu Collegium sub titulo Sacrae Familiae Jesu Christi, cujus praecipuum Institutum est educatio Alumnorum Sinesium & Indorum, qui ex iis regionibus advenient pro addiscendis Catholicae Fidei praecipis, amplectendo statum Presbyterali, ac sese parandis ad praedicandum in eorum Patria Christi Evangelium; in quo tamen Collegio etiam admitti possint omnes alii ex quacumque parte Europae existentes, qui propriis suis sumptibus ibidem sustentari voluerint, ut instruantur, & habiles reddantur ad Sacrum Presbyteratus ordinem suscipiendum, & Sacras Missiones obeundas: Quae quidem fundatio, regulis ac regimini, quae servantur in Ecclesiis, Domibus, & Congregationibus Presbyterorum itidem saecularium Oratorii Sancti Philippi Neri, ac Piorum Operariorum sub titulo Civitatis Neapolitan. conformari, & pro tempore existentis Archiepiscopi Neapolitan. jurisdictioni in omnibus subiecta remanere debeat, iidem prorsus modo & forma, quibus praefatae duae Congregationes Oratorii Sancti Philippi Neri ac Piorum Operariorum subsunt, reservata ipsi Carolo Regi dicti Collegii Regia protectione quoad bona illius temporalia tam nunc acquisita, quam imposterum acquirenda. Ut autem praedictis Alumnis Sinesibus & Indis modus se se sustentandi suppetat, ac opus hujusmodi ad operatum finem perducatur, de consensu ejusdem Caroli Regis stabilita fuit Dos Collegii praefati pro alimonia dictorum Alumnorum Sinesium & Indorum dumtaxat in annua summa octingentorum ducatorum monetae Regni Neapolis, retrahenda ex una trecentorum super Tropien., altera ducentorum super Cassanen. Cathedralium, & reliqua annuis pensionibus trecentorum ducatorum paris monetae super Metropolitana Rheginen. Ecclesiarum fructibus, redditibus, & proventibus, a Nobis per literas sub Plumbo propediem expediendas perpetuo imponendis, ac reservandis: ita tamen, quod si ista fundatio minime perficeretur, vel progressu temporis deficeret, aut a suo Instituto deviare, adeo ut supradicta Congregatio Presbyterorum Sacrae Familiae Alumnos Sineses & Indos ad finem destinatum educare noller, tunc pensiones praefatae, ac onus seu obligatio illas persolvendi omnino cessare debeant; quodque Congregatio pro tempore similiter existentium ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, rebus Propagandae Fidei Praepositorum quovis colore vel causa nunquam manus apponere valeat fundis seu capitalibus ipsius fundationis praesentibus ac futuris, annisque eorum redditibus, neque praetendere super dicta fundatione superioritatem aliquam, vel directionem, sed ejusmodi Congregationi Cardinalium solummodo competat, ac reservatum sit jus & facultas examinandi, approbandi, & reprobandi Alumnos Presbyteros Collegii praefati tam Europaeos, quam Sineses, Indos, & cujusvis alterius Nationis, postquam Romam pervenerint, qui Evangelii praedicandi causa in Indias, Sinas, ac Regna adjacentia, aliasque partes infidelium proficisci vellent, hancque suam vocationem ac voluntatem libere, & absque ullo praecedente juramento, explicaverint Superiori dicti Collegii, cujus partes erunt cum suis Consultoribus, per pluralitatem suffragiorum Presbyterorum Vocalem supradictae Congregationis Sacrae Familiae legitime electis, eorum vocationem & voluntatem hujusmodi explorandi, ac deinde nomina eorum, quos ad Evangelicam praedicationis munus exercendum aptos repererit, eidem Congregationi Cardinalium transmittendi

Quodnam sit Institutum:

Et quibus concedatur accessus.

Quibus subiecta regulis esse debeat Congregatio.

Quae dos.

Quod jus super eadem competat Sacrae Congregat. de Propaganda Fide.

tendi

Dat. die 7. Aprilis 1732. Pont. An. II.

Caroli Imperatoris per Legatum SS. D. N. portetis preces pro obtinenda hujusmodi confirmatione.

tendi ad hoc, ut dicti Cardinales illos omnes, vel eorum aliquos accerere, & quos habiles & idoneos judicaverint, sacris Missionibus apud infideles, servatis etiam solemnitatibus in similibus servari solitis, destinare possint. Cæterum ad eundem Superiorem cum suis Consultoribus spectare debet examen omnium, in dictum Collegium recipi petentium, illorumque admisso vel excluso, prout cum pluralitate votorum dictorum Consultorum utilitati præfati Collegii magis in Domino expedire censuerit.

Confirmatur
institutio, de
qua in Ru-
brica.

§. 1. Cum autem, sicut eadem expositio sub-
jungebat, memoratus Carolus Rex præmissa
Apostolica confirmationis nostræ patrocinio com-
muni plurimum desideret; Nos piis ipsius Caroli
Regis votis hæc in re, quantum cum Domino
possumus benigne annuere cupientes, dictumque
Alvarum Cardinalem, & Præfulem specialibus
favoribus & gratiis prosequi volentes, supplica-
tionibus ejusdem Caroli Regis nomine Nobis
super hoc humiliter porrectis inclinati, funda-
tionem præfate Congregationis Presbyterorum
Sæcularium, seu Collegii Sacræ Familæ Jesu
Christi, sicut præmittitur, factam, dummodo
idem Collegium remaneat subiectum Ordinario
in omnibus & per omnia, quemadmodum in
toto Regno Neapolis sunt Ordinario subiectæ
Domus & Ecclesiæ, atque personæ Congrega-
tionum Oratorii Sancti Philippi Neri, ac Pio-
rum Operariorum, & sub protectione Regia
solum quoad bona temporalia acquisita & ac-
quirenda, auctoritate Apostolica tenore præsen-
tium perpetuò confirmamus & approbamus, il-
lisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur ad-
dicimus, ac omnes & singulos tam juris quam
facti defectus, si qui desuper quomodolibet in-
tulerint, supplemus.

Clausula:

§. 2. Decernentes easdem præsentis literas
semper firmas, validas & efficaces existere &
fore, suosque plenarios & integros effectus for-
tiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat &
pro tempore quoadmodum spectabit, in om-
nibus & per omnia plenissime suffragari, & ab
eis respectively inviolabiliter observari; sicque in
præmissis per quoscumque Judices ordinarios &
delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici
Auditores, ac dicte Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis
Apostolicæ Nuncios, sublata eis & eorum cui-
libet quavis aliter judicandi & interpretandi fa-
cultate & auctoritate, judicari & definiti debe-
re; ac irritum & inane, si secus super his a
quoquam quavis auctoritate scienter vel igno-
rante contigerit attentari.

§. 3. Non obstantibus præmissis, ac Apo-
stolicis, & in Universalibus Conciliis editis ge-
neralibus, vel specialibus Constitutionibus &
Ordinationibus; necnon, quatenus opus sit, qui-
busvis, etiam juramento, confirmatione Apo-
stolica, vel quavis firmitate alia roboratis sta-
tutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque,
indultis, & literis Apostolicis, in contrarium
præmissorum quomodolibet concessis, confirma-
tis, & innovatis. Quibus omnibus & singu-
lis, illorum tenores præsentibus pro plene &
sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum
insertis habentes, illis aliis in suo robore per-
mansuris, ad præmissorum effectum hac vice
dumtaxat specialiter & expresse derogamus,
cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
sub Annulo Piscatoris die 7. Aprilis 1732.
Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

De Consilio Sacræ Congregationis Episcopo-
rum & Regularium confirmantur Statuta &
Privilegia, auctoritate san. mem. Benedicti
XIII. edita a Magistro Generali Ordinis Præ-
dicatorum pro Cathedra Sancti Thomæ Aquina-
tis, per Sacerdotes Congregationis Beatæ
Mariæ Virginis, & Sancti Caroli, ad com-
mendationem doctrinæ SS. PP. Augustini &
Thomæ, in Univeritate Mutinæ. pridem
erecta.

LVIII.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Dat. die 16
Aprilis 1732.
Pont. E. II.

EXponi Nobis nuper fecit dilectus filius Joan-
nes Dominicus de Agnatis, Frater expresse
Professus Ordinis Prædicatorum, in Sacra Theo-
logia Magister, ac Bibliothecæ Casanatensis Bi-
bliothecarius, necnon Congregationis Venera-
bilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardina-
lium, Indici Librorum prohibitorum & expur-
gandorum præpositus & Consultor, quod cum
jam aliàs tempus electionis ac institutionis pri-
mi Professoris Theologi in Cathedra S. Thomæ
Aquinatis, per dilectos filios Presbyteros Sæcu-
lares Congregationis sub invocatione Beatæ Ma-
riæ Virginis & Sancti Caroli Civitatis Mutinæ,
in illius Univeritate Studii Generalis addita,
erecta, dictoque Ordini per publicum instru-
mentum die XIII. Novembris MDCCXXVIII.
confectum donata, immineret: neque celebra-
tio Capituli Generalis ipsius Ordinis instaret,
a quo auctoritate ordinaria certa quæpiam Pri-
vilegia, in opportunum simulum concedensque
præmium ob insignes singulares labores a Pro-
fessore illo, eosque aliàs omnino gratis subeun-
dos, eidem pro tempore existenti conceden-
da, firmari possent; ipse Joannes Dominicus
fel. rec. Benedicto Papæ XIII. Prædecessori
Nostro libellum precarium porrigens, rescri-
ptum ipsius manu exaratum, obtinuit, quo
moderno Magistro Generali Ordinis hujusmodi
benigne commissa & impertita fuit opportuna
facultas, ut quibuscumque minime obstanti-
bus, Privilegia illa concederet, ac Statuta
conderet, quibus Professor ipse frui, ac poti-
ri, regique respectively posset & deberet: Ipse
vero Magister Generalis in vim facultatis sibi
ad id a præfato Benedicto Prædecessore attri-
butæ, & auctoritate etiam sua, Privilegia &
Statuta, favente ac dirigente in omnibus eum-
dem Joannem Dominicum dilecto filio nostro
Vincentio Ludovico S. R. E. præfate Cardinali
Gotto nuncupato, edidit; eademque postmo-
dum obsequenter acceptata, ac a Provincia
utriusque Lombardiæ præfati Ordinis in Dieta,
auctoritate etiam Apostolica in Conventu ad
Sanctam Sabinam de Urbe IX. Martii MDCCXXX.
coacta, publicata fuerunt, & ad eorum teno-
rem dilectus pariter filius Hyacinthus Baronio,
Sacræ Theologiæ Magister, qui inclinante jam
biennio Cathedram ipsam condigne moderatur,
in primum illum Professore electus & insti-
tutus fuit, & aliàs, prout continetur in iis-
dem Privilegiis & Statutis, tenoris qui sequi-
tur, videlicet:

Supplex pe-
ticio.

§. 1. Nos Fr. Thomas Ripoll, S. T. P.
ac totius Ordinis Prædicatorum humilis Ma-
gister Generalis, ac Servus. Cum celeberrimi
Domini Sacerdotes insignis Congregationis
Beatæ Mariæ Virginis, & Sancti Caroli Mu-
tinæ, præpositi Univeritati ejusdem Civita-
tis, utique cum ingenti cordis nostri lætitia,
in commendationem tutissimæ doctrinæ SS.
PP. Augustini & Thomæ, atque in grati eo-

Cathedræ
hujus.

1732.

1732.

rum animi perenne monumentum erga Sanctissimum Dominum Nostrum Dominum Benedictum Papam XIII. Ordinis nostri Filium, Protectorem, & Patrem, qui suppliciter petente P. M. Fr. Joanne Dominico de Agnani, eidem Universitati Lauream in Sacra Theologia conferendi facultatem benigne confirmavit; & quatenus opus esset, de novo fecit ac concessit, Apostolico Rescripto suo sub die XX. Decemb. anni MDCCXXVII. rumque Apostolicis etiam literis in forma Brevis, ad Rectorem ejusdem datis XXIII. Junii MDCCXXVIII. novam perpetuamque crexerint in laudata Universitate Theologicam Cathedram, Sancti Thomae Aquinatis nuncupandam, eamque liberaliter in perpetuum nostro donaverint Ordini, abdicata a se potestate, eaque in perpetuum quoque translata in Filios nostri Conventus Mutinen. Provinciae utriusque Lombardiae, eligendi pro eadem Cathedra Professore, tempore, ratione, ac modo, quibus iidem maeruerint: ipsique vicissim Filii Conventus, solummodo, & merito quidem, attendentes propagationem Doctrinae doctorum Sanctorum in Ecclesia commodum, proximorum salutem, ac salubrem eruditionem, & Ordinis nostri decus, renunciaverint cuicumque honorario pro Professore praedicto; sicut in Instrumento, sub die XIII. Novembris MDCCXXVIII. praedicti desuper confecto, latius continetur; Inde, ut ab eximii illis Sacerdotibus collatum Ordini nostro jure beneficium a Nobis congrue excipiatur, atque juxta Sanctissimi Domini Nostri mentem supremam, & praedictorum Dominorum praclarum desiderium, Cathedra S. Thomae certis decoretur Privilegiis, ipsique futuris temporibus vere idonei Professores praeficiantur, qui graves labores, ad eam Cathedram, ad instar aliarum praefatae Universitatis regendam, utique necessarios, temporali licet emolumento destituti, condigne perferant, ac libenter, Viro Religioso dignum, consequentes praemium; Facultate a praesentato Sanctissimo PP. Nostro Benedicto XIII. per Chirographum suum sub die XXVII. Januarii proxime praeteriti de Apostolica dignatione, ad alias humillimas supraedicti Patris Magistri Agnani preces, Sanctitati suae oblatas, Nobis facta; necnon respectu etiam officii nostri auctoritate, ac praesentium tenore: I. Districte praecipimus, quatenus Filii praedicti Conventus Mutinen. pro tempore, solum Deum, ac Religionis splendorem habentes praesentibus (juxta laudabile supraedictorum praesentium filiorum propositum) illum eligant in Professore, quem perfecta morum honestas, ac firmissima adhaesio Doctrinae S. Thomae, in exercitio praecedentium Lecturarum probata, spectabilem saeculo & in Religione, ac Schola S. Thomae & nostra commendabilem reddant, quo decori simul & quieti sui ipsorum Conventus etiam consulatur. Ut vero bonum commune Provinciae, Ordinis, ac etiam Ecclesiae, particulari ejusdem Conventus condigne praefertant, neque sine ingenti necessitate permittant, in ea Universitate S. Thomae Cathedram filere, mandamus, quatenus ubi idoneus desit Conventus filius, quem semper praefertendum esse declaramus & volumus, Professore, dignis ac dicendis dotibus omnino instructum, ex duobus aliis status Mutinen. Conventibus, Regiens nimirum ac Corrigien. in primis, tum vero etiam in hisce deficiente idoneo Lectore, & non aliter, ex alio ejusdem Provinciae Conventu assumant, Caeterum, quia judicium de eligendi doctrina ad eos potissimum noscitur pertinere, qui propter habitas in Schola S. Thomae exercitationes, in ea praestantiores censendi sunt, quoties saltem major pars filiorum Conventus Graduatorum in eodem Conventu actu non existant, Graduatorum absentium Votum per epistolas filii in Conventu existentes requirere, expectare, atque tamquam si illi electioni interessent, numerare teneantur; & idem fervari volumus, deficientibus filiis Graduatibus, in ordine ad filios actu legentes Theologiam, & his similiter deficientibus, respectu ad Lectores actuales Philosophiae. Et dicta quidem omnia & singula sub poena nullitatis electionis serventur, & in Actu electionis ejusdem, ad Magistrum Ordinis, ut mox dicitur, mittendo, exprimentur: atque in Libro ad hoc instructo describantur. II. Electionem semel rite factam ad Nos & Successores nostros, sive ad Vicarios Generales Ordinis pro tempore, Fratres praedicti mittant, pro confirmatione, & Literarum Patentium, pro lectione publice habenda requisitarum, expeditione. Confirmationem quippe, & concessionem praedictas, quemadmodum & irritationem ejusdem Electionis, si de persona minus digna, aut contra alia a Nobis praescripta quandoque fiat, Nobis & Successoribus praedictis, private quoad alios quoscumque, justis de causis reservamus juxta Sanctissimi laudatum Rescriptum; Salva tamen auctoritate Ordinaria tum Capituli Provincialis, cum etiam P. Provincialis, maxime in sancta Visitatione, ac insuper Visitationum ejusdem Conventus, ad Professore ipsam, adhuc a Nobis & Successoribus praedictis confirmatum & datum, suspendendum: ac etiam a Cathedra & Conventu praedictis removendum, quoties ipsum minus laudabiliter vivendo aut docendo, muneri suo deesse, comperint. III. Electio ipsa semper fiat ad annos determinatos, itaut experimento comprobari possit, an Professor semel constitutus, docendi gratia, sed in primis conversationis ac morum meritis exigentibus, sit in eodem munere confirmandus: atque etiam, ut pateat locus praecedentiae superius expositae; Siquae primo anni ipsi non excedant tempus ad Magisterium simplex; deinde vero ad alia, successive a Nobis firmanda infra, requisitum. Ne autem Cathedram Professore destitui, sique saeculares, D. Thomae doctrinae amantes, opportuno Magistro carere contingat, poterit Professor quilibet, adhuc absolutus sibi pro electionem & in Patentibus praefixo tempore, in lectione pergere, donec vel ipse confirmetur, vel Successor praesens fuerit. Quoties vero Professor ipse, decurrente vel instante tempore pro scholasticis exercitiis in Universitate habendis, quacumque de causa in lectione ipsa pergere non possit; quemadmodum etiam si mori vel amoveri ipsum contingat: ne Discipuli praedicti ob recursum ad Magistrum Ordinis pro novo Professore firmando, atque hujusce ad Universitatem ipsam accessum, cum ipsorum detrimento diutius Praeceptore destituantur, Filii Conventus de consensu expresso P. Provincialis, si expeditus sit ad eum accessus, vel Vicarii Provinciae, vel saltem Patrum a Consiliis Conventus ipsius, pro interim de substituto provideant, qui pro tempore substitutionis suae privilegiis, aliis Lectoribus Provinciae legitime competentibus, fruatur. IV. In nova electione filii Conventus cum praefertant, qui semel ad id muneri assumptus fuerit, si muneri suo antea plene satisfecisse comperint; nisi in concursu Fratris extranei occurrat filius Conventus Mutinen. tum Regien. aut Corrigien. ut supra, opportunis qualitatibus instructus; quem in usu praedictae Cathedrae praefertendum jam diximus. V. Cum aetatis maturitas, ac diuturnior in docendo exercitatio plurimum conferant ad erudendam cum proventu & aestimatione juventutem,

nullus

Erectio.

Donatio Ordini.

Labores.

Statuta.

Professor qualis esse debeat.

A quibus eligendus.

Confirmandus a Magistro Ordinis.

Amoveri potest ab aliis.

Eligatur ad annos praescriptos.

Quomodo supplendum, donec novus Professor sit praesens.

Quisnam praefertendus?

Aetatis, & exercitatio requisita.

Privilegia
sub certi
one
ris condi-
tio-
ne Professori
concessa :

nullus eligatur in Professore Cathedræ præfate, qui saltem per sex annos cum eximia laude antea non legerit; & quoad fieri poterit, is eligatur, qui Lectionem Primariam Theologiae, vel pro Primaria ab Ordinis Magistro approbatam, ad aliquem annum ac etiam ad triennium perfecerit. VI. Attendentes labores singulares Cathedræ Ordinis nostri, quos sæpe dictus Professor, & quidem sine ullo temporali emolumento, (cui aliàs obesse nolumus & declaramus; si quando forte ex Conventu, vel aliunde eidem futuris temporibus propter insignes labores ipsos aliquid obveniat) atque adeò sine exemplo, in ea Univeritate subire debet, ac perferre; Decernimus & mandamus, quatenus Professor, qui omnia & singula præscripta per leges & consuetudines, pro dicendis & explicandis Lectionibus, pro conferentiis & conclusionibus tam privatis quam publicis, nec non pro cæteris quibuscumque in præfata Univeritate juxta ipsius Kalendarium & stilum exercitationibus habendis, laudabiliter, ut supra & infra, perfecerit, itaut solo infirmitatis actualis, vel urgentis tantummodo ad paucos dies gravis necessitatis, per Magistrum Ordinis, Capitulum Provinciale, aut etiam per P. Provinciale Provincie prædictæ subinde recognoscendæ, obtentu, & non alio quocumque prætextu, vel ipsis vel ipsorum aliquibus eximatur; non solum de victu, vestitu, ac medicinalibus, quemadmodum cæteri Fratres in eodem Conventu aliàs assignati, provideatur; sed etiam gaudeat omnibus & singulis privilegiis & exemptionibus, quibus Lectores in Collegio ejusdem Conventus legitime potiuntur, aut potiri consueverunt; ac insuper respective insignibus aliis privilegiis, infra auctoritate Apostolica per nos decernendis. Qui vero realiter & cum effectu, absolute, vel etiam ad aliquod tempus, pro prædictis scholasticis functionibus in eadem Univeritate determinatum, etiam ob præfatum discipulorum carentiam, eadem non perfecerit, absolute similiter, vel ad idem tempus, nullo penitus ex dictis, multo magis ex dicendis privilegiis, gaudeat; sed per Priorem, nisi aliunde sit canonice exemptus, ad diurnam & nocturnam sequelam Chori, atque ad alia Religionis exercitia, tamquam vere unus ex Patribus simplicibus Conventus, cogi possit ac debeat. VII. Qui modo prædicto datus fuerit in Professore, atque post expletam Lectionem primariam, vel a Magistro Ordinis pro tempore pro primaria approbatam, sive ad minus post exactum integrum in legendo novennium, per alios quatuor annos legerit condigne secundum prædictas leges & consuetudines, & attestacionem a Rectoribus Universtitatis, atque a tribus saltem Patribus ex gravioribus dicti Conventus subscripam, de vere realiter ac laudabiliter cum Discipulorum proventu, & adificatione proximorum, peracto, vel propediem complendo illo quadriennio, Capitulo Provinciali exhibuerit, possit ac debeat ad Magisterium simplex ab eodem Capitulo postulari, quemadmodum & ad Magisterium Studentium in Studio Generali Bononien. exercendum; nisi aliàs antea suis exigentibus meritis ad hoc posterius fuisset postulatus. Idem vero, proportionem quoad annos servata, fiat pro eo, qui per plures quam per novem annos legerit, priusquam ad Cathedram illam assumatur. VIII. Qui post Quindennium, ex Decretis Apostolicis aliàs requisitum, vel post prædictum tempus, pro Cathedra S. Thomæ ex Sanctissimi concessione sufficiens, ad Lauream prædicti Magisterii simplicis a Magistro Ordinis, ad eam promotus, vel ab ea suscipienda dispensatus, necnon a Provincia ad Magisterium Studentium

postulatus, a filiis supradictis electus, & a Nobis vel Successoribus nostris, ut supra, datus fuerit, vel confirmatus in Professore, & per biennium Cathedram moderatus fuerit, atque attestaciones de biennio completo vel proxime complendo, Capitulo Provinciali exhibuerit, servatis omnibus & singulis nuper dictis, a Capitulo ipso Provinciali in Regentem vel Baccalaureum, prout sibi spectatis meritis convenientius videbitur, perinde acsi vere, realiter, & non per æquipollens, Magisterium prædictum Studentium Bononiæ complevisset, postulari similiter possit, ac debeat. IX. Ubi denique aliquis electus & datus, sive confirmatus fuerit, ut prædictum est, in Professore, postquam biennium præmissum, vel etiam Magisterium Studentium Bononiæ, cum postulatione antedicta ad Regentatum vel Baccalaureatum, perfecerit: & per aliud quadriennium in Cathedra S. Thomæ præstiterit supradicta omnia, modo pariter dicto, atque Attestaciones præfatas de eo peracto vel proxime complendo, ad Capitulum Provinciale detulerit, in Magistrum Provincie cum loco & voce a Capitulo ipso acceptari possit ac debeat in omnibus & per omnia, ac si Regentatum ipsum aut Baccalaureatum in Studio Generali Bononienfi realiter & cum effectu absolvisset. X. Ne vero contingat, prædictas a Nobis Postulationes ad Magisterium Studentium, Baccalaureatum, vel Regentatum, Professore ex eo denegari a Provincia, quod per Nos & Successores prædictos, numerus postulandorum præfigatur; concedimus de gratia speciali pro futuris perpetuo temporibus, quatenus quotiescumque postulandus occurrat ad aliquem prædictorum Graduum aliquis ex futuris Professoribus, numerus ille pro tempore præfixus pro Professore ipso augeatur; ut idem non tamquam supernumerarius, sed intra numerum ipsum, & quidem modo, loco, & ordine, quos ejusdem merita respective ad alios postulandos exigent, re ipsa postuletur. Reservamus tamen Nobis facultatem, ad ea addenda, quæ ad supradictorum firmiorem executionem aut clariorem expositionem, opportuna a Nobis censerentur; Quemadmodum ex supradicto Chirographo Sanctissimo Nobis & Successoribus nostris prædictis reservamus facultatem, ut si quandoque contingat, per Capitulum Provinciale impedi, quo minus Professor aliquis, supradicta habens requisita, merita, & opera, postulationibus ac gratis præmissis fruatur, ipsum auctoritate Apostolica in eorum possessione ponendi & conservandi. Non obstantibus quoad omnia & singula hæcenus dicta Statutis Ordinis, Provincie prædictæ Legibus, aut Privilegiis; Brevibus quoque Innocentianis, sive Decretis Apostolicis de Quindennio integro pro Magisterio simplici requisito, de æquipollentia tollenda, deque aliis quibuslibet, cæterisque quibuscumque non obstantibus, quæ idem Sanctissimus voluit non obstare; & quibus auctoritate Nobis ab eodem Sanctissimo benigne commissa per presentes derogamus, & derogatum esse declaramus. In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Datum Romæ in Conventu nostro Sanctæ Mariæ supra Minervam die XVIII. Februarii MDCCXXX. Fr. Thomas Ripoll, Magister Ordinis. Loco * Sigilli. Regist. fol. LIX. Fr. Dominicus Ponsi, Magister, Ex-Provincialis, & Socius.

§. 2. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, dictus Joannes Dominicus, ut tam dictus Hyacinthus quam successores Professores, & quicumque alii, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, Privilegorum regularium, ac utique gravium Statutorum hujusmodi executionem firmius lætiusque promoveant,

Et ad Magisterium S. T. cum loco, & voce.

Aliud Privilegium auct. Magistri Ord. concessum.

Præservatio facultatum Magistri Ordinis.

Supplicis petitionis continuatio.

Auctoritate
alias ordina-
ria :

Auctoritate
Apostolica.

In Ordine
ad Magisterium
Simplicem :

Magisterium
Studentium :

Confirmatio
Ap.olica,
cum oppor-
tuna praefer-
vatione.

opportune in praemissis a Nobis provideri, & alias, ut infra; indulgeri, summopere desideret; Nos ipsum Joannem Dominicum specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum; harum serie absolventes & absolutum fore censentes; hujusmodi supplicationibus, ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis, inclinatis, de venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium praepositorum, consilio, omnia & singula praesentia Privilegia & Statuta, a memorato Thoma Magistro Generali edita, ut praefertur, auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus & approbamus, illisque Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes & singulos juris & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus; Ipsaque Privilegia & Statuta perpetuo observari, auctoritate & tenore praefatis mandamus; Necnon in iisdem dicto Thomae Magistro Generali facultatem addendi, quae pro illorum pleniori executione vel declaratione, opportuna censeri contingat, praeservantes, ratam, firmamque habemus: Salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorundem Cardinalium.

Clausula.

§. 3. Decernentes easdem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; & illis, ad quos spectat & pro tempore spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Decretum
irritum fa-
ciens.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis; necnon, quatenus opus sit, Provinciae & Ordinis praefatorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 16. Aprilis 1732. Pontificatus nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

LIX.

Confirmatur Decretum Congregationis Particularis, a Sanctissimo Domino Nostro deputata super observantia Constitutionum Egidianae & Carpenfis; & exhibitione & Archiviatione instrumentorum pro Communitatibus & Universitatibus Provinciae Marchiae.

Dat. die 30.
Aprilis 1732.
Pont. An. II.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Nuper a particulari Congregatione nonnullorum Romanae Curiae Praelatorum, a No-

bis deputata super observatione Constitutionum Egidianae & Carpenfis in Provincia nostra Marchiae; emanavit decretum tenoris, qui sequitur, videlicet:

§. 1. In Congregatione particulari a Sanctissimo Domino Nostro Clemente XII. deputata RR. PP. DD. Merlini, Gaglielmi, & Mei infrascripti, super observantia Constitutionum Egidianae & Carpenfis in Provincia Marchiae, habita die 5. Junii 1731. resolutum fuit: Constitutiones Egidianam. & Carpensem servandas esse juxta modum; Modus est, quod idem Notarius stipulans absque ulla mercede, praeter illam consuetam stipulationis sive rogiti, teneatur exhibere infra terminum dierum quindecim a die stipulationis Notario illius Judicis, a contrahentibus eligendi, coram quo fieri debet insinuatio, eandem copiam publicam juxta Bullam Sixtinam archiviandam, una cum instrumento originali, ad hoc ut praedictus Notarius Judicis insinuationis, ad instantiam unius vel alterius ex contrahentibus, sive de eorum mandato, more solito illud insinuet, fidemque insinuationis faciat tam in margine dicti instrumenti originalis, quam copiae archiviandae: reservata tamen facultate contrahentibus praedictos Notarios stipulantes cogendi ad praefatam exhibitionem instrumenti originalis, & copiae archiviandae infra dictum terminum dierum quindecim. -- Factaque per me die subsequenti sexta ejusdem mensis Junii relatione Sanctitati Suae de praedicta resolutione, Sanctissimus illam approbavit. N. Archiepiscopus Nazian. Auditor.

Decreti tenor.

§. 2. Cum autem, sicut dilecti filii Communitates, & Universitates, & Homines dictae Provinciae Nobis subinde exponi fecerunt, ipsi decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderent; Nos specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus, eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis, inclinatis, decretum praesentium auctoritate Apostolica tenore praesentium denuo approbamus, & confirmamus, illique inviolabiliter Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes & singulos juris & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Confirmatur.

§. 3. Decernentes, easdem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula.

§. 4. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenus opus sit, dictarum Communitatum & Universitatum Provinciae hujusmodi, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, &

innovatis.

Præsentium Literarum observantia.

innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 8. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in Judicio quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 30. Aprilis Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere; ac ab illis, ad quos spectat & pro tempore quancumque spectabit, inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 3. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, dictæ Congregationis Ecclesiasticæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 20. Maji 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Obstantium derogatio.

LX.

Confirmatur Decretum, ab Abbate & Officialibus Congregationis Ecclesiasticæ, sub Invocatione S. Petri in Conventu Sanctissimæ Trinitatis Mexican. canonicè erectæ editum, ne mulieribus in eorum Collegium, Hospitale, Domus, & habitationes pateat aditus.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

EXponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Abbas & Officiales Congregationis Ecclesiasticæ, sub invocatione S. Petri in Conventu Sanctissimæ Trinitatis Civitatis Mexican. in Indiis, canonicè (ut asseritur) erectæ, quod ipsi cum approbatione venerabilis Fratris moderni Archiepiscopi Mexican. Decretum ediderunt, ut mulieres cujuscumque status & conditionis, etiam in casu infirmitatis, eorumdem exponentium Collegium, Hospitale, Domum, & quamlibet aliam dictæ Congregationis habitationem ingredi nequirent, itaut decreto hujusmodi sub quovis prætextu nec a quolibet Ordinario, neque ab Abbate, aliisque Officialibus, nunc & pro tempore existentibus prædictæ Congregationis Ecclesiasticæ, derogari unquam possit.

§. 1. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, ipsi exponentes, Decretum hujusmodi pro firmitate illius subsistentia Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiti, plerimum desiderent; Nos ipsos exponentes specialis favore gratiæ prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis Sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum ferie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus, eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis, inclinatis, de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, Concilii Tridentini Interpretum, qui votum dilecti filii Nostri Ludovici ejusdem S. R. E. Cardinalis Belluga nuncupati, ad ejusmodi negotium examinandum a prædicta Congregatione Cardinalium deputati, attenderunt, consilio, supraenunciatum Decretum auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

§. 2. Decernentes, easdem præsentibus literas semper firmas, validas & efficaces existere & fore,

Confirmatur Decretum Congregationis Episcoporum & Regularium quo confirmatur resolutio nuperi Capituli Generalis Ordinis Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus, ut Officium electio in unaquaque Domo per Præfectum, & quatuor Definidores Generales fiat.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Nuper pro parte dilectorum filiorum Vocallium Capituli Generalis Ordinis Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositæ, exposito, quod in Constitutionibus ejusdem Ordinis a se. re. Innocentio PP. XI. Prædecessore Nostro confirmatis, statuebatur, electiones Præfecti, Vice-Præfecti, quatuor Discretorum, & Majorum Infirmariorum, ac Procuratorum cujuscumque Domus & Hospitalis, spectare ad Religiosos Domus & Hospitalis hujusmodi, ad formam earumdem Constitutionum votum habentes: Verum quia experientia quadraginta & ultra annorum compertum erat, quamplura inconvenientia in præjudicium etiam regularis observantiæ orta fuisse ac in dies oriri ex prædicto modo faciendi dictas electiones, ideo in eodem Capitulo Generali in Civitate Mexican. mense Februario anno 1730. ad occurrendum hujusmodi absurdis & inconvenientibus, per pluralitatem suffragiorum resolutum fuerat, quod jus eligendi dictos Præfectum, Vice-Præfectum, Discretos, Majores Infirmarios, & Procuratores cujuscumque Domus, pertinere deberet ad Præfectum Generalem, & quatuor Definidores Generales una cum Secretario Generali, & Præfecto Domus, ubi fieri contingat hujusmodi electiones, necnon cum duobus aliis Religiosis, qui munus vel Generalis vel Assistentis Generalis vel Vice-Generalis vel Præfecti alicujus Domus obierint: his omnibus deficientibus cum Religiosis magis antianis, quos reperiri contingat in Domo, in qua fieri debeant electiones prædictæ, & ad eas procedendum esset

LXI.

Dat. die 27. Maji 1732. Pontif. An. II.

Supplex Libellus.

Per Constitutiones Ordinis electiones Officialium Religiosis cujuscumque Domus concedi.

Ex Decreto verò potestatis Capituli Generalis Præfecto Gener. & Definitoribus Generalibus committi.

Dat. die 20. Maji 1732. Pontif. An. II.

Facti fecerunt.

Confirmatio Decreti, de quo in Rubrica.

per

Hujusmodi vero electiones quolibet faciendas triennio.

Pro his omnibus parti confirmationem.

Decret. Congregat. hac approbans.

Confirmatur.

per scrutinium & vota secreta, ita tamen, ut ex novis suffragiis, ut supra, adhibendis, quinque pro electione canonica sufficient. Et in eadem expositione subjuncto, quod in prædicto Capitulo Generali sancitum fuerat, quod ejusmodi electiones fieri debeant de triennio in triennium, absque eo quod prorogari possint, nec quod ullus in Præfectum ejusdem Domus reeligi queat, ita quod si triennium expiraverit, & non potuerit ob absentiam Patris Generalis procedi ad prædictas electiones seu alteram ex illis, tunc Vice-Generalis cum suis Assistentibus eligat per scrutinium ut supra Præfidentem illius Domus seu Domorum, quæ Præfecto indigerent, donec perveniant literæ patentes Electi vel Electorum in Præfectum seu Præfectos. Et hoc ipsum servandum sit in casu obitus vel renunciationis dictorum Electorum; & in absentia Patris Generalis possit Vice-Generalis admittere tales renunciations, in juncto tamen eidem onere certiorandi dictum Præfectum Generalem, ut servata forma superius expressa possit ad electiones devenire, ut fusius habebatur ex particula resolutionis capte in eodem Capitulo generali; Ac proinde pro parte Vocallum memorati Capituli generalis eidem Congregationi Cardinalium supplicato, ut prævia derogatione Constitutionum Ordinis in dicto Capitulo IX. §. XVI. prædictam resolutionem confirmaret, ad hoc ut executioni demandari possit; Emanavit a prædicta Congregatione Cardinalium Decretum tenoris sequentis, videlicet.

§. 1. Sacra Congregatio Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositæ, ad quam Sanctissimus Dominus Noster PP. CLEMENS XII. libellum remisit, attento suffragio Eminentissimi Cardinalis Pico, Ordinis Bethlehemitarum apud S. Sedem Protectoris, ac re undique mature discussa, referente pro Eminentissimo Cardinali Beluga, Ponente, absente, Eminentissimo Cardinali Barberini, benigne rescriptis -- Prævia derogatione Cap. 9. §. 16. Constitutionum in ea parte, qua disponitur, electiones Præfectorum, Vice-Præfectorum, quatuor Discretorum, majoris Infirmarii, ac Procuratoris faciendas esse a singulis Communitatibus Conventuum, imposterum illas esse faciendas a Generali, quatuor Assistentibus, Secretario Generali, Præfecto Domus, ubi sit electio, & duobus Religiosis, qui fuerint vel Generales, aut Assistentes Generales, aut Vice-Generales, aut Præfecti, & illis non existentibus, a religioso Viris magis antianis ejusdem Domus: & electio intelligatur facta in personam ejus, qui habuerit majorem numerum suffragiorum: Quod electiones fiant de triennio in triennium absque facultate eas prorogandi: & si dum spirat triennium, ob absentiam Generalis non pervenisset provisio ab eodem capta, tunc Vice-Generalis cum suis Assistentibus eligat Præfidentem illius Domus, ubi erat facienda electio, qui eam gubernet pro interim: Quod erit observandum in casu obitus aut renunciationis Electorum ante triennium: Et quod ob absentiam Generalis valeat Vice-Generalis admittere renunciations Electorum, cum obligatione tamen de iis certiorandi Patrem Generalem, ad hoc ut possit dare opportunas providentias pro electione Successorum. Romæ die 2. Maji 1732. Cardinalis Franciscus Barberinus. Loco sigilli. I. Archiepiscopus Cor. Secretarius.

§. 2. Cum autem, sicut prædicti Vocales Nobis subinde exponi fecerunt, ipsi præmissa, quo firmiter subsistant, & serventur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio

communiri plurimum desiderant; Nos ipsos Vocales specialibus favoribus & gratis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis Sententiis, censuris, & penis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa lais, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes & absolutas fore censentes, supplicationibus, eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis, inclinatis, Decretum præinsertum Auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus & confirmamus; illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus: Salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

§. 3. Decernentes, easdem præsentibus literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere: ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 27. Maji 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Declaratio, quod Provincia Gallie, ac Conventus Beate Mariæ Miraculorum de Urbe Tertii Ordinis Sancti Francisci, comprehendantur in Brevis Sanctissimi Domini Nostri circa vias Crucis &c.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Alias Nos supplicationibus dilecti filii Bernardi Monterde, Procuratoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, nomine Nobis humiliter porrectis inclinatis, decrevimus, ac indulgentiis ac privilegiis fruere & gaudere, quibus fruebantur & gaudebant erecta in Ecclesiis & locis Ordinis prædicti: ita tamen, ut quoad deinceps erigenda modus & forma servarentur, quibus ejusmodi erectiones in Ecclesiis & locis dicti Ordinis eatenus fieri consue-

rant,

Clausula.

LXII.

Dat. die 10. Junii 1732. Pontif. An. II.

rant, & accederet licentia Ordinarii loci, ac consensus Parochi, & Superioris Ecclesiæ & loci pii, ubi de eis erigendis agi coningeret, & aliis, prout uberius continetur in nostris desuper in simili forma Brevis expeditis Literis, tenoris, qui sequitur, videlicet:

§. 1. CLEMENS PP. XII. *Ad futuram rei memoriam.* Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Bernardus Montere, Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, tam suo, quam dilecti etiam filii moderni Ministri Generalis dicti Ordinis nomine, quod, cum antiqua vigeret ac etiamnum vigeat in Ordine huiusmodi consuetudo erigendi & instituendi per illius Fratres, in vim facultatis sibi aliis a Sede Apostolica concessa, pia loca, via Crucis seu Calvarii nuncupata, ad instar Stationum Montis Calvarii, necum in eisdem Ordinis, sed etiam in aliis Ecclesiis ac locis, ab eo minime dependentibus; isque mos in universis Regnis Hispaniarum, ac plurimis Italiæ regionibus semper antehac retentus fuerit, & adhuc de præfenti servetur: Licetque dudum sel. rec. Innocentius PP. XII. Prædecessor Noster ad preces tunc in humanis agentis Francisci Diaz, dum viveret, Commissarii Generalis pro ultramontana Familia dicti Ordinis, præfata loca pia via Crucis seu Calvarii sub quibusdam rec. mem. Innocentii PP. XI. Prædecessoris quoque nostri literis in simili forma Brevis die 5. Septembris 1686. super confirmatione diversarum Indulgentiarum & Privilegiorum ipsius Ordinis editis, comprehendit, ac proinde frui & gaudere posse Indulgentiis & Privilegiis in literis huiusmodi concessis & expressis, declarasset per suas itidem in forma Brevis die 5. Decembris 1696. desuper expeditas Literas, idque absque limitatione ac restrictione dictorum locorum via Crucis seu Calvarii ad Ecclesiis & loca Ordinis præfati factum fuisset; Nilominus aliqui existimantes facultatem, illa erigendi & instituendi ad Ecclesiis & loca Ordinis prædicti: Indulgentias vero & Privilegia ejusmodi ad personas, obedientiæ ac directioni pro tempore existentis Ministri Generalis ejusdem Ordinis subiectas, respective limitata & restricta esse, a piæ mem. Benedicto PP. XIII. etiam Prædecessore Nostro, Indulgentias & privilegia præfata ad quoscumque utriusque sexus Christianifideles, dicto Ministro Generali non subiectos, qui tamen ejusmodi loca pia Crucis seu Calvarii penes Fratres supradicti Ordinis, private quoad alios quoslibet, vistant, ibique memoriam Dominicæ Passionis devote recolent, aliaque injuncta opera peragerent, extendi & ampliari obtinuerunt, prout in ipsius Benedicti Prædecessoris Literis sub plumbo, anno Incarnationis millesimo septingentesimo vigesimo sexto, quinto Nonas Martii, Pontificatus sui anno Tertio, emanatis, uberius continetur.

§. 2. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebatur, ipse Bernardus non minus ratione sui officii Procuratoris Generalis huiusmodi, quam de expresso mandato dicti moderni Ministri Generalis, ad enatam occasione præmissorum confusionem tollendam, prædicta loca pia via Crucis seu Calvarii per eosdem Fratres, etiam in Ecclesiis & locis, quæ non sint dicti Ordinis, erecta & erigenda, eisdem Indulgentiis & Privilegiis gaudere per Nos declarari summo petere desideret, quemadmodum ab ipso Benedicto Prædecessore, postquam Literæ suæ præfata prædicant, ad supplicationem dilectæ in Christo filie Nobilis Mulieris Violantis a Bavaria Principissa Etruriæ Viduæ, Fratris Reclusi Sancti Francisci ad Montem Florentinum, & Conventus de Ambrosiana nuncupat. dicti Or-

dinis in vim cujusdam rescripti die 10. Novembris 1729. ejus iussu editi, concessum fuisse memoratur; Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportunè providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ejusdem Bernardi votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere cupientes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes & absolutum fore censentes: necnon utriusque Innocentii, & Benedicti Prædecessorum litterarum præfatarum tenores, & alia quæcumque, etiam specificam & individuum mentionem & expressionem requirentia, præsentibus pro plene & sufficienter expressis & specificatis, habentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, quod prædicta loca pia via Crucis seu Calvarii, in Ecclesiis, Oratoriis, Monasteriis, Hospitalibus, & aliis itidem piis locis, ipsi Ministro Generali non subiectis, nec ab eo dependentibus, per Fratres dicti Ordinis nunc erecta, & in posterum erigenda in Ecclesiis & locis Ordinis præfati, auctoritate Apostolica tenore præsentium decernimus & declaramus; ac, quatenus opus sit, de novo concedimus & indulgemus; ita tamen, ut quoad illa sic deinceps erigenda modus & forma serventur, quibus ejusmodi erectiones in Ecclesiis & locis Ordinis prædicti hætenus fieri consueverunt, & accedat licentia Ordinarii loci, ac consensus Parochi, & Superiorum Ecclesiæ, Monasterii, Hospitalis, & loci pii, ubi de eis pro tempore erigendi agi contigerit.

§. 3. Decernentes pariter, easdem præfatas literas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, plenissime suffragari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus præmissis, ac nostra & Cancellariæ Apostolicæ Regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, & aliis Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 5. Volumus autem, ut præsentium litterarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio & extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhibetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 16. Januarii 1731. Pontificatus nostri anno Primo. F. Card. Oliverius.

§. 6. Cum autem, sicut pro parte dilectorum filiorum Procuratorum Provinciarum Galliæ Fratrum Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci, ac Guardiani Conventus Beatæ Mariæ Miraculorum nuncupat. de Urbe ipsius Tertii Ordinis, Nobis nuper expositum fuit, tametsi Fratres Tertii Ordinis huiusmodi, utpote supradicto Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia, ejusque jurisdictioni subiecti, pro certo habeant, se in literis nostris præinsertis comprehensos esse, quia tamen expressa ac individua eorum in dictis literis mentio facta non fuit, vereantur, ne hoc prætextu aliqua forsitan sibi desuper moveatur difficultas, aut impediatur, quominus earum-

dem literarum commodo & effectu pacifice potiri valeant: Nobis propterea exponentes præfati humiliter supplicari fecerunt, ut in præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur ipsos exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum ferie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fratres Tertii Ordinis Provinciarum Gallia, ac Conventus Beatæ Mariæ Miraculorum de Urbe in præinfertis literis nostris ad omnes effectus inibi expressos comprehendendi, easdem literas Fratribus prædictis in omnibus & per omnia plenissime suffragari debere perinde, ac si de ipsis Fratribus individua mentio in eis facta fuisset, auctoritate Apostolica tenore præsentium decernimus quoque, & declaramus.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 10. Junii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

LXIII.

Confirmatur Decretum Congregationis Episcoporum & Regularium super divisione Provinciae Austriæ Inferioris Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Conventualium nuncupatorum in duas Provincias Austriæ Inferioris unam, alteram vero Silesiæ & Moraviæ.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Nuper pro parte dilectorum filiorum Fratrum Provinciae Austriæ Inferioris Ordinis Minorum S. Francisci, Conventualium nuncupatorum, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositæ, exposito, quod cum eadem Provincia Conventibus in dicta Austriæ, ac Silesiæ & Moraviæ constant reperiretur, consideratum fuerat pro majori quiete, tam necessaria Regulari vitæ, illam separatione de præfati indigere; cum experientia compertum sit, quod inter Austriacos ex una, & Silesios ac Moravos ex altera partibus mutuâ tranquillitas, nisi Provinciam hujusmodi separando, conciliari nequiverat; Ideoque prædictæ Congregationi Cardinalium supplicato, ut denuo eandem Provinciam separaret, formando unam ex septem Conventibus, & duarum Residentiarum in Silesiæ & Moraviæ consistentibus, & relinquendo solam Provinciam Austriæ Inferioris infra & supra Anasum flumen, quæ novem Conventibus, & unico Monialium Monasterio, quarum cura quatuor Religiosis hujus Provinciae committitur, constabit; & hac ratione, duarumque Provinciarum distinctione formanda, querimoniarum, quæ inter utriusque nationis Religiosos exortæ sunt, cessabunt; ac pro ejusmodi destinatione Provinciarum charissimus in Christo filius noster Carolus Hispaniarum Catholicus, & Romanorum Rex in Imperatorem electus, mentem suam super præmissis declaraverat, quemadmodum ex relatione ad eosdem Car-

dinales transmissa a Venerabili Fratre Dominico Archiepiscopo Ephesino ad eundem Carolum Regem, & Imperatorem electum, Nostro & Apostolicæ Sedis Nuncio, qui in faciem loci hujus divisionis necessitatem agnovit, constare dicebatur: Emanavit a prædicta Congregatione Cardinalium Decretum, tenoris, qui sequitur, videlicet:

§. 1. Sacra Congregatio Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præposita, attenta relatione P. Ministri Generalis Ordinis, benigne rescriptis pro approbatione, sive pro gratia divisionis Provinciae juxta modum: Nempè quod divisio fiat eorum tantummodo Conventuum, qui de præfati constitunt Provinciam Austriacam, assignatis illis, qui sunt infra & supra Anasum Austriacis, & remanentibus cæteris, cui videlicet Moravis & Silesiis pro altera Provincia erigenda. Divisio vero hujusmodi faciendâ tenore præsentium committitur P. Generali cum omnibus opportunis & necessariis facultatibus, & signanter convocandi in utraque Provincia distincta Capitula, in quibus eligi debebunt Superiores tam custodiales quam locales, juxta Constitutiones Ordinis: firmatis tamen prius, & ante electionem Superiorum assignatis Conventibus, & divisio in Custodias; necnon destinandi Conventus pro studiis tam Philosophicis quam Theologicis, & Moralibus; quoniam pro unico Novitiatu in unaquaque Provincia, & Professoriis, juxta necessitatem. Romæ die 23. Maii 1732. Cardinalis Barbarinus. F. Archiepiscopus Con. Secretarius. Loco & Signilli.

§. 2. Cum autem, sicut prædicti Fratres Nobis subinde exponi fecerunt, ipsi Decretum hujusmodi, quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ patrocinio communiri summopere desiderant; Nos specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum ferie absolventes, & absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum præfatum auctoritate Apostolica tenore præsentium confirmamus & approbamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis dictorum Cardinalium.

§. 3. Decernentes, easdem præfatas literas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere; ac dictis Exponentibus, & ab illis, ad quos spectat & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Casuarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiti debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenus opus sit, Ordinis & Provinciae, ac Conventuum hujusmodi, etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis statutis & consuetudinibus, privilegiis quoque, indulgitiis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præfatis pro plene

S. Congregationis Decretum.

Confirmatur.

Clausula.

& sufficienter.

Dat. die 10. Junii 1732. Pontif. An. II.

Supplex Libellus Congregationi datus pro obtinenda separatione.

& sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 10. Junii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Cardinalis Oliverius.

LXIV.

Confirmatur Decretum Definitorii, & Vocabulum Capituli Provincialis Provinciæ Sanctæ Mariæ Hungariæ Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia, Reformatorem nuncupatorum, super acceptatione alternativæ tripartitæ in eadem Provincia, & distributione officiorum inter Fratres Nationis Hungariæ, Germanicæ, Slavonicæ.

CLEMENS PAPA XII.

Ad futuram rei memoriam.

Dat. die 16. Junii 1732. Pontif. An. II.

Expositio.

Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Fulvius a Bononia, Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci de Observantia, Reformatorem nuncupatorum, quod cum aliis Venerabilis Frater Mattheus Archiepiscopus Panormitanus, qui tunc temporis Ministri Generalis dicti Ordinis munereungebatur, per quasdam suas Patentes literas die 11. Martii 1727. emanatas, in Provincia Hungariæ eorundem Fratrum Reformatorem tripartitam alternativam in omnibus electionibus, officiorum distributionibus, inter Fratres totidem Nationum, nempe Hungariæ, Germanicæ, & Slavonicæ, Novitiorum, vestitionibus, Conventuum partitionibus, aliisque dispositionibus, quæ distributivam justitiam inter nationes hujusmodi inducere & fovere valeant, perpetuis futuris temporibus adamussim servandam esse sanxisset; idque etiam a fel. rec. Benedicto PP. XIII. Prædecessore Nostro per quasdam suas Literas die 4. Aprilis ejusdem anni expeditas confirmasset: Verum nonnullis Fratribus contradicentibus, aliisque annuentibus, literæ prædictæ executioni demandatæ fuerint, ideo ut dissensione animorum penitus evulsa ad concordiam omnes partes redacerentur, de speciali mandato Superioris Generalis ejusdem, & ad instantiam partium coram Commissario Visitore Generali, tum omnes Religiosi emeriti Provinciæ, qui præsertim Prælatorum officium gesserant, tum actuales Minister Provincialis, necnon Custos, atque Definidores unâ cum Exdefinitoribus Generalibus, simul congregati, matura præmissa consultatione, prædictis Benedicti Prædecessoris literis earundem literarum Patentium confirmatorii unanimitèr die 7. Martii 1730. assensum præsterunt: sponte ac libere id ipsum acceptarunt: futuris quoque temporibus inviolabiliter observare sponderunt: perpetuumque silentium demandarunt, & aliis, prout uberius continetur in decreto acceptationis hujusmodi desuper facto, tenoris, qui sequitur, videlicet:

Fr. Sigismundus Kerpin, Ordinis Minorum Strictioris Observantiæ S. P. N. Francisci Concionator, Sacræ Theologiæ Lector, & Custos actualis, ac Alma itidem Provinciæ Sanctæ Mariæ Hungariæ Commissarius Visitor Generalis.

Omnibus & singulis hujus Almæ Provinciæ dilectissimis Patribus & Fratribus salutem & sanctam pacem.

Decretum de quo in Rubrica.

§. I. Quemadmodum Seraphici Spiritus amorem Dei, ita & corporis nostri membra

dilectionem proximi significant, edocentque: Sicut in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent; ita multi unum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra. Quapropter sicut membrum unum ab altero separari quam maxime reformidat, pari modo & nos omnem divisionem, omnem dissensionem, omnem charitatis læsionem vehementissimè timeamus; necesse est; solliciti semper servare unitatem spiritus, & fraternæ Charitatis. Caput nostrum Christus est, & nos membra ejus; Christum non diligit, qui ejus membra negligit. Tanta in humani corporis membris inest copula, tantus amor, tamque inseparabilis & insuperabilis dilectionis unitas, ut unum sine alio non valeat gaudere. Lætitia illis communis est, pœna æqualis, ita quod uni tribuitur, cætera se recepisse gratulentur, ait Laurentius Justinianus de Ligno vitæ. Ita etiam Christo fit, quod corpori Christi irrogatur, dicente illo: Amen dico vobis, quæcumque feceritis uni ex Fratribus meis minimis, mihi fecistis; & ad Saulum: Saule, Saule, quid me persequeris? Bene hic advertit Augustinus, quod Saulus non Christum, sed membra, hoc est fideles ejus fit persecutus; Noluisset tamen dicere Sanctos meos, Servos meos, postremo honorabilibus, Fratres meos, sed me, hoc est membra mea, quibus ego sum Caput. Dignum est, ut nos membra sequamur, quo Caput nostrum præierit; prævit Christus, & præcepit: Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos. Dilexit nos Christus dulciter absque amaritudine, sed ex benevola affectione, bonum nobis volens, fovens, favens, & faciens: Dilexit nos efficaciter absque fictione, sed opere, & veritate, omnibus benefaciendo, docendo universos; sic ergo & nos diligamus invicem, Fratres enim sumus: Ecce quam bonum & quam jucundum, habitare Fratres in unum. Nihil æque oblectat animum quàm hæc fraterna charitas; nullum habet laborem; ingentem vero voluptatem. Ablata unione, corpus corruat necesse est: & extincta charitate dissolvitur omnis Religio. Contra verò, quemadmodum corpus nostrum per unionem partium suarum bene dispositarum, sibi que invicem succurrentium, subsistit; sic similiter Congregatio religiosa firmatur & formatur in suo esse corporis moralis, si singula membra strictam unionem habeant; sibi que invicem per vinculum mutæ charitatis firmiter cohæreant. O ter quaterve beatam Religionem, cujus membra fraternæ dilectionis spiritu compaginantur. Eugenius PP. IV. in literis datis ad Fratrem Albertum de Sarciano; tunc Vicarium Generalem; Seraphico nostro Ordini sequens præclarum dedit elogium: Ordo tuus, inquit, in Seraphicæ Charitatis ardore in principio fundatus, tamquam secundus plantationum hortulus uberrimos hucusque protulit fructus. Dum enim plantati ex prima Beati Francisci vite palmites in Religione, honestate; sanctimonia, in primis ipsa charitate excolti fuerunt, in tantum est ea plantatio propagata, ut, per universum orbem diffusa, maximis Sacrarum literarum veritatibus; humilitatis & patientiæ divitiis abundans, populos repleat, faginetque divini eloquii pabulo, &; pulsus ignorantia tenebris; sanctæ conversationis amore desiderioque inebriet. Et Orbis Terrarum in cujus singulas pene particulas penetrastis, illa ipsa quam in vobis viderit, senserit; adoraverit; ardere charitate, faciatque exemplum a vestra vita sumptum; & quod vobis maximum, & in intentione primarium esse debet, animas vestras vel ea ratione salvas faciatis, qui proximas inde curabitis lucrifacere. Hæc Pontifex.

§. I. In cujus argumentatione hoc mihi notare

Ad Rom. 12. v. 4.

Matth. 25. v. 40.

Act. 9. v. 4. Tract. 28. Joann.

Joann. 13.

Psal. 132.

fas est, quod, sicut speravit exemplum fraternæ charitatis profuturum aliis ad ædificationem, & vobis ad salutem, ita exemplum discordiæ futurum sit mundo in scandalum, & vobis ipsis in damnationem sempiternam; inde profecto lacrymæ, inde dolor sensibilis faucivavit animam, dum ingressus hanc almam Provinciam audivi, & experimento proprio didici, miras fore, & augere in dies animorum scissiones, discordias, & contentiones, Fratribus in diversos sensus abeuntibus; quibusdam nempe laudantibus & obedienter acceptantibus, aliis vero sub prætextu enormis læsionis, & gravis illatæ injuriæ, multifarie multisque modis & mediis impugnantibus decretum Reverendissimi Patris Ministri Generalis a Sanctissimo Domino Nostro PP. Benedicto XIII. in forma Brevis confirmatum, ac ante triennium in Conventu Soproniensi publicatum, vi ejus tripartita electio, & officiorum distributio sub diversis pœnis futuris temporibus observanda præcipitur. Quia vero hæc animarum dissensio, & Sacris Canonibus, Ordinisque Constitutionibus vetita oppositis, præter pusillorum scandalum, & sæculi admirationem, magnum almæ Provinciæ, majusque in futurum minatur detrimentum; Officii mei ratio exigebat, opportuna tanto malo adferre remedium. Quapropter in hunc finem ad partium instantiam, & de speciali facultate Reverendissimi Patris Commissarii Generalis, Superioris nostri longe colendissimi, convocavi ad Metropolitanum Possionensem Divæ Virginis Annuntiatae Conventum Patres A. RR. Ministrum Provinciale, totumque Venerabile Definitorium, & admodum Rev. P. Ordinis Exdefinitorum Generalem, ceterosque emeritos Provincie Patres olim Ministeriatu functos, & præmissa privata cum iisdem consultatione, & animorum compositione, tandem septima Martii ad Cellam meam residentia omnes congregavi, ac habita prius ad eos de pace & fraterna charitate adhortatione, singuli prævia fraterna deprecatione ex laudabili publici boni ac Provincie tranquillitatis zelo omnes offensas atque quascumque injurias directe aut indirecte illatas sibi mutuo sincere condonarunt, ac desuper sponte & libere consenserunt, & acceptarunt Constitutionem Sanctissimi Domini Nostri PP. Benedicti XIII. incipien. *Exponi Nobis &c.* sub datum Beneventi 4. Aprilis 1727., & decreta Reverendissimi Patris Ministri Generalis de tripartita electione in Provinciam introducta, & futuris semper temporibus inviolate observare sponderunt.

§. 3. Porro pro perpetua pace, & animorum concordia, tanto fortius & firmiter stabilienda, statuit Venerabile Definitorium, & AA. RR. Ordinis respective, & Provincie Patres Emeriti, ut in causa acceptatæ vel recusatæ hucusque Apostolicæ Constitutionis, tripartitam electionem præcipientis, perpetuum omnibus silentium imponatur, ita ut nullo unquam tempore quis gloriari aut conqueri audeat, se in causa vicisse aut succubuisse: pariter, ne quis jactare audeat aut gloriari, se ex sua natione habere Superiorem, minus in suo patrocinio sese fundare, cum Superior omnium subjectarum sibi nationum æqualem curam & paternam sollicitudinem gerere, omnesque pari sinceritate, & amoris exhibitione prosequi teneatur, quod Fratribus Laicis peculiariter simul & nervose a Superioribus inculcandum, atque a suis Confessariis efficaciter sæpius suggerendum erit. Si quis vero in præmissis contraverit, illi indilate de solo Patrum Discretorum Conventus consilio ad domum disciplinæ includantur, inibi per triduum in pane & aqua jejunaturi; quibus pœnis etiam subjiciantur Socii, si has publicæ paci perniciosas trans-

gressiones non revelaverint. Superiores vero locales, statutas hæc pœnas non infligentes, ipso facto ab officio suspendantur, aut gravius etiam arbitrio Venerabilis Definitorii puniantur. In cujus rei fidem majusque robur propria manu subscriperunt, & majus Provincie sigillum apposuerunt.

Ita est Fr. Matthias Thum, Provincie Definitor, Slavus.

Fr. Ludovicus Purman, Provincie Definitor, Hung.

Fr. Gaspar Szente, Provincie Custos, Hung.
Fr. Bernardus Ramocsahazii, Provincie Pater, Hung.

Ita est Fr. Joannes Capostranus Sebach, Germanus Minister.

Fr. Carparus Nukeries, P. Definitor, Croata.

Fr. Josephus Boiger, P. Definitor, Germ.

Fr. Antonius Posomp, Provincie P. Hung.

Fr. Andreas Pordamp, Hungariae Provincie Pater, & Exdefinitor Generalis.

Loco ✠ Sigilli Magni.

§. 4. Quoniam vero in votis habes, ut & ceteri Patres & Fratres præclaro hoc exemplo commoti sibi invicem cohæreant, singulos verbis D. Pauli Apostoli ad Coloss. 3. paterne exhortor: *Super omnia autem charitatem habere, quod est vinculum perfectionis, & pax Christi exaltet in cordibus vestris, in quo & vocati estis in uno corpore.* Sicut anima non vivificat nisi conjuncta membra, ita nec Spiritus Sanctus Religiosos per discordias & scissuras separatos. Meminerint itaque serio dilectissimi Patres & Fratres, quod ubi charitas est, ibi Deus sit. Dei provide eritis, si unum fueritis, sit in vobis proinde unio intellectus & judicii, ut idem cum Superioribus & majoribus vestris sapiatis, sit unio affectionis & dilectionis, ut confratres vestros tamquam omnes genui nos hujus Provincie Filios, non carnaliter, sed spiritualibus per Deum, secundum Deum, & in Deo diligatis, ac omnes particulares amicitias, quas maledicta olim a S. Patriarcha nostro Francisco nationalitas dicitur, penitus abscondatis; Sit tandem unio voluntatum & cordium, ut unanimes idem & spontaneè acceptetis, & prompτε subscribatis, quod sicut pro communi hujus almæ Provincie bono desiderio ita omnibus ex animo benedico: In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: Amen. Datum in nostro Possionensi dicte Virginis Annuntiatae die 7. Martii 1730. Fr. Sigismundus Skerpin Commissarius Visitator Generalis: Et postmodum cum prædicta Provincia Mariana ex tercentis septuaginta octo Sacerdotibus & Clericis componatur, & singuli a suprascripto Visitatore Generali interrogati, memorati Benedicti Prædecessoris literis, uno excepto, videlicet dilecto filio Provinciali, omnes Vocales, nemine prorsum discrepante non modo prædictas literas iterum habentes, capitulariter acceptarunt, verum etiam concorditer statuerunt tripartitam alternativam in eis contentam pariter extendendam esse ad substitutiones & substitutiones perpetuis futuris temporibus sub nullitatis pœna omnino servandam, & alias prout etiam continetur in decreto Capitulari tenoris sequentis, nempe: Ad stabilendam in hac alma Beatissima Virginis Mariæ Hungariae Provincia perpetuam pacem & tranquillitatem, Nos infra scripti in Capitulo Provinciali Possionii legitimi congregati Vocales uno ore & corde acceptamus, atque ut veros & obediens S. R. E. & Sancti Patris nostri Francisci Filios decet, perpetuis futuris temporibus observari desideramus & volumus Breve Sanctissimi Domini Nostri Benedicti XIII. san. mem. vi cujus bipartita electio, & officiorum distributio

præci-

præcipitur. Quia vero in prædicto Pontificio Brevi in virtute Sanctæ Obedientiæ, & sub excommunicationis majoris lætæ sententiæ pœna, in hac Mariana Provincia observari, & executioni demandari præcipitur, expressum non est, utrum præfata alternativa servanda sit non solum in electionibus, sed etiam in subrogationibus & substitutionibus, ea propter negotium istud adamussim expendens Venerabile Definitorium, & totum Provinciæ Capitulum, in Conventu Pofoniensi congregatum, unanimi omnium nationum consensu determinavit, quod suprafacta alternativa intelligi, sumi, & perpetuis futuris temporibus observari debeat, non solum in Electionibus Capitularibus, sed etiam in quibuscumque subrogationibus & substitutionibus; ita quidem, ut si intra Capitulare Triennium contingat eligendum esse Vicarium, vel Commissarium Provinciale, aut Proministrum, vel Custodem, talis eligatur ex ea natione, ex qua fuit ille, loco cujus iste subrogandus vel substituentus manet. Hanc autem præsentem & ultimam determinationem Capitulare Venerabile Definitorium, & totum Provinciæ Capitulum in perpetuum observari ac manuteneri mandat, & a modo secus futuras Electiones, subrogationes, aut substitutiones pro nullis, & irritis haberi statuit & præcepit. Desiderat quoque hanc Provinciæ determinationem circa subrogationes aut substitutiones a Reverendissimo Patre Vice-Commissario Generali, aut, si opus fuerit, etiam a Sacra Congregatione confirmandam. Desuper duo instrumenta confecta & conscripta sunt, unum Romam mittendum, alterum in Archivio Provinciæ servandum, quibus omnes & singuli de corpore Capituli subscripserunt in Conventu nostro Pofoniensi Beatissimæ Virginis Annuntiatae die 23. Junii 1730.

Subscriptio-
nes Voca-
lium.

Fr. Hieronymus Lukasi Guardianus Pofonien.
Fr. Bernardus Imnerk Guardianus Sopron.
Fr. Blasius Miartan Guardianus S. Catharinæ.
Fr. Franciscus Xelurnix Guardianus Nitrien.
Fr. Arsenius Kofster Guardianus Ersekvivak.
Fr. Henricus Klikovics Guardianus Neemeth.
Fr. Gabriel Gajan Guardianus Malauken.
Fr. Severinus Podhradgyai Guardianus S. Antonii.
Fr. Florianus Ozolii Guardianus Jaurinen.
Fr. Athanasius Weninger Guardianus Kiffmafftonien.
Fr. Benignus Kasfai Guardianus Sabarien.
Fr. Michael Gombosi Guardianus Popen.
Fr. Zacharias Puffai Guardianus Comaron.
Fr. Sebastianus Hoini Guardianus Strigon.
Fr. Antonius Szumjoeg Guardianus Pestien.
Fr. Leo Orehorski Guardianus Sancti Ladislai.
Fr. Hiacinthus Klanihons Præfident Strigon.
Fr. Christophorus Schiesci Præfident Alben.
Fr. Crescentius Paur Guardianus S. Montis Calvarii.
Fr. Matthias Fsum Præfident Kesfthelien., & Provinciæ immediatus Exdefinitor.
Fr. Joseph Boyger Præfident Badensis, & immediatus Exdefinitor.
Fr. Carparus Szente Præfident Resprim. & immediatus Ex-Custos.
Fr. Egidius Hifs Guard, Sumeghienf., & Definitor actualis.
Fr. Marianus Vyfallchs Ex-Guardianus Andocien., & Definitor actualis.
Fr. Galparus Vuketits Provinciæ immediatus Exdefinitor.
Fr. Petrus Heineg Provinciæ Definitor actualis.
Fr. Demetrius Heim Ex-Guardianus Praten. Provinciæ Difinitor, & Secretarius.
Fr. Sebastianus Pankl Provinciæ Custos.
Fr. Antonius Pofonii Provinciæ Pr.
Fr. Bernardinus Karnhki Pr.

Fr. Capistranus Ebeck Exminister Provincialis.

Fr. Andreas Pordani Exdefinitor gratis iterato, & Minister Provincialis actualis.

Loco ✱ Sigilli.

Sequuntur nomina aliorum Vocalium.

§. 5. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, firmiora sint, & servantur exactius illa, quæ Apostolici muniminis præsidio roborantur; Nobis propterea dictus Fulvius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur ipsum Fulvium Procuratorem Generalem specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, decretum acceptationis alternativæ tripartitæ, hujusmodi præinsertum, tam a Definitorio, quam a Vocalibus Capituli Provincialis prædictæ Provinciæ in vim supradictarum literarum factum, & deinde ad subrogationes, & substitutiones extensum, ut præfertur, cum omnibus & singulis in eo contentis, auctoritate Apostolica tenore præsentium pariter confirmamus & approbamus, illique inviolabilis Apostolica firmitatis robor adjicimus, ac omnes & singulos juris & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Apostolica
confirmatio-
ne roboratur.

§. 6. Decernentes, easdem præsentem literas semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere; ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quoadcumque spectabit, inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definitum debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula.

§. 7. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon prædictorum Ordinis & Provinciæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 16. Junii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Erigitur Confraternitas, seu Congregatio nuncupat. Perpetuæ Adorationis Sanctissimi Sacramenti, in Ecclesia Collegiata Sanctæ Mariæ ad Martyres de Urbe.

LXV.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pastoris aeterni, qui pro gregis salute in ara Crucis immolari voluit, vices quamquam

Dat. die 6.
Julii 1732.
Pont. An. II.

Esordium.

immeriti, gerentes in Terris, pia Christifidelium vota, Divini Cultus incrementum, & ipsorum fidelium salutem concernentia ad exauditionis gratiam libenter admittimus, ut per operum piorum exercitium ad aeternam beatitudinis gaudia pervenire mereantur.

Supplex Libellus.

§. 1. Cum itaque, sicut nonnulli Christifideles Almae Urbis Nostrae Nobis nuper exponi fecerunt, ipsi pro sua erga Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum pietate ac devotione, utque alios fideles ad augmentum Divini Cultus, & venerationis, eidem Augustissimo Sacramento debitae, accendant, in Saeculari & Collegiata Ecclesia Sanctae Mariae ad Martyres, vulgo de Rotunda nuncupat. Urbis praefatae, unam eorundem utriusque sexus Christifidelium Confraternitatem, seu Congregationem, sub titulo Perpetuae Adorationis ejusdem Sanctissimi Sacramenti Eucharistiae per Nos erigi summo opere desiderent;

Confraternitas erigitur.

§. 2. Nos piis dd. fidelium desideriis hujusmodi benigne annuere, animarumque saluti paternali charitate prospicere cupientes, supplicationibus, illorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis, inclinati, in Saeculari, & Collegiata Ecclesia praedicta, unam utriusque sexus Christifidelium Confraternitatem, seu Congregationem, quae non sit pro hominibus unius specialis artis sub titulo praefato sine alicujus praedictio, & dummodo dilecti filii nostri in eadem Urbe Vicarii in Spiritualibus Generalis expressus ad hoc accedat assensus, Apostolica auctoritate, tenore praesentium perpetuo erigimus & instituímus;

Privilegia, quae ei conceduntur.

§. 3. Necnon Confratribus dictae Confraternitatis, seu Congregationis, pro tempore existentibus, ut processionaliter incedere: Divina Officia in sua Cappella vel Oratorio recitare: ac pro negotiis ipsius Confraternitatis, seu Congregationis, se congregare: ac quaecumque Statuta, Capitula, Ordinaciones, & Decreta, pro salubri eorum & dictae Confraternitatis seu Congregationis regimine & directione necessaria & opportuna, licita tamen, & honesta, Sacrisque Canonibus, & Concilii Tridentini decretis, & Constitutionibus Apostolicis non contraria, per memoratum Vicarium examinanda & approbanda, facere & edere: illaque pro tempore, prout eis videbitur, & expediens fuerit, praevia simili examinatione & approbatione, mutare, alterare, corrigere, & in melius reformare: & insuper omnia & singula legata relicta, res, & bona quomodolibet qualificata, mobilia & immobilia, per quoscumque Christifideles dictae Confraternitati seu Congregationi per viam testamenti, donationis, aut alias quomodolibet pro tempore elargienda & relinquenda, recipere, illaque per eorum Officiales & Deputatos regere, gubernare, & administrare, ac in ipsius Confraternitatis seu Congregationis, & eorum piorum operum usus convertere, libere similiter & licite valeant; ita tamen, ut de receptis & administratis per eos eidem Vicario juxta decreta Conc. Trident. hujusmodi rationem reddere teneantur, auctoritate & tenore praedictis concedimus & indulgemus.

Indulgentia nonnulla pro Confratribus & Sororibus.

§. 4. Insuper, ut praefati Confratres in piorum operum exercitio consuevant, ac magis ad illa impofterum exercenda, necnon alii Christifideles ad dictam Confraternitatem seu Congregationem de caetero ingrediendum per amplius invitentur, eademque Confraternitas seu Congregatio majora in dies suscipiat incrementa, de Omnipotentis Dei Misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate concessi, omnibus utriusque sexus Christifidelibus, qui dictam Confraternitatem seu Congregationem impofterum ingredientur, die primo eorum ingressus, si vere poenitentes, & confessi, ac Sacra Communione refecti, Eccle-

siam seu Oratorium ipsius Confraternitatis seu Congregationis devote visitaverint, plenariam: necnon ejusmodi Confraternitati seu Congregationi nunc & pro tempore adscriptis Confratribus & Confororibus, vere itidem poenitentibus, & confessis, ac Sacra Communione refectis, qui semel in anno saltem per horam, sibi a Superiore, vel alio per dictam Confraternitatem seu Congregationem ad id Deputato praescribendam, in honorem ejusdem Sanctissimi Sacramenti, in ipsius Confraternitatis seu Congregationis, aliave Ecclesia vel Oratorio, ubi illud affervatur, sive inter diu sive noctu devote oraverint, idemque Sanctissimum Sacramentum adoraverint, similiter plenariam; ac dictis Confratribus & Confororibus, pariter poenitentibus, & confessis, sacraque Communione refectis, qui praefata Confraternitatis seu Congregationis, aliave Ecclesiam vel Oratorium, ubi Sanctissimum Sacramentum hujusmodi itidem affervatur, die festo Visitationis B. MARIE VIRGINIS a primis Vesperis usque ad occasum solis Festi ejusmodi singulis annis devote visitaverint, & ibi pro Christianorum Principum concordia, haereseum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, etiam plenariam; atque eidem Confratribus & Confororibus in cujuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes, & confessi, ac Sacra Communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti, nomen Jesu ore, si potuerint, sin minus, corde devote invocaverint, plenariam quoque omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem misericorditer in Domino concedimus & elargimur. Praeterea dictis Confratribus & Confororibus, sicut praemittitur, poenitentibus & confessis, ac Sacra Communione refectis, ipsius Confraternitatis seu Congregationis, aliave Ecclesiam vel Oratorium ejusmodi, feria quinta in Cena Domini, atque in festo Corporis Christi, & per totam illius octavam, devote, ut supra, visitantibus, & orantibus, quo die praefatorum id egerint, septem annos & totidem quadragenas; Quoties vero in aliqua Ecclesia vel Oratorio idem Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum adoraverint: Missis & aliis Divinis Officiis ibidem pro tempore celebrandis interfuerint: pauperes Hospitio susceperint: vel pacem inter inimicos composuerint, seu componi fecerint, vel procuraverint: sicuti etiam qui corpora defunctorum tam Confratrum & Confororum, quam aliorum ad sepulturam associaverint: aut quascumque processiones de licentia ipsius Vicarii faciendas, idemque Sanctissimum Sacramentum tam in processibus, quam cum ad infirmos, aut alias ubicumque & quomodocumque pro tempore deferretur, comitati fuerint: vel, si impediti, campanae ad id signum dato semel Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam dixerint: aut etiam quinque Orationem; & Salutationem eadem pro animabus defunctorum Confratrum & Confororum hujusmodi recitaverint: aut devium aliquem ad viam salutis reduxerint: & ignorantes praecipua Dei, & ea, quae ad salutem sunt, docuerint: aut quodcumque aliud pieratis vel charitatis opus exercuerint, toties pro quolibet praedictorum operum exercitio sexaginta dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis, poenitentibus in forma Ecclesiae consueta relaxamus, praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

§. 5. Volumus autem, quod si dicta Confraternitas seu Congregatio alicui Confraternitati aggregetur, vel quavis alia ratione uniatu, seu etiam quomodolibet instituat, praesentes, & quavis alia litera Apostolica illis nullatenus quoad Indulgentias & remissiones praefatas suffragentur, sed ex tunc eo ipso profus nulla sint.

Inhibitione hae Confraternitas alteri aggregetur.

Datum

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 5. Julii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

LXVI.

Sequitur Erectio ejusdem Congregationis & Confraternitatis in Archiconfraternitatem.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **E**Xponi Nobis nuper fecerunt dilecti filii Officiales & Confratres Confraternitatis seu Congregationis sub denominatione seu titulo: *Perpetuæ adorationis Sanctissimi Eucharistia Sacramenti*, in Sæculari & Collegiata Ecclesia S. Mariæ ad Martyres, vulgo de Rotunda nuncupata, Almæ Urbis Nostræ existentis, quod Nos per alias nostras in simili forma Brevis novissime expeditas literas eandem Confraternitatem seu Congregationem sub denominatione præfata auctoritate Apostolica perpetuo ereximus & instituímus, ac illi sic erectæ ejusque Confratribus & Confororibus nonnullas Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac penitentiarum relaxationes, sub certis modo & forma tunc expressis, itidem perpetuo concessimus, & aliàs, prout in eisdem literis Nostris uberius continetur.

§. 2. Cum autem, sicut eadem expositio subungebat, dicti Exponentes, Confraternitatem seu Congregationem hujusmodi Archiconfraternitatis titulo decorari, plurimum desiderent; Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportune providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur ipsos Exponentes specialibus favoribus & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, a jure vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Confraternitatem seu Congregationem prædictam in Archiconfraternitatem cum omnibus & singulis prærogativis, juribus, honoribus, & præminentis solis & consuetis, auctoritate præfata tenore præsentium sine cujusque præjudicio perpetuo pariter erigimus & instituímus; ac ipsius Archiconfraternitatis sic erectæ Officialibus & Confratribus præsentibus & futuris, ut ipsi alias quascumque Confraternitates seu Congregationes ejusdem Instituti extra Urbem prædictam ubicumque locorum existentes eidem Archiconfraternitati (servata tamen forma tam Constitutionis se. re. Clementis Papæ VIII. Prædecessoris nostri, quam Decretorum Congregationis S. R. E. Cardinalium, Indulgentiis, Sacrisque Reliquiis præpositæ die 6. Martii 1606., & die 10. Aprilis 1720. desuper respectively editorum) aggregare, illisque omnès & singulas Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac penitentiarum relaxationes, ipsi Confraternitati seu Congregationi, sic in Archiconfraternitatem erectæ, a Nobis concessas, communicare libere & licite possint & valeant, auctoritate, & tenore præsentis concedimus & indulgemus.

§. 3. Decernentes, easdem præsentis literas semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suoque plenarios & integros effectus for-

tiri & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices ordinarios & delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari & diffiniri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, supradictæ Confraternitatis seu Congregationis, aliisque quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permanfuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 9. Julii 1732. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Bona Ecclesiastica in Ditione Augusto II. Poloniae Regi, uti Saxonie Duci subiecta, consistentia, ab hæreticis occupata, eisdem, ad Catholicæ Ecclesiæ unionem vel jam reversis, vel in posterum redituris, remissa declarantur.

CLEMENS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Sedes Apostolica, pia Mater, probe agnoscens, assidueque recogitans, potissimam curam, & sollicitudinem suam in Fidei Catholicæ, sine qua impossibile est placere Deo; unitate ac integritate retinenda, & animarum, pretioso Christi Domini Sanguine redemptarum, æterna salute procuranda, sitam esse, nihil prætermittit, ac intentatum relinquit, quod ad eandem fidem, ubi illa vigeat, factam rectam tuendam, ubi vero collapsa est, restituendam, ipsaque Fidelium animas in viam salutis dirigendas judicat pertinere; ac propterea ab Orthodoxa Religione; rectaque via devii & errantibus filiis, quos nunquam obliviscitur, nedum maternum sinum jugiter aperit, sed etiam iter sternit planum, per quod sublatis quibusvis impedimentis ad Christi ovile, atque ad cor facilius redire valeant, prout in Domino conspici salubriter expedire.

§. 1. Cum itaque Nos, qui militantis Ecclesiæ, ac universi Dominici Gregis regimen in Beatissimo Petro Apostolorum Principe divinitus accepimus, ac iis Christiani Orbis Provinciis Pastoralis vigilantie Nostræ studium præcipue impendere debemus, quæ opem & operam Nostram magis exposcere videantur, peculiarem usque ab ipsius Pontificatus Nostri primordiis paternæ considerationis Nostræ intuitum direxerimus ad Ducatum Saxonie; ubi scilicet hæresis postremis hæc temporibus originem & incrementum sumpsisse dignoscitur, ac pro ejus reductione ad præscam & Catholicam Fidem plures ex Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris præclara cum eorum nominis laude strenue mul-

LXVII.

Dat. die 9.
Julii 1732.
Pont. An. II.

Procemium.

Causæ edendæ hujusce Constitutionis.

tumque elaborarunt: diuque Nobiscum animo reputantes, unde factum sit, quod tot eorumdem Prædecessorum labores, ac collata in eum finem egregia studia nedum optatus fructus consequuta fuerint, neque impleta ampla illa spes, quam Sancta Dei Ecclesia collocauerat in reuerfione ad ejus gremium chariffimi in Christo filii Nostri Augusti Poloniæ Regis Illustris, ipsius Saxoniz Ducis, ac Sacri Romani Imperii Principis Electoris, tum dilectiffimi in Christo patriter filii nostri Friderici Augusti Regii Poloniæ, & Electoralis Saxoniz Principis, nati sui, qua sibi pollicebatur futurum, ut reliqui inclityæ Stirpis Saxoniz Principes, ac populi ipsius Ducatus, monstratam ab iis viam feliciter inirent, ac sicuti Saxonicam Domum in hæresi amplectenda & fovenda olim sequuti fuerant errantem, ita sequerentur respiscentem, re accurate perpenfa merito dubitauerimus id exinde præsertim provenire, quod plerique agre adduci valeant ad dimitendum & relinquendum bonâ Ecclesiastica, quæ præteritorum temporum injuriâ ac confusione, dum hæresis in eo Ducatu omnia misceret, occupata ab illis detinentur, utpote qui sine iis bonis vitæ humanæ subsidiis vel commoditatibus, quibus affueti sunt, exuerentur; eorumque filii & familiæ necessaria sustentatione, cui aliunde subuenire nequirent, carere cogentur, & ad duram paupertatem redigerentur.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quos constituit Dominus super familiam suam, ut tamquam fidelis seruis & prudens Christi patrimonium administraremus, reductionem Ducatus prædicti ad Catholicæ & Universalis Ecclesiæ unionem, totque animarum salutem nullis terrenarum rerum respectibus impediri aut retardari debere existimantes; ac proinde, quæ Gentem Saxonem a veræ Religionis proposito, amittendarum facultatum metu, incurrendæque miseræ egestatis horrore retrahere possent, submovere volentes: Nobisque persuadentes, opus reductionis hujusmodi eo majores progressus habiturum fore, quo amplior uberiorque in bonis ecclesiasticis remittendis Nostra & hujus Sanctæ Sedis perspecta fuerit benignitas & indulgentia; post maturam, quam cum aliquot ex venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus desuper habuimus, deliberationem: nonnullorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum vestigiis: necnon menti felicis re. Clementis Papæ XI. Prædecessoris itidem nostri, Nobis apprime notæ, insistentes, de eorumdem Venerabilium Fratrum Nostrorum consilio & assensu, ac etiam motu proprio & ex certa scientia nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia & singula bona Ecclesiastica cujuscumque qualitatis, quantitatæ, & valoris in Ducatu Saxoniz, aliisque Ditionibus, memorato Augusto Regi, uti Saxoniz Duci subiectis, consistentia, præteritorum temporum confusione occupata, sicut præmittitur, modernis eorum possessoribus, seu detentoribus cujuscumque status, gradus, ordinis, dignitatis, conditionis, & præminentiz fuerint, qui ad Catholicæ Ecclesiæ unitatem jam redierunt, vel imposterum redierint, eorumque Successoribus quibuscumque Catholicis, & in sinceritate Orthodoxæ Fidei perseverantibus, unâ cum fructibus perceptis, harum serie de speciali dono gratiæ plenarie remittimus, condonamus, cedimus, & relaxamus; disquisque possessoribus seu detentoribus, eorumque successoribus, ut ipsi de bonis præfatis tamquam suis propriis tam inter vivos, quam ex causa mortis, aut aliâs quomodolibet, disponere possint, plenam & liberam tenore præsentium tribuimus facultatem & potestatem; neque illos pro parte Sedis Apostolicæ, Ecclesiarum, Mo-

nasteriorum, & locorum piorum, aut personarum Ecclesiasticarum, ad quas & quæ bonâ prædicta olim pertinebant, aut aliorum quorumvis in eis seu ad ea jus vel interesse habentium, seu habere prætendentium, ratione & occasione præmissorum desuper molestari, inquietari, aut perturbari posse, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, statuimus, decernimus, & declaramus.

§. 3. Non obstantibus de Jure quæfiso non tollendo, aliisque Nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis; necnon recolenda memoria Symmachi, quæ incipit: *Non licet*; ac Pauli Secundi Prædecessorum quoque Nostrorum de rebus Ecclesiæ non alienandis, & quibusvis aliis Apostolicis, ac in universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus: ac quarumcumque Ecclesiarum, Monasteriorum, & locorum Piorum fundationibus, ac etiam juramento; confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 4. Cæterum speramus eosdem, Augustum Regem, & Fridericum Principem, Ducatu præfato ad verum Dei cultum ac Orthodoxam Fidem, favente ac benediciente Domino, redactis, pro eorum singulari in Deum ipsam pietate, Ecclesiarum prædicti Ducatus rationes & comoda semper curæ & cordi habituros, & quantum in eis erit, promoturos.

§. 5. Volumus autem, ut præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutz munitis, eadem proffus fides in judicio & extra adhibeatur, quæ ipsiis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

§. 6. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ remissionis, condonationis, cessionis, decreti, statuti, ac declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incurfurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigésimo secundo, septimo idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

† Ego Franciscus, Episcopus Ostien. Cardinalis Barberinus.

Obstantium specialis, ac specifica derogatio.

Fides Transumptorum.

Harum literarum firmitas.

Signum Sanctissimi D.N.

S. R. E. Cardina iunioris descriptiones.

† Ego

Constitutio, de qua in Rubrica.

† Ego Petrus, Episcopus Tusulanus, Cardinalis Octobonus, S. R. E. Vice-Cancellarius.
 † Ego Annibal, Episcopus Sabinenfis, Cardinalis Albanus Tit. S. Clementis, S. R. E. Camerarius.
 † Ego Ludovicus, Episcopus Albanensis, Cardinalis Picus.
 † Ego J. R. S. Laurentii in Lucina Prior Presbyter, Cardinalis Imperiali.
 † Ego F. A. Tituli S. Praxedis Presbyter S. R. E. Cardinalis Zondadari.
 † Ego P. M. Tituli Sanctae Mariae Transyberim S. R. E. Presbyter Cardinalis Corradinus.
 † Ego Curtius Tituli S. Eustachii S. R. E. Presbyter Cardinalis Origus.
 † Ego Nicolaus Tituli Sanctorum Nerei & Achilaei S. R. E. Presbyter Card. Spinula.
 † Ego Julius Tituli S. Chrysogoni S. R. E. Cardinalis Alberonus.
 † Ego Georgius Tituli Sancti Agnetis S. R. E. Presbyter Card. Spinula, Sancti Agnetis nuncupatus.
 † Ego Cornelius Tituli S. Ceciliae S. R. E. Presbyter Card. Bentivolus.
 † Ego Ludovicus Tituli S. Priscae S. R. E. Cardinalis Belluga.
 † Ego Alvarus Tituli Sancti Bartholomaei in Insula S. R. E. Presbyter Cardinalis Cienfuegos.
 † Ego Joannes Baptista Tituli Sancti Matthaei in Merulana Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis de Alteriis, Sancti Matthaei nuncupatus.
 † Ego Vincentius Tituli S. Onuphrii S. R. E. Presbyter Card. Petra, Major Penitentiarius.
 † Ego Nicolaus Maria Tituli Sanctorum Joannis & Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Lercari.
 † Ego Frater Ludovicus Tituli Sancti Pancratii S. R. E. Presbyter Cardinalis Gotti, Ordinis Praedicatorum.
 † Ego D. L. Tituli Sancti Calixti S. R. E. Presbyter Card. Porzia.
 † Ego Petrus Aloysius Tituli Sancti Laurentii in Pane & Perna Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Carassa.
 † Ego Franciscus Tituli Sancti Sylvestri in Capite Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Barghesius.

† Ego A. Tituli S. Mariae de Ara-Caeli S. R. E. Card. Salviati.
 † Ego V. Tituli Sancti Petri in Monte Aureo S. R. E. Card. Bichius.
 † Ego Antonius Tituli Sancti Stephani in Monte Celio Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Gentili.
 † Ego Fr. I. A. Tituli Sancti Martini ad Montes, S. R. E. Presbyter Cardinalis Gaadagni, Vicarius.
 † Ego Laurentius Tituli Sanctae Mariae in Via Iara, Prior Diaconorum, Cardinalis de Alteriis.
 † Ego C. S. Agnetis Diaconus Cardinalis Columna.
 † Ego F. SS. Viti & Modesti S. R. E. Diaconus Cardinalis Oliverius.
 † Ego Alexander Sanctae Mariae in Cosmedin S. R. E. Diaconus Cardinalis Albanus.
 † Ego Alexander S. Mariae de Schala S. R. E. Diaconus Card. Falconerius.
 † Ego Nicolaus Sanctae Mariae ad Martyres S. R. E. Diaconus Cardinalis Justice.
 † Ego Antonius Sancti Nicolai in Carcere Sanctae Romanae Ecclesiae Diaconus Cardinalis Bancherius.
 † Ego Nerius S. Adriani S. R. E. Diaconus Cardinalis Corfinus.
 † Ego B. SS. Cosma, & Damiani S. R. E. Diaconus Cardinalis Ruspoli.
 A. Card. Pro-Datarius.
 F. Card. Oliverius.
 Visa de Curia I. Archiep. Ancyranus;
 L. Martinectus.
 Reg. in Secret. Brevium.

Hospitale Sancti Lazari, extra muros Placentiae positum, supprimitur, erigiturque in Collegium sub eodem titulo.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Clericalem vitam eligentibus, sanctisque Ecclesiae regulis & doctrinis a primo aetatis flore imbuendis opem, ac strenuam manum admovere cogitantibus, Apostolicum adesse praesidium maxime convenit; ne ullus adversitatis incurfus futuros Dei ministros a proposito revocet, neve unquam in eorum animis, quod adsit robor sacrae Institutionis, infringat.
 §. 1. Itaque Hospitale pauperum Sancti Lazari prope & extra moenia civitatis Placentiae Provinciae Bononiensis, quod dudum certo tunc expresso modo Administratore seu Rectore carens, Nos dilecto filio nostro Julio Tituli Sancti Chrysogoni Presbytero Cardinali, Alberono nuncupato, per eum quoad vixerit juxta Constitutionem fel. rec. Clementis Papae V. Praedecessoris Nostri, in Concilio Viennensi editam, tenendum, regendum, & administrandum, Apostolica auctoritate commisimus; in quo olim pauperes leprosi ex christiana charitate recepti curabantur: cessante vero postmodum lepra morbo, nec per Italiam amplius grassante, cum a dicti Hospitalis Rectoribus & Administratoribus loco leproforum pauperes senes invalidi, ac etiam juvenes utriusque sexus ibidem admitterentur, licet Hospitale praedictum

LXVIII.

Dat. die 13
Julii 1732.
Pontif. II.

Exordium.

Hoc Hospitale Julio Card. Alberono in administrationem concessum.

Quid hinc
in causa fue-
rit, ut illud
converteret
in Colle-
gium.

per plures annos non modicum utilitatis pauperibus Diœcesis Placentinæ Provinciæ prædictæ attulerit, & nihilominus tractu temporis ex diversitate in eo commorantium non levia incommoda prodierint, dictusque Julius Cardinalis, qui ex prædicta Civitate Placentina natus accepit, porrectis Nobis humilibus precibus Hospitalis prædictum in meliorem & longe utiliorem statum ad Dei gloriam, publicumque Ecclesiæ bonum, ex redditibus dicti Hospitalis, ac etiam ære suo convertere proposuerit, pro sua pietate & rerum gerendarum prudentia pristinam in Ecclesiæ Ministris disciplinam & mores pro dignitate reparare atque instaurare cupiens, in eodem Hospitali Collegium pro Clericis sæcularibus universæ Diœcesis prædictæ, ante illorum ad sacros Ordines promotionem spiritualia exercitia peracturis: etiam pro aliis Clericis pariter sæcularibus, qui studiis suis nondum completis ex Seminario Diœcesano dimissi fuerint: ac pro aliis Alumnis seu Convictoribus tam dicti Seminarii, quam totius Diœcesis studiis perinde ecclesiasticis, sacrisque Ritibus imbuendis, ut infra, per Nos erigi & institui plurimum desideret;

§. 2. Nos ejusdem Julii Cardinalis laudabile propositum, piumque desiderium, plurimum in Domino commendantes, ac Clericis prædictis specialem gratiam facere volentes, dictique Hospitalis foundationem & institutionem, etiam illæ Apostolica auctoritate confectæ fuissent, necnon Hospitalis prædicti statuta, Apostolicæ Sedis auctoritate etiam pluries confirmata & approbata, ac pias ultimas voluntates quascumque quorumcumque pie testantium, & donationes & largitiones Christianifidelium in dicti Hospitalis bonum quodcumque & cum quibusvis oneribus & obligationibus factas, etiam per quemvis contractum nominatum vel innominatum, ac speciem transactionis habentem, presentibus pro plene & sufficienter ac de verbo ad verbum expressis habentes, illarumque omnium & singularum dispositionibus, contractibus, transactionibus, conventionibus, quantumvis validis & efficacibus, & pias publicasque causas respicientibus, ac valide etiam inter pie Testantes ac Christianifideles, & Hospitalis hujusmodi inchoatæ vim habentibus, & quomodolibet stipulatis, derogantes Motu proprio, & ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine Nostris, omnes & singulas personas, quæ nunc in eodem Hospitali reperiuntur, assignata prius cuilibet earum annua præstatione ad eorum, & cuilibet illorum naturalem vitam duratura, ac de sex mensibus in sex menses anticipare persolvenda, centum quinquaginta librarum monetæ Placentinæ: necnon Ministros prædicti Hospitalis, retentis tamen ex eis illis, quos dictus Julius Cardinalis Collegio, ut infra erigendo, inservire idoneos putaverit: & quoad dilectum filium nunc existentem Hospitalis hujusmodi Rectorem, curam animarum annexam habentem, ipse donec & quousque de aliquo perpetuo beneficio Ecclesiastico, ad sui congruam sustentationem sufficienti, provifus, aut ei pensio annua perpetua sufficiens, Apostolica auctoritate reservata, seu congrua alimentaria arbitrio Venerabilis Fratris Episcopi Placentinæ, sive ejus Vicarii in Spiritualibus generalis, taxanda, assignata fuerit, ab Hospitali prædicto amoveri non possit, Apostolica auctoritate perpetuo amovemus. Dictum vero Hospitalis, & omnia ac singula ejus onera, ac pia opera in vim cujuscumque etiam testamentariæ dispositionis ex causa mortis confectæ, & in executionem ultimarum piarum voluntatum, necnon commune & pu-

Hospitalis
supprimatur
cum derogationibus &c.

blicum bonum, ac commodum respicientis, aut alias omnino adimplenda, etiam vigore cujusvis contractus, consensu dicti Julii Cardinalis nobis præfinito, Apostolica auctoritate perpetuo suppressimus & extinguimus.

§. 3. Eadem auctoritate, ac motu pari, similiter perpetuo in Hospitali sic suppresso & extincto erigentes atque instituentes Collegium sub denominatione ac titulo ejusdem S. Lazari, per d. Julium Cardinalem ejusque successores perpetuo regendum & gubernandum; etiam per Ministros & Officiales, sibi suisque successoribus beneficos, ac unum Rectorem sæcularem Presbyterum, ad ipsius Julii Cardinalis & ejus successorum nutum semper & quodcumque amovibilem, deputandum, etiam ad curam animarum Parochianorum Ecclesiæ prædicti Sancti Lazari jamdudum dicto Hospitali suppresso unitam, de gremio tamen post deputationem primi Rectoris Collegii erigendi ad instar nominationum, quæ a Regularibus pro assumendis Presbyteris ad animarum curam in eorum Ecclesiis Parochialibus fieri solent, & ab Ordinario loci ad eandem curam animarum exercendam approbandi, prædicta cautione quoad jam existentem Rectorem Curatum salva & illata remanente: ad hoc, ut in Collegio erigendo recipi valeant Clerici sæculares universæ Diœcesis prædictæ, ad sacros Ordines promovendi, ut ipsi in illo Spiritualia exercitia antequam ad quemlibet ex sacris Ordinibus promoveantur, rite peragere valeant: quique ad Collegium, ut infra erigendum cum approbatione Episcopi seu Vicarii prædictorum admitti debeant: quique pro suis alimentis, durantibus exercitiis prædictis, ab eis suscipiendis congruam ac debitam præstationem juxta temporum opportunitatem solvere teneantur; alii vero Clerici ex Seminarii Placentinæ Alumnis & Convictoribus studia Sacrarum literarum ac Theologiæ theoreticæ & practicæ prosequantur, venerandosque Ritus ecclesiasticos, sacras Cerimonias, & cantum Gregorianum sub Præceptoribus, qui sint Presbyteri sæculares in sacra Pagina, ac Verbo Dei scripto & tradito probe eruditi, perdiscant; & ipsi Clerici, hoc pacto imbuendi, ex Alumnis pro tempore existentibus dicti Seminarii, præ aliis quibuscumque selecti, gratis admittantur; atque ex Convictoribus ibidem existentibus assumendi eadem præstatione pariter frui debeant, ac sub justo annuo stipendio recipiantur: hac tamen conditione, ne Alumni & Convictores prædicti sine prævia approbatione Episcopi seu Vicarii hujusmodi in prædictum Collegium erigendum admitti possint; utque sub regimine Presbyterorum sæcularium, a dicto Julio Cardinali ejusque successoribus eligendorum & deputandorum, vivere teneantur.

§. 4. Collegio autem sic erecto & instituto pro illius, ac Clericorum in eo retinendorum, necnon Rectoris, præceptorum Magistrorum, aliorumque loci Ministrorum sustentatione omnia & singula bona, res, proprietates, & actiones, ad Hospitalis suppressum, Rectoremque Curatum respectively antea quomodolibet spectantia, tamen ab omnibus & quibuscumque oneribus & obligationibus quorumcumque piorum operum adimplendorum a pie Testantibus, aliisque Christianifidelibus prædictis causa mortis, aut in actu donationum, quæ dicuntur fieri inter vivos, quomodolibet injunctis, penitus & omnino exemptes & liberantes; illorumque omnium & singulorum fructus, redditus, & proventus, qui antea in Hospitali suppressi usum impendebantur, quique, ut accepimus, octodecim millium librarum monetæ Placentinæ valorem annum non excedunt, prædicto Julio Cardi-

Hospitali
suppresso
Collegium
constituitur.

Jus d. Cardinalis, ejusque successoribus super eo competentis.

Qui sint in Collegium recipiendi.

Alumnorum Privilegia.

Reddituum assignatio.

nali,

nali, five ejus Procuratori deputando, ut bonorum, rerum, & proprietatum hujusmodi veram, realem & actuale possessionem nomine dicti Collegii apprehendere, & apprehensam retinere possit, Diocesani loci vel cujusvis alterius facultate minime in his requisita, eadem auctoritate, perpetuo applicamus & appropiamus.

Hujusce Decreti firmitas, & observantia.

§. 4. Amotionem vero, suppressionem, extinctionem, erectionem, institutionem, applicationem, & appropriationem prædictas: necnon eadem præsentis literas semper & perpetuo validas & efficaces fore & esse; & ab omnibus, ad quos spectat, observari debere; nec illas ullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio five intentionis nostræ aut quopiam alio quantumvis substantiali defectu, etiam ex eo, quod causa, propter quas illæ emanarunt, sufficienter adductæ, examinatæ, verificatæ, & approbatæ; & quicumque in præmissis & circa ea interesse quomodolibet habentes, ad id vocati & auliti non fuerint, nec in eadem præmissis consensum suum præstiterint, notari, impugnari, retardari, invalidari, suspendi, annullari, aut ad viam & terminos juris reduci, aut adversus eas quodcumque juris aut gratiæ remedium impetrari unquam posse, nec illas sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus comprehendere; sed semper ab illis excipi, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum & validissimum statum restitutas, repositas, & plenarie reintegratas, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data quandocumque eligenda concessas, semper & perpetuo validas & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere. Sicque, & non aliâ, per quoscumque Judices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, & Sedis Apostolicæ Nuncios, & alios quoscumque quavis auctoritate, potestate, prærogativa, & privilegio fungentes, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, definiendi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, diffiniri, & interpretari debere; & quidquid fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum & inane decernimus.

Obstantium derogatio.

§. 5. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis de jure quæsito non tollendo, ac de gratis non concedendis ad instar, & Lateranensis Concilii nobilissime celebrati, suppressiones perpetuas, nisi in casibus a jure permissis, fieri prohibentis, aliisque Apostolicis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis vel edendis, specialibus vel generalibus Constitutionibus & Ordinationibus, dictique Hospitalis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis eidem Hospitali, ut præfertur, suppresso, illiusque Reçtori & Superioribus, aliâ in contrarium præmissorum etiam pluries concessis, approbatis, & innovatis; necnon ejusdem Hospitalis fundatione & institutione, ac piis ultimis voluntatibus prædictis, & quibuscumque contractibus, Quibus omnibus & singulis, etiam si pro sufficienti illorum derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis aia expressio servanda foret, eorum tenores his eidem præsentibus etiam pro plene & sufficienter expressis habentes, illis aliâ in suo robore permanentibus, latissime & plenissime ac specialiter & expresse, motu, scientia, & potestatis præiudi-

ne similibus, hac vice dumtaxat derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut dictus Julius Cardinalis, ejusque successores prædicti, perceptio- nem omnium & singulorum fructuum, reddituum, & proventuum, hucusque per eundem Julium Cardinalem percipi solitorum, ac juribus, & præminentis universis, quibus ipse Julius Cardinalis hæctenus gavissus fuit, necnon plena & omnimoda jurisdictione super Collegio, ut præfertur, erecto, frui & gaudere libere & licite possint & valeant.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ amotionis, suppressionis, extinctionis, erectionis, institutionis, applicationis, appropriationis, decreti, derogationis, & voluntatis, infringere; vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentari præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigésimo secundo, tertio Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

A. Card. Pro Datarius.
F. Card. Oliverius.

Confirmatur Breve Benedicti XIII. quo statuitur, ne quis Monachus Ordinis Carthusien. gratias vel officia, inconsultis ejusdem Ordinis Superioribus, ab Apostolica Sede possit impetrare.

LXIX.

Hanc Benedicti XIII. PP. Constitut. legere est in præcedenti Vol. num. LXX. pag. 188.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

EX injuncto Nobis cœlitus Apostolicæ servitutis munere illa, quæ a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri pro felici Christianissimum, divinis obsequiis sub suavi Religio- nis jugo mancipatorum, statu conservando, & firmiter stabilendo pie provideque emanasse noscuntur, ut solidiori robore perennent, Apostolici muniminis præsidio, cum id a nobis petitur, libenter constabimus.

Dat. die 31. Julii 1732. Pont. Anno III.

Exordium.

§. 1. Aliâ siquidem fel. rec. Benedicto PP. XIII. Prædecessori Nostro pro parte dilecti filii Vincentii Dinelli Procuratoris Generalis Ordinis Carthusien. exposito, quod aliqui ipsius Ordinis Monachi, ambitionis spiritu ducti, officia dicti Ordinis ab hac Sancta Sede per importunas preces impetrare non erubescerant, cum maximo regularis disciplinæ detrimento, ac propterea eidem Benedicto Prædecessori pro parte dicti Vincentii Procuratoris Generalis supplicato, ut in præmissis opportune providere de benignitate Apostolica dignaretur; idem Benedictus Prædecessor incommodis, quibus ea de causa Ordo prædictus afficiebatur, obviam ire volens, hujusmodi supplicationibus inclinatus, ne de cætero perpetuis futuris temporibus quicumque dicti Ordinis Monachus a prædicta Sede quodvis officium, seu gratiam, abque speciali five Prioris majoris Carthusiæ, vel Procuratoris Generalis pro tempore existentis ejusdem Ordinis licentia & consensu, quoquo modo impetrare posset, audeat, vel

Bened. XIII. Decretum.

præsu-